

mgype.com

SAMPLE BOOK

မောင်မိုးသူ

သူနှင့်ကိုယ်နှင့်

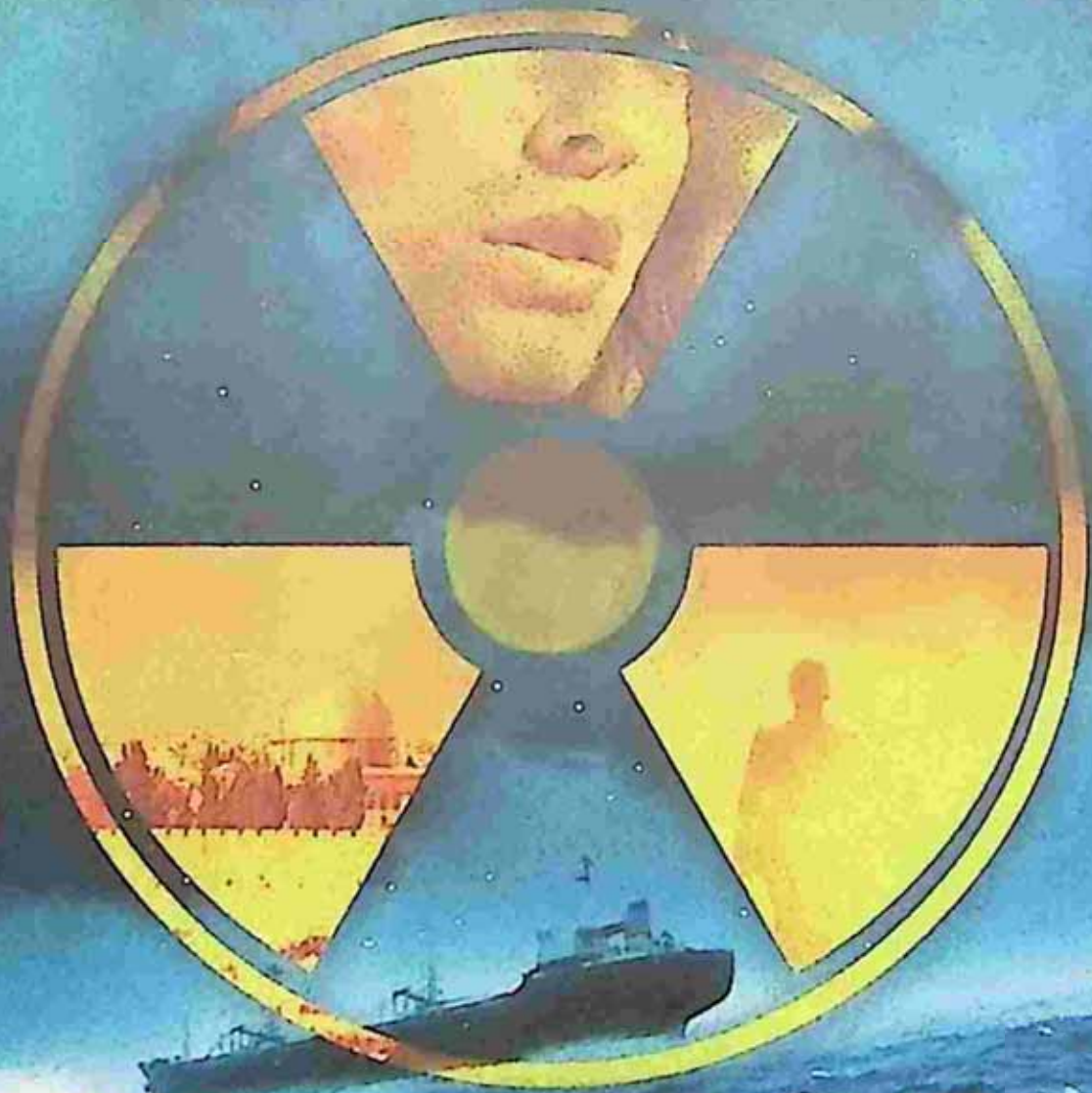
KEN FOLLETT
TRIPLE

designed by tin htoon

mgype.com

မောင်မိုးသူ
သူနိုင် ကိုယ်နိုင်
KEN FOLLETT
TRIPLE

စတုတ္ထ အကြိမ်၊ ၂၀၂၄၊ ဖေဖော်ဝါရီ
 [ပထမ အကြိမ်၊ ၁၉၈၂၊ အောက်တိုဘာ၊ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ]
 [ဒုတိယ အကြိမ်၊ ၂၀၀၅၊ ဧပြီ၊ သီဟရတနာ စာပေ]
 [တတိယ အကြိမ်၊ ၂၀၁၈၊ မေ၊ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ]

မျက်နှာဖုံး ပန်းချီ တင်ထွက်
 အုပ်ရေ ၅၀၀
 တန်ဖိုး ၁၀၀၀၀ ကျပ်

မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်း ပုံနှိပ်သူ ဒေါ်ခင်စိ (၀၂၄၈)၊ ပြည်ဦးဘေ ပုံနှိပ်တိုက်
 ၁၅၈၊ ၃၇ လမ်း၊ ကျောက်တံတား၊ မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ထုတ်ဝေသူ ဦးနေဝင်း (၀၂၆၄၅)၊ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ
 ၁၄၉၊ ၃၇ လမ်း၊ ကျောက်တံတား၊ မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

မောင်မိုးသူ
သူနိုင်ကိုယ်နိုင်

TRIPLE

Ken Follett

မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာ

ဤစာအုပ်သည် မူရင်း စာရေးဆရာ ကင်ဖောလေး၏ တတိယမြောက် မြန်မာပြန် စာအုပ် ဖြစ်ပါသည်။

၁။ Eye Of The Needle ကို 'ကျားကုတ်ကျားခဲ'

၂။ The Key To Rebecca ကို 'သဲကြီးမဲကြီး'

၃။ ယခု Triple ကို 'သူနိုင် ကိုယ်နိုင်' စသည်ဖြင့် ဖြစ်ပါသည်။

Triple စာအုပ် ထုတ်ဝေစဉ် အခါ အနောက် နိုင်ငံ စာနယ်ဇင်းများက ဝိုင်းဝန်း ချီးကျူးခြင်းကို ခံရပါသည်။ Time မဂ္ဂဇင်း အရောင်းရ တွင် ကျယ်ဆုံး bestseller စာရင်းတွင် အကြာကြီး ပါဝင်ခဲ့ပါသည်။ မူရင်း ဇာတ်သဘောမှာ လွန်ခဲ့သော အနှစ် နှစ်ဆယ်ကျော်က အောက်စဖို့ မြို့ ကလေးတွင် လူငယ် လေးဦး ဆုံစည်းကြပါသည်။ သူတို့သည် ခဏ ကလေး ဆုံစည်းကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ နောက် အနှစ် နှစ်ဆယ် ကြာ မြင့်လာသော အခါ တစ်ဦးသည် အာရပ် စပိုင်၊ တစ်ဦးသည် ရုရှ စပိုင်၊ တစ်ဦးသည် အစ္စရေး စပိုင် ဖြစ်လာပြီး ကျန်တစ်ဦးသည် မာ ဖီးယားဂိုဏ်း ခေါင်းဆောင် ဖြစ်လာကြပါသည်။ အချိန် အခါကား အာရပ်နှင့် အစ္စရေးတို့ အဏုမြူဗုံး ကိုယ်ပိုင် ထုတ်လုပ်နိုင်ရေး အတွက် သူနိုင်ကိုယ်နိုင် ကြိုးစားနေကြချိန် ဖြစ်ပါသည်။ အဏုမြူဗုံး လုပ်ရန် အတွက် အရေးအကြီးဆုံးမှာ ယူရေနီယံ ဓာတ်သတ္တုပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအခါ သူတို့သည် ယူရေနီယံ ရရှိရေး အတွက် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ခေါင်းတုံးပေါ် ထိပ်ကွက်၊ သူနိုင်ကိုယ်နိုင် အစွမ်း ပြိုင်ကြပုံတို့ကို ရေး ဖွဲ့ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ယနေ့ မျက်မှောက်ခေတ် ကမ္ဘာ့ စာပေ လောကတွင် အရောင်းရ တွင် ကျယ်နေသော စာအုပ်များမှာ ဤသို့ ကမ္ဘာပေါ်မှ တကယ် ဖြစ် ပျက်နေသည့် ကိစ္စ၊ ဖြစ်နိုင်သည့် ကိစ္စတို့ကို အခြေခံ၍ လျှို့ဝှက်မှု၊ စွန့်စားမှုတို့နှင့် တန်ဆာ ဆင်၍ ရေးသားထားကြသည်က များပါသည်။

mgyoe.com

ဤကဲ့သို့သော စာအုပ်များသည် ဖတ်၍ ပြီးဆုံးသွားသော အခါ ခေါင်းထဲ စိတ်ထဲတွင် ဘာမှ မည်မည်ရရ ကျန်ရစ်သည် ဟူ၍ မရှိဘဲ ဖြစ်နေတတ်သော်လည်း ဖတ်ရှုနေသော အခိုက်မှာမူ ရှေ့တွင် ဘာဖြစ် နိုးနိုးဖြင့် လက်မှ မချနိုင်ဘဲ စွဲ၍ နေတတ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဤ စာအုပ်များကို စာပေ ပညာရှင်များက အပျင်းဖြေ၊ အပျော်ဖတ် စာအုပ် များဟု သတ်မှတ်ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ကမ္ဘာ့ စာပေ လောက တွင် ဤစာအုပ်များသာ သန်းနှင့် ချီပြီး အရောင်းရ တွင်ကျယ်နေကြ သည်ကို ထောက်ရှု၍ ဤစာအုပ်များကို လူအများစု နှစ်ခြိုက် သဘော ကျကြောင်း ထင်ရှားပါသည်။

ယခုတလော မြန်မာ စာပေ လောက စာဖတ် ပရိသတ် အကြား စာရေးဆရာ၊ ထုတ်ဝေသူများ အကြားတွင် ‘ဘာသာပြန် ဘာသာပြန်’ နှင့် ‘ဘာသာပြန်’ စာအုပ် ရောဂါ ဂယက် ထလာသည်ကို တွေ့ရပါ သည်။ ထိုကံတန်သလောက် ပရိသတ် အဖတ် များလာသောကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု ယူဆရပါသည်။

ဘာသာပြန် ဝတ္ထု စာအုပ်များ အထွက်များ၊ အရေးများ၊ အဖတ် များလာသည်မှာ ကောင်းသော အလားအလာဟု ကျွန်တော် ယုံကြည် ပါသည်။ ယခု ဘာသာပြန် ဝတ္ထု အတော်များများမှာ ကျွန်တော် ဆိုခဲ့ သည့် အတိုင်း အပျင်းဖြေ၊ အပျော်ဖတ် ဝတ္ထုများ ဖြစ်ကြသည့်တိုင် ဘာသာပြန် ဝတ္ထု ဖတ်သော အလေ့အကျင့် ထုံလာစေခြင်း၊ နိုင်ငံခြား တိုင်းပြည်၊ လူမျိုး၊ မြို့ပြ၊ အခေါ်အဝေါ်၊ လူနာမည် စသည်တို့ကို ဖတ်ပါ များ၍ ရင်းနှီးလာစေခြင်း၊ နိုင်ငံတကာ အဖြစ်အပျက်များ၊ လှုပ် ရှားမှုကို ကျွမ်းကျင်လာစေခြင်းဖြင့် ‘ဘာသာပြန် ဝတ္ထု’ ဖတ်ကျင့် ရလာ စေနိုင်ပါသည်။ ထိုမှ တစ်ဆင့် အပျော်ဖတ်ထက် လေးနက်သော၊ ကောင်း မွန်သော ရသ စာပေ၊ ဘာသာပြန် ဝတ္ထုများကို ဘာသာ ပြန်ကြ၊ ထုတ် ဝေကြ၊ ဖတ်ကြလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် မျှော်လင့် ယုံကြည်နေပါကြောင်း။

လေးစားစွာဖြင့်

မောင်မိုးသူ (၁၅၊ ၉၊ ၈၂)။

နိဒါန်း

သူတို့တစ်တွေ ဆုံးခဲကြဖူးသည်မှာ တစ်ကြိမ်တည်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

နှစ်ပေါင်း များစွာ ကြာခဲ့သော ကာလက ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့တစ်တွေ အသက် ငယ်ရွယ်စဉ် အခါက ဖြစ်ပါသည်။ ယခု ဖြစ်ပွားသည့် အဖြစ်အပျက် များ မဖြစ်ပျက်မီ ပဝေသဏီက ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ထိုသို့ တွေ့ဆုံကြခြင်း သည် အချိန်များ ခေတ်များကို ကျော်ဖြတ်ပြီး အရိပ် ထင်နေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။

တိတိကျကျ ဆိုရပါလျှင် ၁၉၄၇ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာ၏ ပထမပတ် တနင်္ဂနွေ နေ့မှာ ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ယောက်ချင်း ပထမ တွေ့ဆုံကြသည်။ ခဏအကြာ တစ်စုတစ်ရုံးတည်း တစ်ခန်းတည်းမှာ တွေ့ဆုံကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ တချို့ သူများသည် ရုတ်တရက် ကြုံကြိုက်သော ကာလ အတွင်း မိတ်ဆက်ပေးလိုက် သော နာမည်၊ မြင်လိုက်ရသော မျက်နှာတို့ကို ခဏ အတွင်း မေ့ပျောက်သွား ကြပါသည်။ တချို့ကမူ ထိုနေ့ကိုပင် အမှတ်မရတော့ဘဲ မေ့ပျောက်သွားကြပါ သည်။ ၂၁ နှစ် ကြာမြင့်သော အခါမှ ထိုနေ့၏ အရေးပါ အရာရောက်ပုံကို သိရသဖြင့် မှန်ဝါးဝါး ဓာတ်ပုံဟောင်းကို ပြန်မြင်ရသော အခါမှ မှတ်မိဟန် ပုံမျိုးနှင့် 'အား ဟုတ်သားပဲ' ဟု ဆိုကြပါသည်။

သူတို့တစ်တွေ တွေ့ဆုံခြင်းသည် တိုက်ဆိုင်မှု တစ်ခုသာ ဖြစ်ပါသည်။ ထူးခြားသော ဖြစ်ရပ် မဟုတ်ပါ။ ထိုစဉ်က သူတို့ ငယ်ကြသေးသည်။ သန်စွမ်း ထက်သန်ကြသေးသည်။ အခွင့် အာဏာများ အတွက် ရည်မှန်းချက် ကြီးမား ကြသေးသည်။ ယုံကြည်ချက်များကို ဆောင်ရွက်ရန်၊ ပြောင်းလဲမှုများကို ဖန်တီး ရန် မိမိတို့ လူမျိုး၊ မိမိတို့ တိုင်းပြည် အလိုက် မိမိ ခံယူချက်နှင့် မိမိ ရိုကြ ကုန်သော လူငယ် လူရွယ်တို့ အောက်စဖို့ တက္ကသိုလ်မှာ ဆုံကြခြင်းသည် နိစ္စရူဝ ဖြစ်စဉ်မျိုး။ ဘာမှ မဆန်း။ သို့သော် ဤအဖြစ်အပျက်ကြီး ဖြစ်လာ သောအခါ ဤကိစ္စနှင့် မပတ်သက်သော သူများသည်ပင် ထိုသို့ အောက်စဖို့

mgyoe.com

မှာ တွေ့ဆုံခဲ့မိကြသောကြောင့် အဖြစ်အပျက် ဇာတ်လမ်းထဲသို့ ဝဲစုပ်သလို ဆွဲမြုပ်ခြင်း ခံကြရပေတော့၏။

မည်ကဲ့သို့ပင် ဖြစ်စေ တွေ့ဆုံခဲ့ကြပုံကမူ ရာဇဝင်တင်လောက်သော ပုံစံ မျိုးနှင့် မဟုတ်ပါ။ သမားရိုးကျ ရှယ်ရီ အရက်ပွဲ တစ်ပွဲမျှတွင်သာ ဖြစ်ပါ သည်။ ထိုစဉ်က ရှယ်ရီ အရက်ပွဲကလေးများမှာ နေရာတိုင်းလိုလို၌ ညစဉ် ကျင်းပတတ်ကြပါသည်။ ဘာမှ ဖြစ်ပျက်စရာ မရှိသော တွေ့ဆုံမှုကလေး တစ်ခုသာဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ တိတိကျကျ မဆိုနိုင်လျှင်လည်း နီးပါးဟုတော့ ဆိုနိုင်ပါသည်။

အလန် ကာတုန်းသည် တံခါး ခေါက်ပြီးနောက် အခန်း အပြင်ဘက်မှာ ရပ်၍ သေပြီးသူ တစ်ယောက် တံခါး လာဖွင့်မည်ကို စောင့်နေပါသည်။

သူ့မိတ်ဆွေ တစ်ယောက် သေဆုံးခဲ့ပြီ ဟူသော အယူအဆသည် အလန် ကာတုန်း၏ စိတ်ထဲမှာ သုံးနှစ်ကျော် ယုံကြည်ခဲ့ပြီး ဖြစ်နေပါသည်။ ပထမ အလန် ကာတုန်း ကြားရသော သတင်းမှာ သူ့မိတ်ဆွေ နက် ဒစ်စတီန်း တစ် ယောက် ဂျာမန် စစ်တပ်၏ သုံးပန်း အဖြစ် ဖမ်းဆီးခံသွားရကြောင်း သတင်း ဖြစ်ပါသည်။ စစ်ကြီး ပြီးခါနီးလာသော အခါ နာဇီ ဂျာမနီတို့၏ စစ်အကျဉ်း စခန်းများတွင် ဂျူးလူမျိုးများကို မည်သို့မည်ပုံ နှိပ်စက် ညှဉ်းပန်း သတ်ဖြတ် ကြောင်း သတင်း ပုံပြင်များ တစ်စ တစ်စ လွင့်ပျံ ကြားလာရပါသည်။ စစ်ကြီး ပြီးဆုံးသော အခါ ဆိုးရွား မယုံကြည်နိုင်သော ဂျူးတို့ သေဆုံးရပုံ သတင်းမှန် များသည် ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပါသည်။ နာဇီ စစ်အကျဉ်းထောင်များတွင် ဂျူးလူမျိုး ပေါင်း ခြောက်သန်းကျော် သေဆုံးခဲ့ရကြောင်း။

တံခါး၏ အခြား တစ်ဖက်မှာ တစ္ဆေ၏ ကုလားထိုင် ရွှေသံကို ပထမ ကြားရပါသည်။ နောက် တံခါး ရှိရာသို့ လျှောက်လာသော ခြေသံကို ကြားရ ပါသည်။

ကာတုန်းသည် ရုတ်တရက် တုန်လှုပ်သွားလေ၏။ အကယ်၍ ဒစ်စတီန်း သည် ရပ်ပျက်ဆင်းပျက် ကျိုးပဲ့နေခဲ့သော်၊ စိတ်မမှန်လောက်သော အခြေ အနေနှင့် ဆုံရသော် ဘာလုပ်ရပါမည်နည်း။ ကာတုန်းသည် ဒုက္ခိတများ၊ စိတ် မပြည့်သူများကို ဘယ်လို ဆက်ဆံရမည် မသိပါ။ သူနှင့် ဒစ်စတီန်းတို့သည် ၁၉၄၃ ခုနှစ် စစ်ပွဲ ကာလမှာ အလွန် ရင်းနှီးခဲ့ကြပါသည်။ သို့သော် ရင်းနှီးမှု

mgyoe.com

ကြီးမားသော်လည်း ရင်းနှီးချိန်ကမူ တိုတောင်းလှပါတိ။ ယခုဆိုလျှင် ဒစ်စတီန်း
တစ်ယောက် ဘယ်ပုံ ဘယ်ရပ်များ ဖြစ်ပါလိမ့်။

တံခါး ပွင့်သွားသည်နှင့် ကာတုန်းက နှုတ်ဆက်သည်။

‘ဟိုင်း နက်’

ဒစ်စတီန်းသည် ရုတ်တရက် ကြောင်၍ ကြည့်နေသည်။ နောက် ရုတ်
တရက် မျက်နှာသည် ပြုံးသွားပြီး ‘ဟာ တစ္ဆေ ခြောက်သလိုပါပဲလားဟ’

ကာတုန်းကလည်း ပြန်ပြုံးပြလိုက်ပါသည်။ သူ စိတ်အေးသွား၏။ သူတို့
နှစ်ဦး လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ကြသည်။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ဖက်ယမ်း
ပွေ့ဖက်ကြသည်။ စစ်သားများလို စစ်သုံး စကားများဖြင့် တောင်စဉ်ရေမရ
ပြောကြသည်။ နောက်မှ အခန်းထဲ ဝင်ကြသည်။

ဒစ်စတီန်း၏ အိမ် ဆိုသည်မှာ အပြိုအပျက် မြို့ပိုင်းမှ အိမ်ဟောင်း တစ်
လုံး၏ အမိုးမြင့် အခန်း တစ်ခုသာ ဖြစ်ပါ၏။ အခန်းထဲတွင် ခုတင် တစ်
လုံးသာ ရှိသည်။ သို့သော် စစ်တပ်ထဲမှာလို သပ်သပ်ရပ်ရပ်။ သစ်သား ဗီရို
တစ်လုံး၊ ပြတင်းပေါက် အနားတွင် စာအုပ်များ အပြည့်နှင့် စားပွဲ တစ်လုံး။
ကာတုန်း စိတ်ထဲတွင် အခန်းသည် ရှင်းလွန်းသည်ဟု ထင်၏။ အကယ်၍
သူသာ ဤအခန်း၌ နေရပါက သူ ကိုယ်ပိုင်သုံး ပစ္စည်းများ အနှံ့ ထားမိမည်
ပင်။ မိသားစု ဓာတ်ပုံ၊ အမှတ်တရ ပစ္စည်း၊ ကျောင်းတုန်းက ရသော ဆုဖလား
က အစ...။

ဒစ်စတီန်းက ‘ဘယ်လို ဘယ်လိုများ လုပ်ပြီး ကျုပ်ကို ရှာတွေ့တာတုံး’
‘ပြောပါ့မယ်လေ၊ အလွယ်တကူတော့ မဟုတ်ဘူးဗျ’

ကာတုန်းသည် သူ ဝတ်လာသော ယူနီဖောင်း ဂျာကင်ကို ချွတ်၍ ခုတင်
ပေါ် အသာ ချလိုက်၏။ ပြီးမှ ‘မနေ့တုန်းက တစ်နေကုန် အချိန်ပေး ရှာခဲ့ရ
တာ’

ကာတုန်းသည် အခန်းထဲရှိ တစ်ခုတည်းသော ဆိုဖာ ကုလားထိုင်ကို
မျက်စိ ကစားလိုက်၏။ ကုလားထိုင် လက်တင် နှစ်ခုလုံးသည် မူရင်း ပုံသဏ္ဍာန်
နှင့် လွဲမှားသော အနေအထားမှာ ရှိနေ၏။ အောက်ခံ ဆိုဖာဖုံး အဝတ် အောက်
မှ စပရင် တစ်ချောင်းက ပြုထွက်နေသည်။ ပြုတ်နေသော ကုလားထိုင် ခြေ
ထောက် တစ်ခု နေရာတွင် ပလေတို၏ စာအုပ် အထူကြီးက အစားထိုး နေရာ
ယူထား၏။

ကာတုန်းက ‘ဒီအပေါ်မှာ လူထိုင်လို့ ဖြစ်ရဲ့လား’

‘ဆာဂျင်ထက် ရာထူး မကြီးတဲ့လူ ဆိုရင် ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့’

‘သူတို့က လူမှ မဟုတ်တာ’

နှစ်ယောက်စလုံး ရယ်လိုက်ကြသည်။ သည်ပြက်လုံးမှာ သူတို့၏ ပြက်လုံးဟောင်း တစ်ခု။ ဒစ်စတိန်းသည် စာရေး စားပွဲ နံဘေးမှ ကုလားထိုင်ကို ဆွဲပြီး ခွထိုင်လိုက်သည်။ နောက် သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူကို ကြည့်ပြီး ‘ကိုယ့်လူက ဝလာတယ်’

ကာတုန်းက နည်းနည်း စုစပြုနေသော ဗိုက်ကို ပုတ်ပြီး ‘ကျုပ်တို့က ဖရင့်ဖွတ်မှာ ဇိမ်ကျနေတာကိုး၊ ခင်ဗျား လွဲသွားတာ နာတာပဲ’

စကားကို ခဏ ရပ်ပြီးမှ ရှေ့သို့ နည်းနည်း ငုံ့၍ လေသံ တိုးတိုးဖြင့် အရေးကြီးသော စကားကို ပြောသောဟန်ဖြင့် ‘ကျုပ် ထောသွားတာဗျ၊ ရတနာ ပစ္စည်းတွေ၊ ပန်းကန် ခွက်ယောက်၊ တန်ဖိုးရှိ ပစ္စည်းတွေ အကုန်လုံးကို စီးကရက်လောက် ဆပ်ပြာလောက်နှင့် လဲဝယ်လို့ ရတာဗျ၊ ဂျာမန်တွေက ငတ်နေတာကိုး၊ အနိပ်ဆုံးကတော့ ကောင်မလေးတွေက ဘာလေး ညာလေး ပေးလိုက်ရုံနှင့် အလုပ် ဖြစ်တယ်ဗျို့’

ကာတုန်းသည် ကုလားထိုင် နောက်မှိုကို မှီလိုက်ရင်း သူငယ်ချင်း၏ ရယ်သံကို စောင့်နေလိုက်၏။ ဒစ်စတိန်းသည် မရယ်ပါ။ ရိုးရိုးပင် သူ့ကို တည့်တည့် ကြည့်နေ၏။

ကာတုန်း စကားလမ်း ပြောင်းလိုက်သည်။

‘အဲ ခင်ဗျားကတော့ ဝမလာတာ သေချာတယ်’

ပထမ ကာတုန်း၏ စိတ်မှာ ဒစ်စတိန်း တစ်ယောက် ဘာမှ မဖြစ်ဘဲ အကောင်း ပကတိ ရှေးတုန်းကလို အပြုံးနှင့် တွေ့ရ၍ စိတ်အေးခဲ့သည်။ ယခုတော့ သူ ရိပ်မိစ ပြုပြီ။ သူ့မိတ်ဆွေမှာ ပိန်ရုံသာ ပိန်နေခြင်း မဟုတ်၊ အားအင် မရှိသလို ဖြစ်နေ၏။ နက် ဒစ်စတိန်းသည် အမြဲ ညက်ညက်ပျပ်ပျပ် လူစားမျိုး ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ယခုမူ အရိုးနှင့် အရေသာ ရှိသည့် ပုံမျိုး။ အသားအရေက ဖြူဖပ်ဖြူရော်နှင့် ပလက်စတစ် မျက်မှန်ကိုင်း နောက်မှ မျက်လုံးညှိကြီးများကလည်း ဝေဒနာ ခံစားရသည့် မျက်လုံးမျိုး။ ခြေအိတ် အပေါ်ပိုင်း ခြေထောက် အသားနှင့် လက်ရှည် အင်္ကျီ အနားပတ် အပြင် ထွက်နေသော လက်၏ အသားအရေတို့မှာ ဖြူရော်ရော်နှင့် မီးခြစ်ဆံချောင်းများလို။ လွန်ခဲ့သော လေးနှစ်က ဒစ်စတိန်း၏ အသားအရေမှာ အဆီပြန်သော အညှိရောင်။ ဗြိတိသျှ စစ်ခြေနင်း သားရေလို မာပြီး ပြောင်နေခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သည်တုန်းက

ကာတုန်းက သူ့သူငယ်ချင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ‘အမိုက်ဆုံး၊ အစွမ်းဆုံး၊ အရဲရင့်ဆုံး စစ်သား၊ ငါ့ အသက်ကို ကယ်ခဲ့တဲ့ လူပေါ့ကွ၊ ငါ ပိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်ပဲ’ ဟု အမွမ်းတင်နေကျ။ ယခုတော့..

ဒစ်စတီန်းက ‘မဝတာကတော့ ဒီလိုလေ၊ ခုအထိ တိုင်းပြည်က ရာရှင်နှင့် စားနေတုန်း မဟုတ်လား၊ ဒါပေမဲ့ အသက် ရှင်ဖို့တော့ နေနိုင်ပါတယ်လေ’
‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီထက် ခက်တဲ့ အခါတောင် ကြုံခဲ့သေးတာပဲ’

ဒစ်စတီန်းက ပြုံး၍ ‘အင်းပေါ့’
‘ကိုယ့်လူ အဖမ်းခံရတာက’
‘လာမိုလီနာမှာလေ’

‘ဘယ်လိုလုပ် ကိုယ့်လူလို လူကို ဖမ်းမိသွားတာလဲ’

ဒစ်စတီန်းက ပခုံး တွန့်၍ ‘လွယ်ပါ့ဗျာ၊ ကျုပ် ခြေထောက်ကို ကျည်တစ်တောင့် မှန်တော့ ကျုပ် မေ့သွားတယ်လေ၊ သတိရလာတော့ ဂျာမန် ထရပ်ကားပေါ် ရောက်နေပြီ’

ကာတုန်းက ဒစ်စတီန်း၏ ခြေထောက်ကို ကြည့်၏။

‘အခုတော့ ပြန်ကောင်းပြီ မဟုတ်လား’

‘ကံကောင်းတာပါ၊ အကျဉ်းရထားတွဲပေါ်မှာ ဆေးတပ်သား တစ်ယောက် ပါလာလို့၊ သူက အရိုးကို ပြန်တည့်ပေးတယ်လေ’

‘အကျဉ်းစခန်း ရောက်တော့’

ကာတုန်းသည် ပါးစပ်က လွတ်ခနဲ ထွက်သွားပြီးမှ မမေးထိုက်ဟု ထင်သွား၏။ သို့သော် သိလည်း သိချင်နေ၏။

ဒစ်စတီန်းက မျက်နှာ လွဲရင်း ‘အင်း ကျုပ် ဂျူးမှန်း မသိခင်ထိတော့ မဆိုပါဘူးလေ၊ ဪ ခါထက် လက်ဖက်ရည် သောက်မလား၊ ဝီစကီတော့ မတတ်နိုင်ဘူးဗျာ’

‘နေပါစေဗျာ၊ မနက်ပိုင်းလည်း ကျုပ် ဝီစကီ မသောက်တော့ပါဘူး၊ ဘဝ ဆိုတာ စစ်အတွင်းကလို အချိန် တိုတိုကလေး မဟုတ်တော့ဘူး မဟုတ်လား’

ဒစ်စတီန်းက ကာတုန်းဘက်သို့ မျက်နှာ လှည့်ပြီး ‘အကျဉ်း စခန်းမှာ ကျုပ် ခြေထောက်ကို တစ်နေရာတည်း ကျိုးတာကို ဘယ်နှခါ ပြန်ဆက်သလဲ ဆိုတာ သိချင်လို့ ဆိုပြီး ထပ်ချိုးကြည့်တယ်လေ’

‘ဘုရား ဘုရား’

ကာတုန်းသည် ဘုရား တလိုက်၏။

‘အဲဒါ အကောင်းဆုံး အခန်းပေါ့ဗျာ’

ဒစ်စတိန်း အသံမှာ အေးစက်စက် ဖြစ်နေ၏။ သူ မျက်နှာ လွှဲလိုက်ပြန်
၏။

‘ခွေးမသားတွေ’

ကာတုန်းက ဆဲလိုက်၏။ သူ တခြား ပြောစရာ စကား ရှာမတွေ့တော့။
ဒစ်စတိန်း၏ မျက်နှာထားမှာ တစ်မျိုး။ အလျင်က သည်မျက်နှာထားမျိုးကို
ကာတုန်း မမြင်ဖူးခဲ့။ ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်ခြင်းလား၊ ထူးဆန်းခြင်းလား
မဝေခွဲတတ်။ အခု အားလုံး ပြီးခဲ့ပြီ ဖြစ်၍ ‘အင်းလေ၊ ဘာပဲ ပြောပြော
ကျုပ်တို့ စစ်နိုင်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လားဗျာ’

ပြောပြောဆိုဆို ရင်းရင်းနှီးနှီး ဒစ်စတိန်း၏ ပခုံးကို လက်သီးဖြင့် ခပ်
ဆဆ ထိုးလိုက်၏။

ဒစ်စတိန်းက ပြုံး၍ ‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ နိုင်ခဲ့ကြပါတယ်၊ ဒါထက်
မောင်ရင်က အင်္ဂလန်မှာ ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ကျုပ်ကိုကော ဘယ်လိုလုပ် ရှာ
တွေ့တာလဲ’

‘ကျုပ် ဘတ်ဖဲလိုး အပြန် လန်ဒန်မှာ ခဏ ဝင်ခွင့် ရတယ်လေ၊ ဒီရောက်
တာနှင့် စစ်ရုံးကို ကျုပ်သွားတာပေါ့’

ကာတုန်းသည် ခဏ ရပ်လိုက်၏။ သူ စစ်ရုံးကို သွားခဲ့ခြင်းမှာ ဒစ်စတိန်း
တစ်ယောက် ဘယ်တုန်းက ဘယ်လို သေဆုံးခဲ့ကြောင်း စုံစမ်းရန် သွားခဲ့ခြင်း
ဖြစ်ပါ၏။ သူက မျက်နှာ ပြင်၍ ‘စစ်ရုံးက လိပ်စာ ပေးလိုက်တယ်လေ၊
စတင်နေ အရပ်မှာတဲ့၊ ဒီရောက်တော့ တစ်လမ်းလုံးမှာ အိမ်က တစ်လုံးတည်း
ရှိပြီး အဘိုးကြီး တစ်ယောက်နှင့် တွေ့တယ်’

‘တော်မီ ကိုစတာ နေမှာပေါ့’

‘အဲ သူ့ဆီမှာ လက်ဖက်ရည် ပေါ့ပေါ့ ၁၉ ခွက်သောက်၊ သူ့ဘဝ ဇာတ်
လမ်းတွေကို နားထောင်ပြီးမှ နတ်လမ်းညွှန်တယ်လေ၊ အဲဒီ သူ ပြောတဲ့ လမ်း
ထောင့်က အိမ် ရောက်တော့ ကိုရင့်အမေနှင့် တွေ့၊ အဲ လက်ဖက်ရည် ပေါ့ပေါ့
ထပ်သောက်၊ သူ့ဘဝ အတွေ့အကြုံတွေ နားထောင်၊ အဲဒီမှာ အချိန် ကုန်သွား
တာနှင့် မနေ့က မလာနိုင်တာ၊ ကနေ့မှ အောက်စဖို့ကို ကိုယ် လာရတာလေ၊
အချိန်က သိပ်မရတော့ဘူးဗျာ၊ ကျုပ် သင်္ဘောက နက်ဖြန် ထွက်မှာ’

‘မောင်ရင် စစ်တပ်က ထွက်ခွင့် ရပြီပေါ့’

‘နောက်ထပ် ရက်သုံးပတ် နှစ်ရက်နှင့် ၉၄ မိနစ် ကြာရင် ရမယ်’

‘ကိုယ့်မြို့ ကိုယ့်ရွာ ပြန်ရောက်ရင် ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးထားလဲ’

‘မိသားစု လုပ်ငန်း အရောင်းအဝယ်ပေါ့၊ နောက်ပိုင်း နှစ်တွေမှာ ကျုပ်ဟာ အရောင်းအဝယ် ဖြစ်ထွန်းပုံ ရသဗျ’

‘နေပါဦး၊ မောင်ရင်တို့ မိသားစု လုပ်ငန်းက’

‘ကုန်ကား ထောင်ထားတာလေ၊ ဒါနှင့် ဒါထက် ကိုရင်ကကော၊ နေပါဦး၊ ဘာကိစ္စနှင့် အောက်စဖို့ လာရတာလဲ၊ ဘာသင်နေတာတုံး’

‘ဟီဘရူး စာပေလေ’

‘မနောက်ပါနှင့်ဗျာ’

‘ကျုပ်က ကျောင်းမလာခင် ကတည်းက ဟီဘရူးစာ ရေးတတ်ပါတယ်၊ ကိုရင့်ကို မပြောဖူးဘူးနှင့် တူတယ်၊ အဘိုးက တကယ့် စာတတ်ပဲ၊ သူ သင်ပေးတာလေ၊ သူက မုန့်ဆိုင် တစ်ခုရဲ့ အပေါ်ထပ် အနံ့ တထောင်းထောင်း ထနေတဲ့ အခန်းလေးမှာ နေတယ်၊ ကျုပ်က ဘာမှ မမှတ်မိသေးတဲ့ အရွယ်က စပြီး စနေ၊ တနင်္ဂနွေတိုင်း သွားပြီး ဟီဘရူး သင်ရတယ်လေ၊ ကျုပ်က မငြီးငွေ့ဘူး၊ ကျေနပ်နေတာ၊ အင်းလေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တခြား ကျုပ် ဘာသင်စရာ ရှိတာ မှတ်လို့’

ကာတုန်းက ပခုံး တွန့်ပြီး ‘ဒါတော့ မသိဘူးလေ၊ အဏုမြူ ရူပဗေဒတို့၊ ဘောဂဗေဒတို့ သင် ဖြစ်တာပဲဟာ’

‘ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ ချမ်းသာဖို့ လူတော် ဖြစ်ဖို့လား’

ကာတုန်းက ခေါင်းခါ၍ ပြသည်။

‘ကြောင်တုန်းပါလား၊ ဒါထက် ဒီမှာ ကောင်မလေးတွေ ပေါသလား’

‘သိပ်နည်းပါတယ်၊ ပြီးတော့ ကျုပ်ကလည်း မအားပါဘူးဗျာ’

ကာတုန်းသည် ဒစ်စတီန်း၏ မျက်နှာကို ကြည့်သည်။ ဒစ်စတီန်း၏ မျက်နှာမှာ ရက်သွေးဖြန်းနေပုံ ရ၏။ ကာတုန်းက ‘ဟေ့လူ လူညာ၊ ကိုရင့် မျက်နှာ ကြည့်တာနှင့် ကိုရင် အချစ် ရောဂါ ထိနေတယ် ဆိုတာ အသိသာကြီးပဲ၊ ကျုပ်ကို လာပတ်မနေနှင့်၊ ဘယ်သူနှင့်လဲ ပြောစမ်း’

ဒစ်စတီန်း ရှက်သွား၏။

‘အင်း အဲ၊ အမှန် ဝန်ခံရရင် ကျုပ် အဖြစ်က မမိတဲ့ ပန်းပါဗျာ၊ ပရော်ဖက်ဆာ တစ်ယောက်ရဲ့ မိန်းမဗျ၊ ပညာ တတ်တယ်၊ ကျက်သရေ ရှိတယ်၊ အိုသိပ်လှတယ်ဗျာ’

ကာတုန်းသည် ဒွိဟဖြစ်သော မျက်နှာထား လုပ်ရင်း 'ဒါဆို ဘယ်နိပ် ဦးမလဲ နက်'

ဒစ်စတီန်းသည် ထလိုက်၏။

'ကျုပ်လည်း သိပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ဟိုလေ ကျုပ် ဆိုလိုတာ ဟို.. ဟိုဟာ မောင်ရင်လည်း တွေ့တော့ သိမှာပါ'

'ဗျာ၊ ကျုပ်နှင့် တွေ့ခွင့် ရဦးမှာလား'

'ပရော်ဖက်ဆာ အက်ရှဖို့က ရှယ်ရီ ပါတီ တစ်ခု ပေးမလို့လေ၊ ကျုပ် ကိုလည်း ဖိတ်ထားတယ်၊ ကိုရင် မလာခင်လေးမှာပဲ ကျုပ်က အဲဒီကို သွား တော့မလို့၊ မောင်ရင်ပါ လိုက်ခဲ့ရုံပေါ့'

ဒစ်စတီန်းက သူ့ ဂျာကင်ကို ကောက်ဝတ်သည်။

ကာတုန်းက 'ဟေ၊ ဒါဆိုတော့လည်း အောက်စဖို့က ရှယ်ရီ ပါတီ တက်ရဦးမှာပေါ့လေ၊ ဘတ်ဖဲလိုးကို ပြန်ရောက်လို့ ပြောပြရင် အဲဒီက ငနဲသား တွေ ပါးစပ် အဟောင်းသားနှင့် နေဦးမယ်'

အေးမြ၍ တောက်ပသော နံနက်ခင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဖျော့တော့သော နေရောင် သည် မြို့တော်၏ အဆောက်အအုံဟောင်းများကို ဆေးရောင် တင်လိုက်သလို ဖြစ်သည်။ သူတို့ နှစ်ဦးသားသည် စိတ်အေးချမ်းသာ အိတ်ထောင်ထဲတွင် လက် နှိုက်၊ ပခုံးချင်း ထိ၍ အတူ လမ်းလျှောက်လာကြ၏။ အေးမြသော နိုဝင်ဘာ လေသည် လမ်းပေါ်မှာ ဖြတ်တိုက်နေ၏။

ကာတုန်း ပါးစပ်ကမူ 'အိပ်မက်လိုပါပဲဗျာ၊ ခွီးမှပဲ'

တဖွဖွ ပြောနေ၏။

လမ်းပေါ်မှာ လူ ကျဲတိကျဲတောက်သာ ရှိသည်။ တစ်မိုင်ခန့် လျှောက် လာပြီးသည့်နောက် ဒစ်စတီန်းက အရပ် ရှည်ရှည်၊ ကောလိပ် လည်စည်းကို လည်ပင်းတွင် ပတ်ထားသော လူငယ် တစ်ယောက်ကို လက်ညှိုး ထိုးပြရင်း 'ဟိုမှာ ရပ်ရှင်းပါလားဟေ့'

ဒစ်စတီန်းက အော်၍ 'ဟေး ရော့စတော့'

ရပ်ရှင်းက လှည့်ကြည့်သည်။ ပြန်လက်ပြပြီး သူတို့ ရိုရာဘက်သို့ ကူး လာ၏။ ရပ်ရှင်းသည် စစ်သား ဆံပင်လို တိုတိုကလေး ဖြစ်နေပြီး အလွယ် ဝတ်ရသော ဝတ်စုံတွင် ပိန်ပိန် ရှည်ရှည်ကြီး ဖြစ်နေ၏။ ကာတုန်း အနေနှင့်

ဒီနိုင်ငံက လူတွေ အားလုံး ပိန်ပိန်တွေချည်း ဖြစ်နေပါရောလားဟု တွေးမိစပြုလာ၏။

ဒစ်စတီန်းက ‘ရော့စတော့က ဘလွိုင်မှာလေ၊ ကျုပ်နှင့် ကောလိပ်ကျောင်း တက်ဖက်ပဲ၊ ဒေးဗစ် ရော့စတော့၊ ဒါက အလန် ကာတုန်းပါ၊ အလန်နှင့် ကိုယ် တို့က အိတ်လီ စစ်မြေပြင်မှာ အတူတူပေါ့၊ ဒါနှင့် ခင်ဗျား အက်ရှုဖို့အိမ် သွား မလို့ မဟုတ်လား’

ရပ်ရှင်းက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ‘ဟုတ်ပါ့ဗျာ၊ အရက် အလကား သောက် ရမယ် ဆိုတော့ သွားရတာပေါ့’

ကာတုန်းက ဝင်၍ ‘ခင်ဗျားကလည်း ဟီဘရူး စာပေကို လေ့လာနေ တာလား’

ရော့စတော့က ခပ်တည်တည်နှင့် ‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်က ဒီမှာ ဘူဇာ စီးပွားရေး စနစ်ကို လေ့လာနေတာပါ’

ဒစ်စတီန်းက အားပါးတရ ရယ်လိုက်လေ၏။ ကာတုန်းကမူ ပြက်လုံး၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ပေါက်ပုံ မရ။ သို့နှင့် ဒစ်စတီန်းက ‘ရော့စတော့က စမိုးလစ် ပြည်နယ် ရုရှကလေ၊ သူက ကွန်မြူနစ် ပါတီဝင် တစ်ယောက်ပေါ့’

ကာတုန်းသည် ပြက်လုံးကို သဘော မပေါက်သေး။ သို့နှင့် ‘ကျုပ် ကြားဖူးတာကတော့ ရုရှပြည်က ဘယ်သူ့ကိုမှ တိုင်းပြည် အပြင်ဘက် ထွက် ခွင့် မပြုဘူးဆို’

ရော့စတော့သည် စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြင့် ကာတုန်းအား သူ့ အဖေသည် စစ်မဖြစ်မီက ဂျပန်၌ သံအမှုထမ်း တစ်ဦး ဖြစ်ပြီး စစ်ဖြစ်သော အခါ သူက အမိ နိုင်ငံ အပြင်ဘက် ရောက်နေကြောင်း စသည်ဖြင့် အတတ်နိုင်ဆုံး ပြည့်စုံ အောင် ပြောပြနေ၏။ ရော့စတော့၏ အင်္ဂလိပ် စကားသည် သိပ်ချောမွေ့ခြင်း မရှိသော်လည်း ကာတုန်း သိလိုသမျှကို ပြည့်စုံသည် အထိ ပြေပြစ်ပေသည်။

ကာတုန်းသည် ရော့စတော့ အကြောင်း စိတ်မဝင်စားတော့။ သူ စိတ်ဝင် စားသည်မှာ ဒစ်စတီန်း။ သူနှင့် ညီအစ်ကို အရင်းလို ချစ်ခင်ခဲ့၊ စစ်အတူ တွဲ တိုက်ခဲ့သော သူတစ်ယောက် ဘာကြောင့် ဘယ်လို ဟီဘရူး စာပေ သင်နေခြင်း ကို သူ နားမလည်။ သည့်ထက် ဆိုးသည်ကား ထိုသူကို သူ တကယ်တမ်း ထဲထဲဝင်ဝင် မသိခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ရုတ်တရက် ရော့စတော့က ဒစ်စတီန်းအား ‘ကိုရင် ပါလက်စတိုင်းကို သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား’

ကာတုန်းက ကြားထဲက တအံ့တဩ ဝင်၍ 'ပါလက်စတိုင်းကို ဟုတ်လား၊ ဘာကိစ္စလဲ'

ဒစ်စတိန်း ကြည့်ရသည်မှာ စိတ်အိုက်နေပုံ ရသည်။ သူက 'မဆုံးဖြတ်ရသေးပါဘူးဗျာ'

ရှေ့စတော့ မျက်နှာ တည်တည်ဖြင့် 'ခင်ဗျား သွားဖို့ ကောင်းတယ်၊ ဂျူး အမျိုးသား အဖွဲ့က အရှေ့ အလယ်ပိုင်း ဒေသမှာ ဗြိတိသျှ အင်ပါယာ လက်အောက်က လွတ်အောင် ကူညီ လုပ်ဆောင်ကြလိမ့်မယ်'

ဒစ်စတိန်းက ပြုံးစေဖြင့် 'ဒါ ပါတီက ချမှတ်ထားတဲ့ လမ်းစဉ်လား' ရှေ့စတော့ကမူ လေးနက်စွာပင် 'ဟုတ်တယ်၊ ကိုရင်က ဆိုရှယ်လစ် မဟုတ်လား'

ကာတုန်းက 'အင်း ဆိုနိုင်ပါတယ်' ရှေ့စတော့ကမူ ဆက်၍ 'အင်းလေ၊ အရေးကြီးတာကတော့ ထူထောင်တဲ့ နိုင်ငံသစ် တစ်ခုဟာ ဆိုရှယ်လစ် နိုင်ငံ ဖြစ်ဖို့ အရေးကြီးတာပါပဲ'

ကာတုန်းကမူ အနေ ခက်လာပြီး ဝင်၍ 'ဒီမယ် နက်၊ အာရပ်တွေက မောင်ရင်တို့ လူမျိုးတွေကို အဲဒီမှာ အမဲ ဖျက်သလို လိုက်သတ်နေကြတာ၊ မောင်ရင်က ဂျာမန်တွေ လက်ထဲက လွတ်လာတာ ဘာမှ မကြာသေးဘူး၊ ဘာလို့ သွားချင်တာလဲ'

'ကျုပ် မဆုံးဖြတ်ရသေးပါဘူးဗျာ' ဒစ်စတိန်းက ထပ်ပြောသည်။ နောက် သူ့ခေါင်းကို ခါယမ်းရင်း 'ကျုပ်လည်း ဘာလုပ်ရမယ် မသိသေးပါဘူး'

ဒစ်စတိန်းသည် ဤအကြောင်းအရာကို ဆက်လက် ပြောချင် ဆွေးနွေးချင်ပုံ မရ။

သူတို့ သုံးဦးသားသည် ခက်သွက်သွက် လမ်းလျှောက်နေကြ၏။ ကာတုန်း မျက်နှာမှာ လေစိမ်းကြောင့် အေးစက်နေ၏။ သို့သော် ကိုယ်ခန္ဓာကမူ ဆောင်းရာသီဝတ် ယူနီဖောင်း အောက်တွင် ချွေးပြန်နေ၏။ ဒစ်စတိန်းတို့ နှစ်ယောက်ကမူ မောစလေ ဆိုသူ တစ်ယောက်၏ ဖောက်ပြန် လိမ်ညာမှု အကြောင်း ပြောနေကြ၏။ ကာတုန်း အတွက်မူ မောစလေ ဆိုသော အမည်သည် ဘာမှ စိတ်ဝင်စားစရာ မရှိ။ မထူးခြား။ ရှေ့စတော့က မောစလေ၏ လုပ်ရပ်၊ အာဇာနည်နေ့ မိန့်ခွန်းကို အကြောင်းပြု၍ အရင်းရှင် ဒီမိုကရေစီ ဝါဒသည် ကွန်မြူနစ် ဝါဒထက် ဖက်ဆစ် စနစ်နှင့် နီးစပ်ကြောင်း ပြော၏။

mgyoe.com

ဒစ်စတိန်းကမူ ထိုအစီအစဉ်ကို လုပ်ကြသူများသည် ဘာမှ ကြီးမားသော ရည်ရွယ်ချက် ရှိပုံ မပေါ်၊ သက်သက် ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်အောင် လုပ်ခြင်းသာ ဖြစ်မည်ဟု ပြန်ဆွေးနွေး၏။

ကာတုန်းသည် ပြောသမျှကို နားထောင်ရင်း ပြောနေသူ နှစ်ဦးကို အကဲခတ် ကြည့်မိသည်။ သူတို့ အတွဲမှာ အတော် ခွကျသော အတွဲ ဖြစ်သည်။ အရပ် ရှည်ရှည်၊ ခြေလှမ်း ကျဲကျဲ လှမ်းနေသော ရော့စတော့က လည်ပင်းမှာ မာဖလာ ပတ်၍ အရပ်ပျပ်ပျပ် အရိုးပေါ် အရေတင်နေသော ဒစ်စတိန်းက မျက်လုံး မှိုင်းမှိုင်း၊ မျက်မှန် ဝိုင်းဝိုင်းနှင့်။ ကာတုန်းသည် ပညာရှင် တစ်ဦးတော့ မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ဘယ် အကြောင်းအရာကိုပဲ ပြောပြော လုပ်ကြံ ပြောနေလျှင်တော့ ရိပ်မိလောက်အောင် အကင်းပါးသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့ နှစ်ယောက် ပြောနေကြသည်များသည် ရင်ထဲက စစ်မှန်သော ယုံကြည်မှုကို ပြောနေကြခြင်း မဟုတ်ဟု သူ သိသည်။ ရော့စတော့က ကြက်တူရွေးလို အယူဝါဒ တစ်ခုကို ရွတ်ပြနေခြင်း ဖြစ်ပြီး ဒစ်စတိန်းက ပေါ့ပေါ့တန်တန် ပြောဆိုနေပုံမှာလည်း တကယ့် ခံစားမှုကို ဖုံးကွယ်နေသလိုမျိုး ဖြစ်နေ၏။ မောစလေ အကြောင်း စကား စပ်ပြီး ဒစ်စတိန်း ရယ်မောလိုက်သော အသံသည်ပင် ထမင်းလုံး တစ္ဆေ အခြောက်ခံရ၍ လန့်နိုးလာသော ကလေး တစ်ယောက်၏ ရယ်သံနှင့် တူသည်ဟု ကာတုန်း ထင်သည်။

ဒစ်စတိန်းတို့ နှစ်ဦးသားကမူ စိတ်ပါပုံ မရဘဲ အချက်အလက် ပြည့်စုံစွာ ငြင်းခုံနေကြ၏။ ကြည့်ရသည်မှာ ဓားတုံးတုံး နှစ်ချောင်းနှင့် ဓားရေး ပြိုင်နေကြသူ နှစ်ဦးလို အဖြစ်မျိုး။

ရုတ်တရက်ပင် ဒစ်စတိန်းသည် သူတို့ နှစ်ဦး ပြောနေကြသည့် အတွက် ကာတုန်း တစ်ယောက် စကားဝိုင်း အပြင်ဘက် ရောက်နေကြောင်း သတိပြုမိသွားပြီး သူတို့ ယခု သွားလည်မည့် အိမ်ရှင် အကြောင်းကို စကား စသည်။

‘စတီဗင် အက်ရှဖို့ ဆိုတာ ခပ်ကြောင်ကြောင် လူတစ်ယောက်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ လူတော် တစ်ယောက်ပါ။ သူ့ဘဝ အချိန် အတော်များများကို အရှေ့ အလယ် ပိုင်းမှာ နေခဲ့တယ်လေ၊ ငွေကြေး အများကြီး ရှာခဲ့ရတယ်၊ ကုန်အောင် ဖြန့်ပစ်ဖူးတယ်၊ တကယ့် ရူးကြောင်ကြောင် အလုပ်တွေကို လုပ်တယ်၊ ဥပမာ အာရေဗျ သဲကန္တာရကို ကုလားအုတ် တစ်ကောင်နှင့် ဖြတ်တာမျိုးတို့’

ကာတုန်းက ဝင်၍ ‘သဲကန္တာရကို ကုလားအုတ်နှင့် ဖြတ်တာဟာ ဘယ်မှာ ရူးကြောင်ကြောင် လုပ်တာ မှတ်လို့’

ရှောစတော့က ‘အက်ရှုဖို့က လက်ဘနီးစ် လူမျိုး မိန်းမကို ယူထားတယ် ဗျ’

ကာတုန်းသည် ဒစ်စတိန်း မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ‘ဒါဆိုရင် အဲဒီ မိန်းမ’ ဒစ်စတိန်းက စကား အမြန် ဖြတ်ဝင်၍ ‘အဲဒီ မိန်းမက သူ့ထက် ငယ် တယ်၊ သူက အဲဒီ မိန်းမကို စစ်မဖြစ်ခင်ကလေး အင်္ဂလန်ကို ခေါ်လာခဲ့တာ၊ ဒီကျတော့ ရှေးဟောင်း ကျောက်စာ ပရော်ဖက်ဆာ အဖြစ် အမှုထမ်းတယ်လေ၊ အဲ သူက မောင်ရင့်ကို ရယ်ရီ မတိုက်ဘဲ မဆလာ တိုက်ရင်တော့ သူ့အိမ်ထဲမှာ နေတာ ကြာပြီလို့ သူ အချက် ပြတာပဲ’

ကာတုန်းက ‘လူပဲဗျာ ဒီလောက်တော့ သိရမှာပေါ့’

‘အင်းလေ၊ သူ့အိမ် သူ့သဘောပေါ့’

ကာတုန်း အတွက် အက်ရှုဖို့ နေသော အိမ်သည် ထင်ထားသည်နှင့် လွဲ နေ၏။ အိမ်ကလေးမှာ အစိမ်း အဖြူ ဆေးသုတ်ထားပြီး အိမ်ရှေ့ ဥယျာဉ်မှာ ချုံပုတ်များသာ ပြည့်နေ၏။ သုံးဦးသားသည် အုတ်လမ်းကလေး အတိုင်း အိမ် တံခါး ရှိရာသို့ လာခဲ့ကြ၏။ အိမ်ရှေ့ တံခါးမှာ ဖွင့်ထား၍ သူတို့ ဝင်ကြသည်။ အခန်း တစ်နေရာမှ ရယ်မောသံ တချို့ ထွက်လာ၏။ ပါတီက စနှင့်ပြီ ဖြစ်ပါ သည်။ ထိုစဉ် တံခါး တစ်ချပ် ပွင့်လာပြီး ကမ္ဘာပေါ်တွင် အချောဆုံးဟု ဆို ရမည့် မိန်းမ တစ်ယောက် ထွက်လာ၏။

ကာတုန်းသည် ငလျင်မိသော ကြက်လို ဖြစ်သွား၏။ သူသည် ရပ်နေရာမှ မလှုပ်နိုင်တော့ဘဲ သူတို့ကို ဧည့်ခံ နှုတ်ဆက်ရန် လာသော မိန်းမကို ငိုငံပြီး ကြည့်နေမိ၏။ နားထဲသို့ ဒစ်စတိန်း၏ စကားသံက ဝင်လာသည်။

‘ဒါ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း အလန် ကာတုန်းပါ’

ရုတ်တရက်ပင် သူသည် ပူနွေး ခြောက်သွေ့ ပြည့်တင်း ညိုမောင်းသော လက်ဖဝါးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရသည်။ သူ လွတ်မပေးချင်။

ခဏကလေးမှာပင် သူမသည် နောက်သို့ လှည့်ပြီး သူတို့ သုံးဦးကို ဧည့်ခန်းမသို့ ခေါ်သွား၏။ ဒစ်စတိန်းက ကာတုန်း လက်မောင်းကို ဆုပ်ပြီး ပြီးပြသည်။ သူ မိတ်ဆွေ၏ ရင်ထဲမှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေသည်ကို ဒစ်စတိန်း သိ သည်။ ကာတုန်းသည် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ထိန်းသိမ်းနိုင်လိုက်ပြီးမှ ပါးစပ်က ‘ဝိုး’ ဟု လေတစ်ချက် မှုတ်လိုက်၏။

ရယ်ရီ ဖန်ခွက်ကလေးများသည် စားပွဲပေါ်မှ စစ်သားများလို တန်းစီနေ ၏။

အမျိုးသမီးက ဖန်ခွက် တစ်ခွက်ကို ယူ၍ ကာတုန်းကို လှမ်းပေးသည်။
နောက် ပြီးသည်။ ပြီးမှ 'ကျွန်မ အေလာ အက်ရဖိုပါ'

ကာတုန်းသည် အရက်ခွက်ကို ယူရင်း သူမကို အသေးစိတ် ကြည့်နေ
မိ၏။ သူမသည် ဘာမှ ခြယ်သထားခြင်း မရှိ။ သူမ မျက်နှာပေါ်တွင် ဘာ
မိတ်ကပ်မှ မရှိ။ သူမ၏ နက်ပြောင်သော ဆံပင်များသည်လည်း ရိုးရိုး ဖြောင့်
ဖြောင့် ဘာမှ ပြင်ဆင်ထားသည် မဟုတ်။ အဖြူရောင်ပြောင် ဝတ်စုံ ဝတ်ထား
ပြီး ခြေထောက်မှာ ရိုးရိုး ညှပ်ဖိနပ်ကလေးသာ စီးထား၏။ သို့သော် မြင်ရ
ခံစားရသည်မှာ ထူးခြား လှပလွန်း၍ သူ့ ရင်ထဲမှ ဖြစ်ပေါ်လာသော တိရစ္ဆာန်
စိတ် အတွက် ကာတုန်း ရှက်သွားမိလေသည်။

ကာတုန်းသည် သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းသိမ်း၍ တစ်ခန်းလုံးကို အကဲခတ်
လိုက်၏။ အခန်းမှာ ထူးထူးခြားခြား ဘာမှ ပြင်ဆင်ထားခြင်း မရှိ။ လူအားလုံး
၁၂ ယောက်လောက် ရှိပုံ ရသည်။

လှပ သေသပ်သော အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသော အာရပ် တစ်
ယောက်သည် မီးဖို နံဘေးမှာ ရပ်နေ၏။ အေလာ အက်ရဖိုက ထိုသူအား
လှမ်းခေါ်၍ 'ရှင်တို့နှင့် ကျွန်မရဲ့ အရပ်သား တစ်ယောက်နှင့် မိတ်ဆက်ပေး
မလို့လေ၊ သူက ဟာစန်တဲ့၊ ဝါစက်စတာ ကောလိပ်မှာ တက်နေတယ်လေ'

ဟာစန်က သူတို့ အားလုံးကို လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ရင်း 'ဒစ်စတီန်းကို
တော့ သိပြီးသားပါ'

ကာတုန်း စိတ်ထဲကမူ အသားညှိ တစ်ယောက် အနေနှင့် ဟာစန်သည်
လူချော တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း အကဲခတ်မိသည်။

ပုံကြည့်ရသည်မှာ ပိုက်ဆံ နည်းနည်း ရှိပြီး လူဖြူ တစ်ယောက်အိမ်
အဖိတ်ခံရသော အသားညှိ တစ်ယောက် ဟန်ပန် အတိုင်း မြောက်ကြွကြွ ဖြစ်
နေပုံ ရ၏။

ရှော့စတော့က ဟာစန်အား 'ခင်ဗျားကလည်း လက်ဘနွန်ကပဲလား'
'မဟုတ်ဘူး၊ ပါလက်စတိုင်းက'

'အား' ရှော့စတော့သည် သဘောကျသွားပြီး ဆက်၍ 'ဒါဆိုရင် ကုလ
သမဂ္ဂရဲ့ ပါလက်စတိုင်း ပန်ကြားချက် အပေါ် ဘယ်လို သဘောရသလဲ'

'မဆိုင်လိုက်တာဗျာ၊ အင်္ဂလိပ်တွေ ဆုတ်ပေးရမှာတော့ အမှန်ပေါ့၊ ပြီး
တော့ ကျုပ်တို့ နိုင်ငံက ဒီမိုကရေစီ အစိုးရ တည်ထောင်ရမှာပေါ့'

ရှော့စတော့က 'ဒါဆို ဂျူးတွေက လူနည်းစု ဖြစ်ရမှာပေါ့'

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ အင်္ဂလန်မှာလည်း ဂျူးဘွေက လူနည်းစု မဟုတ်လား၊ လူနည်းစု ဖြစ်တာနှင့် အင်္ဂလန်က သူတို့ နေဖို့ စုရေး ဒေသကို ပေးရမှာ လား’

‘စုရေးက သူတို့ ဒေသ မဖြစ်ဖူးဘူးလေ၊ ပါလက်စတိုင်းက ဖြစ်တယ်’ ဟာစန်က ပခုံး တွန့်ပြသည်။

‘ဖြစ်တာတွေကတော့ အများကြီးပေါ့၊ ဝဲလ်တွေက အင်္ဂလန်ကို ပိုင်ဖူး တယ်၊ အင်္ဂလိပ်တွေက ဂျာမနီကို ပိုင်ဖူးတယ်၊ နော်မန် ပြင်သစ်တွေက စကင် ဒီနေဗီယင်းမှာ နေဖူးတာပဲ’

ဟာစန်သည် ဒစ်စတိုင်းဘက် လှည့်၍ ‘ခင်ဗျားကတော့ တရား မျှတ ပါတယ်၊ ဒီကိစ္စမှာ ဘယ်လို သဘောရသလဲ’

ဒစ်စတိုင်းသည် မျက်မှန် ချွတ်လိုက်ပြီး ‘တရား မျှတတာတွေ ဘာတွေ တော့ မသိဘူး၊ ကျုပ်တော့ ကိုယ့်တိုင်းပြည်လို့ လက်ညှိုး ထိုးပြစရာ တိုင်းပြည် တစ်ပြည် လိုချင်တာပဲ’

ဟာစန်က ‘ကျုပ်တို့ဆီက ခိုးယူလို့ပဲ ရရလား’

‘ကျန်တဲ့ အရှေ့ အလယ်ပိုင်း တစ်ခုလုံး ခင်ဗျားတို့ ယူကြလေ’

‘မလိုချင်ဘူးဗျာ’

ရော့စတော့က ဝင်၍ ‘ဒီဆွေးနွေးချက်ကို ကြည့်တာနှင့် ကုလသမဂ္ဂရဲ့ ပန်ကြားချက်ဟာ သတ်မှတ်ချက်ဟာ လိုနေသေးတယ်လို့ ရှင်းပြီးသား ဖြစ် နေတာပေါ့’

အေလာ အက်ရှဖို့သည် စီးကရက် ထည့်ထားသော သေတ္တာကို ဖွင့်၍ ကာတုန်းကို ကမ်းပေးသည်။ ကာတုန်းသည် စီးကရက် တစ်လိပ်ကို ယူပြီး အေလာ အက်ရှဖို့ အတွက် တစ်လိပ် မီးညှိပေးသည်။

ကျန်လူများ ပါလက်စတိုင်း အရေးကို ငြင်းခုံနေကြစဉ် အေလာက ကာတုန်းအား ‘ရှင် ဒစ်စတိုင်းကို သိတာ ကြာပြီလား’

‘ကျွန်တော်တို့ ၁၉၄၃ ခုနှစ်က ဆုံကြတာပါ’

ကာတုန်းက ရိုးရိုး ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ စီးကရက် ခဲထားသော အေလာ ၏ နှုတ်ခမ်းကလေးကို ကြည့်မိသည်။

စီးကရက်ကိုပင် လှအောင် သောက်တတ်သော မိန်းမပါကလား။

အေလာက ‘ကျွန်မ သူ့အကြောင်း သိပ်သိချင်တာပဲ’

‘ဘာဖြစ်လို့’

‘လူတိုင်း သူ့အကြောင်း သိချင်ကြတယ်လေ၊ သူဟာ လူငယ်ပဲ ရှိသေး
ပေမဲ့ သူ့ကြည့်ရတာ လူကြီးလိုပဲ၊ နောက် လန်ဒန်သားပုံ ပေါက်နေပြန်ရော၊
ဒါပေမဲ့ အင်္ဂလိပ် အထက်တန်းစား စရိုက်ထဲလည်း စိတ်ဝင်စားပုံ မရဘူး၊ သူ
ဟာ အကြောင်းအရာစုံ ဝင်ဆွေးနွေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ အကြောင်းကိုတော့
ဘာမှ မပြောဘူး’

ကာတုန်းက ခေါင်းညိတ် ပြရင်း ‘ဟုတ်မှာပဲ၊ ကျွန်တော်လည်း တကယ်
တော့ သူ့ကို ထဲထဲဝင်ဝင် မသိခဲ့ပါလားလို့ ခုမှ ရိပ်စားမိသလို ဖြစ်လာတာ’
‘ကျွန်မ ခင်ပွန်းကတော့ သူဟာ ထူးချွန်တဲ့ ကျောင်းသား တစ်ယောက်
ပဲလို့ ပြောပါတယ်’

‘သူက ကျွန်တော့် အသက်ကို ကယ်ဖူးတယ်လေ’
‘ဘုရားရေ’

သူမသည် ကာတုန်းကို အသေအချာ ကြည့်သည်။ သူမ စိတ်ထဲမှ ကာ
တုန်း ချဲ့ကား ဟန်လုပ် ပြောနေသလားဟု အကဲခတ်ပုံ ရ၏။

နောက်ဆုံးမှ ကာတုန်း အမှန် ပြောသည်ဟု ယူဆပြီး ‘ကျွန်မ ပြည့်ပြည့်
စုံစုံ ကြားချင်လိုက်တာ’

ထိုစဉ် လူလတ်ပိုင်း ဇင်ဘောင်းဘီ ခပ်ပွပွ ဝတ်ထားသူ တစ်ဦးက သူမ
၏ ပခုံးကို တို့ရင်း ‘အခြေအနေ ဘယ်လိုတုံး အချစ်’

‘ကောင်းပါတယ်၊ ဪ ဒါထက် မစွတာ ကာတုန်း၊ ဒါ ကျွန်မ ခင်ပွန်း
ပရော်ဖက်ဆာ အက်ရှုဖို့ပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ နေကောင်းပါရဲ့လား ခင်ဗျာ’

ကာတုန်းက ပဋိသန္တာရ စကား ဆိုရင်း အကဲခတ်လိုက်၏။ အက်ရှုဖို့
သည် ထိပ်ပြောင်ပြောင်၊ အဝတ်အစား ဖရိုဖရဲ ဝတ်ထားသူ တစ်ဦးပါပဲလား။
သူ့စိတ်ထဲတွင် အာရေဗျမှ လောရင့်လို သူရဲကောင်း ဝိုက်ဆိုက်နှင့် တွေ့ရ
မည်ဟု မျှော်လင့်ထားခဲ့သည်။ ယခုပုံ အတိုင်း ဆိုလျှင် နက် အတွက် မျှော်
လင့်ချက် ရှိသေးတာပဲ။

အလားက စကား ပြန်ဆက်ရင်း ‘မစွတာ ကာတုန်းက သူ့အသက်ကို
နက် ဒစ်စတိန်းက ဘယ်လို ကယ်ခဲ့တယ် ဆိုတာ ပြောမလို့’

အက်ရှုဖို့က ‘တကယ်လား’

ကာတုန်းသည် ဒစ်စတိန်းဘက်သို့ မျက်လုံး တစ်ချက် ဝေ့ကြည့်လိုက်
ပြီးမှ ‘ဇာတ်လမ်းက တိုတိုလေးပါ၊ စစ္စလီကျွန်း ရာဂူစ ဒေသမှာပေါ့၊ တောင်

mgyoe.com

ကုန်းတွေပဲ ရှိတဲ့ မြို့လေးပေါ့၊ ကျွန်တော်က တီတပ်ဖွဲ့နှင့် အတူ ဆင်ခြေဖုံးကို တက်သိမ်းရတယ်။ မြို့ မြောက်ဘက်နား ရောက်တော့ တောစပ် အလွန်ကလေး မှာ ဂျာမန် တင့်ကား တစ်စီးကို တွေ့ရတယ်။ တင့်ကား ကြည့်ရတာ ဘယ်သူမှ ရှိပုံ မရတော့ဘဲ ပစ်ထားခဲ့ပုံပဲ။ ကျွန်တော်က သေချာအောင် ဆိုပြီး အထဲကို လက်ပစ်ပုံး တစ်လုံး ပစ်သွင်းလိုက်သေးတယ်။ ပြီးမှ တင့်ကားကို ဖြတ်ပြီး ဆက်သွားတာပေါ့။ အဲဒီ အချိန်မှာ သေနတ်သံ တစ်ချက် ကြားရတယ်။ တစ် ချက်ပဲ။ နံဘေးက သစ်ပင်ပေါ်က မရှင်းဂန်း တစ်လက်နှင့် ဂျာမန် တစ်ကောင် ပြုတ်ကျလာတော့တာပါပဲ။ ငနဲသားက သစ်ပင်ပေါ်က အသင့် စောင့်ပြီး ကျုပ် တို့ကို ပစ်ချဖို့ ချောင်းနေတာကိုး။ အဲဒီ ငနဲကို ပစ်ချလိုက်တဲ့ သူကတော့ နက် ဒစ်စတိန်းပေါ့’

အေလာ၏ မျက်လုံးများသည် စိတ်ဝင်စားမှုဖြင့် အရောင် တောက်သွား သည်။ သို့သော် သူမ၏ ခင်ပွန်း ပရော်ဖက်ဆာ၏ မျက်နှာမူ သွေးဆုတ်ကာ ဖြူရော်သွား၏။ ပရော်ဖက်ဆာသည် ဤသို့ သတ်ဖြတ်ခြင်း၊ သေဆုံးခြင်းများ ကို နားထောင်နိုင်ပုံ မရ။ သည်ပုံ အတိုင်း ဆိုလျှင် ဒစ်စတိန်း တစ်ယောက် သူ့အဖြစ်များကို ဘိုးတော်ကို မပြောပါစေနှင့်ဟု ကာတုန်းက တွေးလိုက်ရင်း ဒစ်စတိန်းတို့ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ဒစ်စတိန်း၊ ဟာစန်နှင့် ရှော့စတော့တို့သည် အားပါးတရ ငြင်းခုံ ပြောဆို နေကြ၏။ ရှော့စတော့သည် ခြေကို ခွဲရပ်ပြီး လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့် ဆရာ တစ်ယောက်လို သူ၏ အဘိဓမ္မာကို ယုံကြည်စွာ ပြောနေ၏။ သူတို့သည် ပါလက်စတိုင်း ဒေသနှင့် ဂျူးများ အကြောင်း ပြောနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဟာစန်ကမူ စာအုပ်စင်ကို မှီ၍ လက်တစ်ဖက်ကို ဘောင်းဘီအိတ်မှာ နှိုက်လျက် စီးကရက်ကို ဖွာရင်း မိမိ၏ တိုင်းပြည်၊ အရပ်ဒေသ အကြောင်း ဆွေးနွေး ချက်ကို ကမ္ဘာ့ နိုင်ငံရေး အရေးအခင်း တစ်ခု ပုံစံ သက်သက်လောက် စိတ် ဝင်စားပုံမျိုးနှင့် ဆွေးနွေးနေ၏။ ဒစ်စတိန်းကမူ လက်ကို တင်းတင်း ပိုက်ပြီး ခေါင်းကို ညွတ်ရင်း အလေးအနက် ဆွေးနွေးဟန် လုပ်နေ၏။ သူတို့ ဆွေးနွေး ချက် တစ်စွန်းတစ်စကို ကာတုန်း ကြားရသမျှမှာ ဗြိတိသျှတို့က ပါလက်စတိုင်း ဒေသကို ဂျူးများကို ပေးရန် ကတိ ပြုထားကြောင်းနှင့် သူခိုးက ပေးတဲ့ လက်ဆောင်ကို သတိထားနော်ဟု ချေပသံကို ကြားရသည်။

ကာတုန်းသည် အိမ်ရှင် လင်မယားဘက် လှည့်ပြီး သူ့ဇာတ်လမ်းကို ဆက်ကာ ‘အဲဒီ နေရာကိုပဲ ဗြိတိသျှ တပ်တွေက တစ်ဖက်က တက်လာကြ

mgyoe.com

တာလေ၊ နက်ကလည်း ပစ်ထားတဲ့ တင့်ကားကို ကျုပ်တို့လို မြင်တာပေါ့၊ သူက ထောင်ချောက် ဖြစ်မှာပဲလို့ သိပြီး လိုက်ရှာလို့ ချောင်းပစ်မယ့်ကောင်ကို တွေ့ပြီး ပစ်ချနိုင်တာပေါ့၊ တကယ်လို့ နက်သာ မလျင်ဘူး ဆိုရင် ကျွန်တော် တော့ သေပြီပဲ’

အိမ်ရှင်များ ငြိမ်သွားကြ၏။ ပြီးမှ အက်ရှုဖို့က ‘အင်း အဖြစ်အပျက်က ဘာမှ မကြာသေးပေမဲ့ ကျုပ်တို့ လွယ်လွယ်နှင့် မေ့နေကြပြီနော်’

အလာသည်လည်း သူမ၏ တခြား ဧည့်သည်များကို သတိရပြီး ကာတုန်းအား ‘ရှင် မပြန်ခင်တော့ ကျွန်မ ထပ်စကားပြောချင်ပါသေးတယ်၊ အခုတော့ တခြား ဧည့်သည်တွေကို ဧည့်ခံလိုက်ဦးမယ်နော်’

ပြောပြောဆိုဆို အခန်း တစ်ဖက်သို့ ထွက်သွား၏။ ထိုအချိန်၌ ဟာစန် သည် အခန်း တံခါး တစ်ခုကို ဖွင့်နေ၏။ ထိုတံခါးပေါက်မှာ ပန်းခြံဘက်သို့ ထွက်သော တံခါး ဖြစ်၏။

အက်ရှုဖို့သည် နားသယ် နောက်မှ ဆံပင်များကို သပ်ရင်း ‘အရပ်သူ အရပ်သားတွေက စစ်ပွဲကြီးတွေ သတင်းကိုပဲ ကြားရပြီး စစ်သားတွေကတော့ သူတို့ ကြုံခဲ့ရတဲ့ အတွေ့အကြုံတွေကို မှတ်မိနေတတ်ကြတယ်နော်’

ကာတုန်းသည် ခေါင်းညိတ် ထောက်ခံလိုက်၏။ စိတ်ထဲကမူ ပရော်ဖက် ဆာ အက်ရှုဖို့သည် စစ်အကြောင်း မသိသူ၊ နားမလည်သူဟု မှတ်သားလိုက် မိ၏။

ပရော်ဖက်ဆာကြီး ငယ်စဉ်ကလည်း ဒစ်စတီန်း ပြောသလို စွန့်စွန့်စား စားမှ လုပ်ခဲ့ပါရဲ့လားဟု သံသယ ဝင်လာခဲ့မိ၏။ သို့သော် စကား ဆက်ရမည် ဖြစ်သဖြင့် ‘အဲဒီနောက်တော့ ကျွန်တော်က နက်ကို စစ္စလီက ဆွေမျိုးတွေနှင့် ဆုံပေးတယ်လေ၊ ဆွေမျိုးတွေကတော့ နက်ကို သူရဲကောင်းကြီး ဆိုပြီး ဂုဏ်ပြု ကြတာပေါ့၊ ကျုပ်တို့ တွေ့ဆုံ ခင်မင်ရတဲ့ အချိန်ကလေးက တိုတောင်းပေမဲ့ ညီအစ်ကို အရင်းတွေလိုပါပဲဗျာ’

‘ဟုတ်တာပေါ့လေ’

‘နောက်တော့ သူတစ်ယောက် ဂျာမန် ဖမ်းမိသွားတယ် ဆိုတဲ့ သတင်း ကြားရပြီး မတွေ့ရတော့ဘူး အောက်မေ့နေတာ’

အက်ရှုဖို့က တစ်ချက် တွေ့သွားပြီး ‘အဖမ်းခံရတော့ ဘာတွေများ ဖြစ် တယ် ဆိုတာကော မောင်ရင် သိသေးလား၊ ကျုပ်တော့ မသိဘူး၊ သူက သိပ် နှုတ်နည်းတာ’

ကာတုန်းက ပခုံး တွန့်လိုက်ပြီး ‘အကျဉ်းစခန်းက အသက် ထင်ရှား လွတ်လာတာလောက်ပါပဲ’

‘ဒါဆို သူ သိပ်ကံကောင်းတာပေါ့နော်’

‘မပြောတတ်ဘူးလေ’

အက်ရှုဖို့သည် ကာတုန်း၏ မျက်နှာကို ဆတ်ခနဲ ကြည့်ပြီး တွေ့သွား ၏။ နောက် မျက်နှာ လွဲလိုက်ပြီး တစ်ခန်းလုံးကို လျှောက်ကြည့်နေ၏။ ပြီးမှ ‘တကယ်တော့ ဒီမိတ်ဆုံပွဲကလေးဟာ အောက်စဖို့ ညနေပွဲနှင့် သိပ်မတူလှ ဘူးနော်၊ မောင်ရင်လည်း သိလောက်ပါပြီ၊ ဒစ်စတိန်း၊ ရော့စတော့နှင့် ဟာစန် တို့ကလည်း သမားရိုးကျ ကျောင်းသားတွေမှ မဟုတ်ဘဲကိုး၊ အား အဲ ဟောဒီ လူက တိုဘီတဲ့၊ ဘွဲ့ယူတဲ့ ကျောင်းသား တစ်ယောက်ပဲ’

ကာတုန်း ကြည့်လိုက်ရာ မျက်နှာ နီနီနှင့် လူငယ် တစ်ယောက်ကို တွေ့ ရ၏။ အက်ရှုဖို့က ‘တိုဘီ လာဟေ့၊ ဟောဒီမှာ ဒစ်စတိန်းရဲ့ ရဲဘော် မစ္စတာ ကာတုန်းတဲ့’

တိုဘီသည် လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ပြီးသည်နှင့် မြန်ဆန်စွာပင် ‘ဟာ ဒါဆိုရင် အတော်ပဲ၊ ဇောင်းထဲက မြင်းတစ်ကလေး ရနိုင်မလား မသိဘူး၊ ဒစ်စတိန်း နိုင်မလား’

ကာတုန်းက အူကြောင်ကြောင်နှင့် ‘ဘာ.. ဘာနိုင်ရမှာလဲ ဟင်’

အက်ရှုဖို့က ဝင်ရှင်းပြရပြန်၏။

‘ဪ ဒီလိုလေ၊ ခဏ နေရင် ဒစ်စတိန်းနှင့် ရော့စတော့တို့က စစ်တုရင် ကစားကြမှာ၊ နှစ်ယောက်စလုံးက အတော် ကောင်းတဲ့ ကစားသမားတွေပဲ၊ မောင်ရင်က ဒစ်စတိန်းရဲ့ ရဲဘော် ဆိုလို့ အတွင်းကျကျ သတင်းများ ကြိုသိရ မလားလို့ မေးတာလေ၊ သူက လောင်းချင်လို့ နေမှာပေါ့’

ကာတုန်းက အူကြောင်ကြောင်နှင့် ‘ကျုပ် ထင်တာက စစ်တုရင် ဆိုတာ အဘိုးကြီးတွေမှ ကစားတဲ့ နည်းလို့ အောက်မေ့ထားတာ’

‘အာ’

တိုဘီ ပါးစပ်မှ အသံ ထွက်သွား၏။ နောက် လက်ထဲမှ အရက်ခွက်ကို အပြတ် ရှင်းလိုက်၏။ တိုဘီရော အက်ရှုဖို့ပါ ကာတုန်း၏ ထင်မြင်ချက်ကို သဘောကျပုံ မရ။

ထိုစဉ် လေးငါးနှစ် အရွယ် ကလေးမလေး တစ်ယောက်သည် သူ့ထက် ကြီးပုံ ရသော ကြောင်မွဲပြာပြာကြီး တစ်ကောင် ပွေ့ပြီး ပန်းခြံဘက်မှ အခန်း

ထဲ ဝင်လာ၏။ အက်ရှဖို့သည် အရွယ် ရမှ သားသမီး ရသူတို့၏ ဟန်အမူအရာ နှင့် သမီးကလေးကို ကာတုန်းနှင့် လူကြီးသဖွယ် မိတ်ဆက်ပေး၏။

သူက 'ဟောဒါက စုဇာပါ ခင်ဗျာ'

မိန်းကလေးက ကြောင်ကြီး ပြရင်း 'သူက ဟေဇက်ကာလေ'

ကလေးသည် သူ့ အမေ၏ အသားအရေနှင့် ဆံပင် အရောင်များ အမွေ ရထားပုံ ရ၏။ ကြီးလာလျှင်မူ အမေလို မိန်းမချော တစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာပဲ ဟု ကာတုန်း တွေးရင်း အက်ရှဖို့ သမီးမှ ဟုတ်ပါလေစဟု အောက်မေ့မိ၏။ သူမ၏ အဖေနှင့် တူသည် ဆို၍ ဘာမှ မတွေ့ရ။

ကလေးက ကြောင်၏ လက်ကို ကမ်းပေး၏။

ကာတုန်းက ကျေကျေနပ်နပ် ကြောင်လက်ကို ဆွဲရင်း 'ဟေဇက်ကာ နေကောင်းတယ်နော်'

စုဇာသည် ကျေနပ်ပြီး တစ်ဖက်သို့ လှည့်ကာ ဒစ်စတိန်း ရှိရာသို့ သွား ၏။ နောက် 'ကောင်းသော နံနက်ပါ နက်၊ ရှင် ဟေဇက်ကာကို မချော့တော့ ဘူးလား'

ကာတုန်းသည် ကလေးကို ကြည့်ရင်း 'ကလေးက ချစ်စရာကလေးနော်၊ ဒါထက် ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး၊ နက်နှင့် နည်းနည်း ပြောစရာ ရှိလို့'

ကာတုန်းသည် အိမ်ရှင်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဒစ်စတိန်း ရှိရာဘက်သို့ ထွက် ခဲ့၏။ ထိုအချိန်၌ ဒစ်စတိန်းသည် ကြမ်းပေါ်မှာ ဒူးထောက်ပြီး ကြောင်ကြီး၏ ကျောကို ပွတ်လိုက်၏။

နက်နှင့် စုဇာတို့မှာ သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ပုံ ရ၏။ ကာတုန်း အနားသို့ ရောက်သော အခါ ဒစ်စတိန်းက 'ဒါ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း အလန် ကာတုန်းလေ'

'ကျွန်မတို့ တွေ့ပြီးပါပြီ'

စုဇာသည် ပြောပြောဆိုဆို မျက်တောင်များကို ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ် လုပ် လိုက်၏။ သူ့ အမေထံမှ ရသော အမူအရာပဲဟု ကာတုန်း တွေးမိ၏။ ဒစ်စတိန်း ကမူ ဆက်၍ 'ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက်က စစ်တုန်းက အတူတူလေ'

စုဇာသည် ကာတုန်းကို တည့်တည့် ကြည့်၍ 'ဒါဆို ရှင် လူတွေ သတ် ဖူးသလား'

ကာတုန်း နည်းနည်း တွေ့နေပြီးမှ 'အင်း ဆိုပါတော့'

'ဘယ်လို ခံစားရသလဲ ဟင်'

'မဆိုးပါဘူးနော်၊ သူတို့က လူဆိုးတွေပဲဟာ'

‘နက်ကတော့ သိပ်သဘောမကျဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် အဲဒီ အကြောင်း
တွေ ဆိုရင် သိပ်ပြောချင်တာ မဟုတ်ဘူး’

ကလေးသည် ဒစ်စတိန်း၏ အကြောင်းကို လူကြီးတွေ အားလုံးထက် ပို
သိပုံ ရ၏။ ထိုအခိုက် ကြောင်ကြီးသည် စူဇာ လက်ထဲမှ ဆတ်ခနဲ ခုန်ထွက်
ပြီး ပြေးသွားရာ စူဇာ လိုက်ဖမ်းလေ၏။

ဒစ်စတိန်းသည် မတ်တတ် ရပ်လိုက်၏။

ကာတုန်းသည် အခြေအနေ အားလုံးကို ကြည့်ပြီးမှ လေသံအေးအေးဖြင့်
‘မစ္စက် အက်ရှုဖိုဟာ မမိနိုင်တဲ့ပန်း ဟုတ်ပုံ မရပါဘူး နက်’

ဒစ်စတိန်းက ‘တကယ် ပြောတာလား’

‘မိန်းမက အသက် ၂၅ နှစ်ထက် ကျော်ပုံ မရသေးပါဘူး၊ အဘိုးကြီးက
အနည်းဆုံး အသက် နှစ်ဆယ်လောက် ပိုကြီးနေပါပြီ၊ စစ် မဖြစ်ခင်တုန်းက
ရတယ် ဆိုရင် မိန်းကလေးက ၁၇ နှစ်လောက် ရှိဦးမယ်၊ ပြီးတော့ သူတို့
နှစ်ယောက် ကြည့်ရတာ သိပ်ချစ်ကြပုံလည်း မရပါဘူး’

‘ကိုရင် ပြောတာတွေကို ကျုပ် ယုံချင်ပါတယ်’

ဒစ်စတိန်းသည် ပြောမည့်သာ ပြောလိုက်သော်လည်း ထင်သလောက်
စိတ်ဝင်စားပုံ မရတော့။

‘ကဲ လာ၊ အပြင်ဘက် ပန်းခြံ ကြည့်ရအောင်’

သူတို့ နှစ်ဦး အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့၏။ အပြင်ဘက်၌ နေသည် အတော် ပူ
နေပြီ ဖြစ်၍ အအေးဓာတ် မရှိတော့။ ပန်းခြံသည် မြစ်ကမ်း နဖူးထိ ကျယ်
ပြော ထူထပ်စွာ ရှိနေ၏။

ဒစ်စတိန်းက တစ်စုံတစ်ရာ တွေးရင်း ‘ဒီက လူတွေကို မောင်ရင် သိပ်
သဘော မတွေ့ဘူးနှင့် တူတယ် ကာတုန်း’

‘စစ်ကြီးက ပြီးသွားပြီ မဟုတ်လား၊ မောင်ရင်နှင့် ကိုယ်တို့ဟာ တစ်
ယောက် တစ်ကမ္ဘာစီ ဖြစ်သွားပြီ၊ ပရော်ဖက်ဆာတွေ၊ စစ်တုရင်ပွဲတွေ၊ ရယ်ရီ
ပါတီတွေ၊ ကျုပ် အတွက်တော့ အင်္ဂါဂြိုဟ်ပေါ် ရောက်နေရသလိုပဲ၊ ကျုပ်
ဘဝမှာက ပိုက်ဆံ တစ်ကျပ် ရဖို့ လှုပ်ရှား တိုက်ပွဲ ဝင်ရတာမျိုးကလား၊ အစ
က ဒီကို လာတုန်းကတော့ မောင်ရင်ကို ကျုပ် အလုပ်ထဲမှာ အလုပ် ဝင်လုပ်
ပါလားလို့ ဖိတ်မလိုပါပဲ၊ အခုပုံ အတိုင်းတော့ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူးလေ’

ဒစ်စတိန်းသည် စိတ်လှုပ်ရှားသွားပုံ ရ၏။

‘အလန်’

ကာတုန်းက ကြားဖြတ်၍ ‘နေပါဦး၊ ကျုပ် ပြောတာကို နားထောင်ပါဦး၊ အခြေအနေတွေက ပြောင်းသွားပြီ မဟုတ်လား၊ ကျုပ်က သိုင်းသိုင်းဝိုင်းဝိုင်း ပြောတတ်တဲ့ လူတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် အသက်ကို ကယ်ဖူးတဲ့ ကျေးဇူးကိုတော့ ကျုပ် ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ တစ်ချိန်ချိန် မောင်ရင် အကူအညီ လိုရင် ကျုပ်ဆီကို လာခဲ့ပေတော့၊ ကျုပ်ကို ဘယ်မှာ ရှာရမယ် ဆိုတာ သိပြီးသားပဲ’

ဒစ်စတီန်းသည် ပါးစပ် ဟပြီး တစ်စုံတစ်ရာ ပြောမည် ပြု၏။ ထိုစဉ် တစ်ဖက် ချုံကွယ်ထဲမှ အသံ တချို့ ထွက်လာ၏။ အသံမှာ မိန်းမသံ ဖြစ်သည်။

‘အိုကွယ်၊ ဒီ.. ဒီနေရာကြီးမှာ မတော်ပါဘူး’

ယောက်ျားသံ ထွက်လာပြန်၏။

‘ရပါတယ်’

ဒစ်စတီန်းနှင့် ကာတုန်းသည် ရပ်သွား၏။ အသံများမှာ တစ်ဖက် ချုံကွယ်မှ ထွက်လာခြင်း ဖြစ်၏။

မိန်းမသံ ထွက်လာပြန်၏။

‘ဘယ်လိုလဲ၊ ပြောတာ မရဘူးလား၊ အော်လိုက်မယ်နော်’

ဒစ်စတီန်းနှင့် ကာတုန်းတို့ ချုံကွယ်ကလေးဘက်သို့ ငဲ့ကြည့်မိ၏။

ကာတုန်းသည် ထိုမြင်ကွင်းကို တစ်သက် မေ့မည် မဟုတ်။ တစ်ဖက်က စုံတွဲကို ကြည့်ရာမှ ဒစ်စတီန်းကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ဒစ်စတီန်း မျက်နှာမှာ အံ့ဩ ထိတ်လန့်နေပုံ ရ၏။ ဒစ်စတီန်းမှာ ပါးစပ် အဟောင်းသားနှင့် ငလျင် မိသော ကြက်ပုံမျိုး ဖြစ်နေ၏။ ကာတုန်းသည် အတွဲကို ကြည့်မိလိုက်ပြန်၏။

အမျိုးသမီးသည် အေလာ အက်ရှုဖို့ ဖြစ်ပြီး သူမသည် အဖော် ဖြစ်သူကို နမ်းနေ၏။ အဖော်ကား ယာစစ် ဟာစန်ပင်တည်း။

ကိုင်ရို လေဆိပ် လော်စပီကာသည် ပထမ တံခါး ခေါင်းလောင်းသံကဲ့သို့သော ဘဲလံသံ မြည်လာပြီးနောက် ကြေညာသံ ဆက်လက် ထွက်ပေါ်လာသည်။ မိလန် မှ လာသော အလီတာလီးယား လေယာဉ် ဆိုက်ရောက်တော့မည် ဖြစ်ကြောင်း အာရပ် ဘာသာ၊ အီတလီ ဘာသာ၊ ပြင်သစ် ဘာသာနှင့် အင်္ဂလိပ် ဘာသာဖြင့် ကြေညာသည်။

တော်လဖစ် အလန်မာစီရီသည် စားသောက်ဆိုင် စားပွဲမှ ထ၍ လှမ်း ကြည့်ရာ နေရာသို့ လာခဲ့၏။ သူသည် နေကာ မျက်မှန်ကို တပ်လိုက်ပြီး နေ ရောင်ကြောင့် လင်းနေသော ကွန်ကရစ် လေယာဉ်လမ်းကို လှမ်းကြည့်၏။ လေယာဉ်ကြီးသည် ဆင်းသက်ပြီး ဖြစ်၍ လေဆိပ် ရှိရာသို့ တဖြည်းဖြည်း လှိမ့်လာနေပြီ ဖြစ်၏။

တော်လဖစ်သည် ကြေးနန်း တစ်စောင်ကြောင့် ဤလေဆိပ်သို့ ရောက်နေ ခြင်း ဖြစ်သည်။ နံနက် စောစောပိုင်းက ရောမနေ သူ ဦးလေးထံမှ ရိုက်လိုက် သော ကြေးနန်း ဖြစ်သည်။ ကြေးနန်းသည် စကားဝှက် ကြေးနန်း ဖြစ်၏။ ယနေ့ခေတ် စီးပွားရေး တစ်လောကလုံးသည် ကြေးနန်းကို စကားဝှက်ဖြင့် အားလုံး သုံးနေကြပြီ ဖြစ်၏။ သူတို့ အနေနှင့် ကြေးနန်း၊ စာတိုက်ရုံးများ တွင် စကားဝှက် ဖော်သော 'ကုတ်' စာအုပ်များ ထားရှိပြီး ကြေးနန်း ပို့ကြ ၏။ ဤသို့ဖြင့် စာလုံး အရေအတွက် နည်းပါး၍ ငွေကုန် သက်သာပြီး လျှို့ဝှက်မှုလည်း ရှိသည်။ တော်လဖစ် ဦးလေး၏ ကြေးနန်းမှာ စကားဝှက် ကုတ်စာအုပ် အရ အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုပါက မကြာမီက သေဆုံးခဲ့သော အဒေါ် ဖြစ်သူ၏ အမွေ ကိစ္စ အသေးစိတ်များ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရပေမည်။ သို့သော် တော်လဖစ်တွင် တခြား စကားဝှက် စာအုပ် ရှိသေးသည်။ ၎င်းအရ ဆိုပါမူ အောက်ပါ အတိုင်း ဖြစ်သည်။

mgyoe.com

၁၉၈၆ ခု ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၈ ရက် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့။ မိလန်မှ ကိုင်ရို သို့ လာမည့် လေယာဉ်နှင့် ပါလာသူ ပရော်ဖက်ဆာ ဖရက်ဒရစ်ချ် ရှစ်ကို နောက်ယောင်ခံ ကြည့်ထား။ အသက် ၅၁။ အရပ် ၁၈၀ စင်တီမီတာ။ ကိုယ်အလေးချိန် ပေါင် ၁၅၀။ ဆံပင်ဖြူ၊ မျက်လုံး ပြာ။ ဩစတြီးယန်း လူမျိုး။ အဖော် အဖြစ် ဇနီးသည်သာ ပါသည်။

ခရီးသည်များ လေယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းလာကြပြီ ဖြစ်သည်။ တော်လဖစ် သည် သူ ရှာရမည့် လူကို ချက်ချင်းပင် တွေ့သည်။ ဆင်းလာသော ခရီးသည် များထဲတွင် ပိန်ပိန် ရှည်ရှည်၊ ဆံပင် ဖြူဖြူနှင့် လူကြီးမှာ သည်တစ်ယောက်သာ ပါသည်။ သူသည် အပြာနုရောင် ဝတ်စုံ ဝတ်ထားပြီး အင်္ကျီ အဖြူ၊ နက်ကတိုင် နှင့် ဖြစ်သည်။ လက်ထဲတွင် အကောက်ခွန်လွတ် ဆိုင်မှ ဝယ်လာသော ဈေး သွား ပလတ်စတစ် လက်ဆွဲအိတ် တစ်လုံးနှင့် ကင်မရာ တစ်လုံး လွယ်ထား ၏။ သူ၏ ဇနီးမှာ ခပ်ပျပ်ပျပ် ဖြစ်သည်။ ခေတ်ဆန်ဆန် မီနီ ဂါဝန်တိုနှင့်၊ ရွှေရောင် ဆံပင်တုနှင့်။ လေယာဉ်ကွင်း အဆောက်အအုံဘက်သို့ လျှောက်လာ စဉ် နံဘေး နဘီကို ကြည့်ရင်း ပူနွေး ခြောက်သွေ့သော လေကို ရှုစမ်း သတိ ထားမိကြပုံ ရသည်။ ဤသည်မှာ အာဖရိကတိုက် မြောက်ပိုင်း ဒေသသို့ ပထမ ဆုံး ရောက်ဖူးကြသူများ၏ ပထမဆုံး အတွေ့အကြုံသာ ဖြစ်ပါ၏။

ခရီးသည်များ အားလုံး ခန်းမတွင်းသို့ ရောက်လာကြ၏။ တော်လဖစ် သည် လေယာဉ်ပေါ်မှ ပစ္စည်းများ၊ အိတ်များ ယူလာသည်ထိ စောင့်ကြည့်နေ ပြီးမှ ခန်းမတွင်းသို့ ဝင်ကာ လူတစ်အုပ်နှင့် ရောနေလိုက်၏။ အကောက်ခွန် ဌာန၏ အပြင်စည်းမှ ထပ်စောင့်နေရပြန်၏။

သူသည် အကြာကြီး စောင့်နေရ၏။ သည်ကိစ္စကား သူ၏ သင်တန်းမှူး များ သင်မပေးလိုက်သော ကိစ္စ ဖြစ်သည်။ ဘယ်လို စောင့်ရမလဲ။ သေနတ် ကို ဘယ်လို ကိုင်ရမလဲ။ ဘယ်လို ပစ်ရမလဲ။ မြေပုံ ဘယ်လို ကြည့်ရမလဲ။ မီးခံသေတ္တာကို ဘယ်လို ဖွင့်ရမလဲ။ မိမိ လက်နှစ်ဖက်နှင့် လက်နက်မဲ့ လူ တစ်ယောက်ကို ဘယ်လို သတ်ရမလဲ။ သည်ကိစ္စများကိုတော့ သင်တန်း၏ ပထမ ခြောက်လမှာပင် သင်ရသည်။ သို့သော် စိတ်ရှည်ရမည့် အရေးကို ဘယ်သူမှ သင်မပေးကြ။ ခြေညောင်းစွာ မတ်တတ် ရပ်နေရသည်ကို ဘယ်လို အညောင်းဖြေရမည်ကို သင်မပေးကြ။ ငြီးငွေ့ဖွယ်ရာ ကောင်းခြင်း အကြောင်း ဆွေးနွေးပွဲ မလုပ်ခဲ့ကြ။ ယခုသော်ကား တစ်စုံတစ်ရာ လွဲမှားနေသလို ဖြစ်နေ ပြီ။ သတိထား သတိထား။

လူအုပ်ထဲတွင် တခြား အေးဂျင့် (စပိုင်) တစ်ယောက် ရှိနေ၏။

တော်လဖစ် မသိစိတ်သည် စိတ်ရှည်ခြင်းနှင့် ငြီးငွေ့ခြင်း အကြောင်း တွေးနေရင်းမှာပင် သတိပြုမိ၏။ လူအုပ် တစ်ခုလုံးမှာ အမျိုးအဆွေ၊ မိတ်ဆွေ၊ သူငယ်ချင်း၊ ချစ်သူ စသည် စသည်ဖြင့် မိလန့် လေယာဉ်ပေါ်မှ ပါလာမည့် သူများကို စိတ်မရှည်စွာ စောင့်နေကြ၏။ သူတို့ ဆေးလိပ်ကို ရှိုက်ဖွာနေကြ သည်။ ရပ်နေသော ခြေထောက် အစုံပေါ်တွင် ကိုယ်ခန္ဓာကို ဘယ်မှ ညှာသို့ ပြောင်း၍ ရွှေ့သည်။ လည်ပင်းကို ပိုရှည်စွာ ဆန့်ထုတ်၍ မျှော်ကြည့်သည်။ တွန့်သည်။ လိမ်သည်။

သို့သော် လူတစ်ယောက်။ စိတ်ရှည်ပုံ ရသော လူတစ်ယောက်။

တော်လဖစ်ကဲ့သို့ပင် အသား ညိုညို၊ ဆံပင် တိုတို၊ ဥရောပ ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသူ တစ်ယောက်။ ရုတ်တရက် ကြည့်လိုက်လျှင် လူလတ်တန်းစား မိသားစု တစ်ခုနှင့် ရောနေ၏။ တော်လဖစ်ကဲ့သို့ပင် ဝန်းကျင်နှင့် ရော၍ ဘာမှ မထူးခြားသလို သူလို ငါလို။ ထိုအေးဂျင့်သည် လက်နှစ်ဖက်ကို နောက် ပစ်ပြီး ခန်းမဘက်သို့ မျှော်စောင့်နေ၏။ သူ၏ နှာခေါင်းနားတွင် ခပ်ရှည်ရှည် နေလောင်သလိုလို အရောင် ဖျော့ဖျော့ အစင်း တစ်ခု ရှိ၏။ ဒဏ်ရာဟောင်း တစ်ခု ဖြစ်ပုံ ရသည်။ အေးဂျင့်သည် တစ်ခါတစ်ရံ ယောင်မှား၍ ထိုနေရာကို စမ်းသည်။ နောက် ပြန်၍ လက်နောက်ပစ်ထား၏။

မေးခွန်းမှာ သူ တော်လဖစ်ကို သတိထားမိပြီလား။

တော်လဖစ်သည် သူ၏ နံဘေးမှ စီးပွားရေးသမားနှင့် တူသူအား ခပ်ပြုံး ပြုံး အသံ တိုးတိုးနှင့် ‘အေးဗျာ၊ ဘာကိစ္စ ဒီလောက် ကြာနေသလဲ မသိပါဘူး’

စီးပွားရေးသမားမှာ တော်လဖစ်၏ အသံ ခပ်တိုးတိုးကြောင့် သဲသဲကွဲကွဲ ကြားရရန် အနားတိုး နားထောင်ရပြီး အပြုံး တစ်ခု ပြန်ပေးရ၏။ နံဘေးမှ ကြည့်လျှင် ရင်းနှီးသူ နှစ်ယောက် ပုံစံ အတိုင်း။ စီးပွားရေးသမားက ‘အင်း လေ၊ စစ်တာ ဆေးတာက လေယာဉ် စီးရတာထက် ကြာသေးတယ်ဗျ’

တော်လဖစ်သည် တခြား အေးဂျင့်ကို တစ်ချက် ခိုးကြည့်လိုက်၏။ ထို သူသည် နေရာက မရွေ့။ ထွက်ပေါက်ကို ကြည့်လျက် သူသည် တော်လဖစ် ကဲ့သို့ ဝန်းကျင်နှင့် တစ်သားတည်း ဖြစ်ရန် မကြိုးစား။ ဤအပြုအမူကား သူ သည် တော်လဖစ်ကို မသိ မမြင်၍လော။ သို့တည်းမဟုတ် တော်လဖစ်၏ အပြုအမူကို ကြည့်၍ ဟန်ဆောင်ခြင်းဖြင့် မိမိကိုယ်ကို ထုတ်ဖော်သလို ဖြစ် သွားမည် စိုး၍လော။

ခရီးသည်များ ထွက်လာကြ၏။

တော်လဖစ်သည် ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့။ သူ၏ နောက်ဆုံး မျှော်လင့်ချက်မှာ သူ့လူ ဖြစ်သော ပရော်ဖက်ဆာ ရှစ် ထွက်မလာမီ ထိုအေးဂျင့် စောင့်နေသောသူ ထွက်လာပါစေဟု ဆုတောင်းရုံသာ ရှိတော့၏။

ဖြစ်လာပုံက ဤသို့ မဟုတ်။

ပရော်ဖက်ဆာနှင့် သူ၏ ဇနီးမှာ ခရီးသည်များထဲမှ ပထမဆုံး ထွက်လာကြ၏။ အေးဂျင့်သည် နေရာမှ ရှေ့သို့ ထွက်၍ ပရော်ဖက်ဆာ လင်မယားနှင့် လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်၏။

ဪ ဒီလိုကိုး။

ထိုအေးဂျင့်သည် ပရော်ဖက်ဆာ လင်မယားကို လာကြိုသူပါကလား။

တော်လဖစ်သည် ထိုအေးဂျင့်က ပရော်ဖက်ဆာ လင်မယား၏ အထုပ်အပိုးများကို သယ်ယူရန် အလုပ်သမားများကို ညွှန်ကြားနေခြင်းကို စောင့်ကြည့်၏။ နောက် တခြား ထွက်ပေါက် တစ်ခုမှ ဦးဆောင် ထွက်လိုက်၏။ ထွက်ရင်းတန်းလန်း ဝတ်ထားသော ဂျာကင်နှင့် နက်ကတိုင်ကို ဖြုတ်၍ နေကာ မျက်မှန်ကို တပ်၊ အဝတ် ဦးထုပ်ဖြူကို ဆောင်းလိုက်၏။ ရုတ်တရက်တော့ ထိုအေးဂျင့် သူ့ကို မြင်လျှင် သတိထားမိမည် မဟုတ်။

အပြင် ရောက်သည်နှင့် သူ့ကား ရှိရာသို့ သွားသည်။

ထိုအေးဂျင့်နှင့် ပရော်ဖက်ဆာတို့သည် ကား မရပ်ရ ဆိုသည့် အထူးအစိုးရ ဧည့်သည်များ ကြိုဆိုရာမှာ ကားထားမည်ဟု ယူဆပြီး ကားကို မောင်းခဲ့၏။ ဟုတ်သည်။ အလုပ်သမားများသည် အထုပ်အပိုးများကို မီးခိုးရောင်တစ်ပတ်နှမ်း မာစီဒီး ကားတစ်စီးပေါ်သို့ တင်နေကြ၏။ သူ မောင်းထွက်လာ၏။

တော်လဖစ်သည် သူ၏ ညစ်ထေးသော ရေးနိုးလ် ကားကလေးကို ကိုင်ရိုမြို့ဘက်သို့ သွားရာ လမ်းမ အတိုင်း မောင်းလာခဲ့၏။ သူသည် ကားအရှိန် ခပ်လျော့လျော့သာ မောင်းနေခြင်း ဖြစ်ရာ နှစ်မိနစ် သုံးမိနစ် ကြာသော အခါ နောက်မှ ပေါ်လာသော မာစီဒီး ကားကြီးက သူ၏ ကားကို ဖြတ်ကျော်သွားလေ၏။ ထိုအခါမှ တော်လဖစ်သည် လီဗာကို နင်းလိုက်ပြီး မာစီဒီး ကားကြီး နောက်သို့ မျက်ခြည်မပြတ်ရုံ အကွာအဝေးမှ လိုက်ခဲ့လေ၏။ သူ့ကားကို ဖြတ်ကျော်သွားစဉ်က မာစီဒီး ကား၏ နံပါတ်ကို စိတ်ထဲမှ မှတ်လိုက်၏။ ရန်သူ၏ ကားကို မှတ်မိနေခြင်းမှာ တစ်ချိန်ချိန်တွင် အသုံးဝင်ကြောင်း သူ သိသည်။

mgyoe.com

ကောင်းကင်တွင် တိမ်များက စုလာပြန်၏။

တော်လဖစ်သည် လမ်းအတိုင်း အရှိန်နှင့် ကားမောင်းနေရင်း စဉ်းစား
၏။ သူ ယခု အချိန်ထိ ဘာသိရပြီလဲ။

ကြေးနန်း အရ ပရော်ဖက်ဆာသည် သြစတြေးယန်း လူမျိုး ဖြစ်ကြောင်း
နှင့် သူ၏ ပုံပန်းသာ ပါ၏။ တခြား ဘာမှ မပါ။ လေဆိပ်မှာ တခြား အေး
ဂျင့် ကြိုဆိုပုံကမူ အထူး ဧည့်သည် ကြိုသည့် ပုံမျိုး။ အေးဂျင့်၏ သက်သောင့်
သက်သာ နေမှု၊ ဝတ်စား ဆင်ယင်မှုကို ကြည့်၍ ထိုသူသည် အစိုးရ အမှုထမ်း
ဖြစ်ပုံ ရသည်။ ဤပုံ အတိုင်း ဆိုလျှင် ပရော်ဖက်ဆာသည် အစိုးရ၏ ဧည့်သည်
တော် ဖြစ်ပုံ ရ၏။ သို့သော် တရားဝင် လူကြီးများ လာမကြိုခြင်းကို ထောက်
ရှု၍ လျှို့ဝှက်သော ဧည့်သည်၊ လူသိရှင်ကြား ဖြစ်စေလိုပုံ မရသော ခရီး
ဖြစ်ပုံ ရ၏။ ဧည့်သည်က လျှို့ဝှက်လို၍လား၊ အိမ်ရှင် အစိုးရက လျှို့ဝှက်လို၍
လော မပြောတတ်။

ဤအချက်များသည် ဘာမှ မရှိသေး။

ပရော်ဖက်ဆာ ရှုမည် ဘာပရော်ဖက်ဆာလဲ။ ငွေစာရင်းဘက်ကလား။
လက်နက် ထုတ်လုပ်ရေးဘက်ကလား။ ဒုံးယာဉ် ကျွမ်းကျင်သူလား။ ဝါဂွမ်း
လာဝယ်သူလား။ လျှို့ဝှက် အဖွဲ့ဝင်လား။ သူပုံ ကြည့်ရသည်မှာ လျှို့ဝှက် ဝန်
ထမ်းပုံ မလား။ သို့သော် အားလုံး ဖြစ်နိုင်နေသည်။

အစွဲရေး မြို့တော် တဲလ်အဗစ် မြို့တော်မှ လျှို့ဝှက် အဖွဲ့အစည်း အနေဖြင့်
ပရော်ဖက်ဆာ ရှုမ့်ကို သိပ်အရေးကြီးသည်ဟု ယူဆပုံ မရ။ အကယ်၍ အရေး
ကြီးသည်ဟု ယူဆပါက ငယ်ရွယ်၍ အတွေ့အကြုံ နုနယ်သေးသော တော်
လဖစ်ကဲ့သို့သော အေးဂျင့် တစ်ယောက်ကို ခိုင်းမည် မဟုတ်။ ယခုပုံ အတိုင်း
ဆိုလျှင် အေးဂျင့် တစ်ယောက် အလေ့အကျင့် ရရန် စေခိုင်းသလောက်ပင်
ဖြစ်နိုင်၏။

ထိုအချိန်၌ သူတို့ ကားများသည် ကိုင်ရို မြို့တွင်းသို့ ဝင်လာစ ပြု၏။
တော်လဖစ်သည် ကားနှစ်စီး၏ အကွာအဝေးကို ကျဉ်းပစ်လိုက်ပြီး ကြားထဲမှ
ကားတစ်စီးသာ ခြားစေ၏။

မာစီဒီး ကားကြီးသည် မြို့တွင်းမှ ဖြတ်၍ ဇာမာလက် ဒေသ ဂယ်ဇီးယာ
ကျွန်းဘက်သို့ ဝင်လာ၏။

သည်ဘက်ကား သူဌေး ရပ်ကွက်။ ကားအသွားအလာ ရှင်းသည်။ တော်
လဖစ်သည် မာစီဒီး ကားပေါ်မှ အေးဂျင့်က သူ့ကို သတိပြုမိသွားမည်လား စိုး

ရိမ်လာ၏။ ထိုစဉ်မှာပင် မာစီဒီး ကားကြီးသည် အရာရှိ ရိပ်သာ ရှေ့သို့ ထိုး
ရပ်လိုက်၏။ တော်လဖစ်သည် ရှေ့မှ ကားကြီး တံခါး မဖွင့်မီ ညာဘက်သို့
ကွေ့ဝင် ချိုးပြီး ကားထိုးရပ်သည်။ နောက် လမ်းထောင့်သို့ ပြန်လျှောက်လာ
၏။ သူ အချိန်မီသည် ဆိုရုံကလေးသာ ရှိ၏။ ပရော်ဖက်ဆာ လင်မယားနှင့်
အေးဂျင့်တို့သည် အဆောက်အအုံထဲသို့ ဝင်သွား၏။ တခြား လူတစ်ဦးက
ပစ္စည်းများ သယ်ပိုး ယူငင်သွား၏။

တော်လဖစ်သည် လမ်း၏ အထက် အောက်ကို ကြည့်သည်။ အခြေအနေ
မှာ လူတစ်ယောက် ကြောင်တောင်တောင်နှင့် ရပ်စောင့် ငေးကာ နေစရာ
မရှိ။ သူ့ကား ရှိရာသို့ ပြန်လာသည်။ နောက် ကားပေါ်တက် ပြန်ကွေ့ မောင်း
လာပြီး မာစီဒီး ကားကြီး၏ နောက်ဘက်နား ကားနှစ်စီး အကွာခန့်မှ ရပ်ထိုး
ထားလိုက်၏။ သူ့ကားပေါ်မှပင် ထိုင်စောင့်သည်။ နောက်နာရီဝက်ခန့် ကြာ
သော အခါ အေးဂျင့်သည် အဆောက်အအုံထဲမှ ထွက်လာ၏။ ကားပေါ် တက်
၍ မောင်းထွက်သွား၏။ တော်လဖစ်ကမူ ဆက်စောင့်နေရ၏။

နှစ်ရက် ကြာခဲ့ပြီ။ ဘာမှ မထူးခြား။

ပရော်ဖက်ဆာ လင်မယားသည် ဧည့်သည် တိုးရစ်များကဲ့သို့ လည်ပတ်
သွားလာနေ၏။ ပထမဆုံး ညနေစာကို နိုက်ကလပ် တစ်ခုတွင် စားပြီး နာမည်
ကြီး အီဂျစ် မိန်းကလေးများ၏ ခါးလှုပ် အက အဖွဲ့ကို ကြည့်သည်။ နောက်
နေ့တွင် ပီရမစ်များကို လှည့်ကြည့်သည်။ ဂရုပီ ဟိုတယ်တွင် နံနက်စာ စား၍
နိုင်းလ် ဟီလ်တန် ဟိုတယ်တွင် ညစာ စားသည်။ တတိယနေ့ မနက်ပိုင်း
စောစော တက္ကစီကား တစ်စီးဖြင့် နာမည်ကျော် ဗလီကြီးသို့ သွားကြည့်သည်။

တော်လဖစ် နောက်ယောင်ခံ လိုက်နေရ၏။ သူတို့ ကြည့်ရသည်မှာ
အပျော်ခရီး ထွက်လာသူများနှင့် ဘာမှ မခြား။ ဗလီကို ကြည့်သည်။ ပြီး
အရှေ့ဘက်သို့ ထွက်သည်။ ရေပန်းများ၊ အဆောက်အအုံများ ကြည့်သည်။
ဈေးတန်းဘက် လျှောက်သည်။ ငရုတ်၊ ကြက်သွန် ဝယ်ကြသူများကို အထူး
အဆန်းပမာ ကြည့်သည်။ တော်လဖစ်က နောက်မှ တကောက်ကောက်။

ပရော်ဖက်ဆာ လင်မယားသည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ခုထဲသို့ ဝင်သည်။
တော်လဖစ် လမ်းတစ်ဖက် မြင်နိုင်ရုံ အရပ်မှ စောင့်ရင်း ခရမ်းချဉ်သီးများကို
ဝယ်လိုက်ရ၏။

ပရော်ဖက်ဆာ လင်မယားသည် ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာပြီး မြောက်ဘက်သို့ လျှောက်ကြပြန်၏။ ဈေးထဲမှာ နောက်ယောင်ခံ လိုက်ရသည်မှာ လွယ်သည်။ လူတွေက များသဖြင့် ဘယ်သူ့ ဘယ်သူမှ သတိပြုမိစရာ မရှိ။ တော်လဖစ် သည် တစ်ခါတစ်ရံ နောက်မှ၊ တစ်ခါတစ်ရံ ရှေ့မှ စောင့်ကြည့်ရ၏။

သူတို့ ဈေးတန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့ပြီး အပြင် လမ်းလျှောက်လာ၏။ လမ်းဘေး ဆိုင်ခန်းများကို ငေးမော ကြည့်ကြပြန်၏။ လမ်းတစ်ဖက်မှ တော်လဖစ် လိုက် ကြည့်နေ၏။ တစ်ချိန် မြည်းပုပုကလေး ဆွဲသော အိုးလှည်း တစ်စီးသည် လမ်းမပေါ်မှ တရွေ့ရွေ့ ဖြတ်ရင်း ပရော်ဖက်ဆာ လင်မယားကို တော်လဖစ် မြင်ကွင်းမှ ခဏ ကွယ်သွားစေ၏။ ပြန်မြင်ရသော အခါ ပရော်ဖက်ဆာသည် သူ၏ ဇနီးကို နှုတ်ဆက်၍ မွဲပြာရောင် မာစီဒီး ကားကြီးပေါ် တက်လေ၏။

တော်လဖစ်သည် သူ့ကိုယ်သူ ကျိန်ဆဲလိုက်၏။

မာစီဒီးကား တံခါးသည် ဆောင့်ပိတ်သွား၏။ ကားမောင်းထွက်သွား၏။ ပရော်ဖက်ဆာ၏ ဇနီးက လက်ပြ ကျန်ရစ်သည်။ တော်လဖစ်သည် ကားနံပါတ် ကို လှမ်းကြည့်သည်။ လေယာဉ်ကွင်းမှ သူ နောက်ယောင်ခံ လိုက်လာသော ကားပင်။ ကားသည် အနောက်ဘက်သို့ မောင်းရာမှ ဘယ်သို့ ချိုးကာ ပို့ဆက် ဘက်သို့ ကွေ့သွား၏။

တော်လဖစ်သည် ပရော်ဖက်ဆာ၏ ဇနီးကို မေ့ပစ်လိုက်ပြီး ပြေးလေ၏။

သူတို့ သုံးဦးသား လမ်းလျှောက်လာခဲ့သည်မှာ တစ်နာရီခန့် ရှိခဲ့ပြီ ဖြစ် သော်လည်း ဟိုငေး သည်မော့နှင့် ခရီးမှာ တစ်မိုင် ပျော့ပျော့သာ ဖြစ်၏။ တော်လဖစ်သည် လမ်းပေါ်မှ ဈေးသည်၊ ဈေးဝယ်များကို တိမ်းရင်း ရှောင်ရင်း သူ့ကား ရှိရာသို့ အမြန်ဆုံး ပြေး၏။

ကားရှိရာသို့ ရောက်၍ ကားတံခါးဖွင့် ဝင်လိုက်၏။ အိတ်ထဲမှ ကားသော့ ကို ထုတ်၍ သော့ပေါက်တွင် တပ်ကာ ကားစက်နှိုးစဉ် သူ အသက် ပြင်းပြင်း ရှူလိုက်၏။ သူ မောနေ၏။ နံဘေးက အောင့်သလိုလို ဖြစ်နေ၏။ စက်နှိုးသည် နှင့် ပို့ဆက် ခရီးလမ်းကို ဖြတ်လမ်းမှ လိုက်လေ၏။ လမ်းပေါ်မှာ ကားများ ရှင်းနေသဖြင့် တော်လဖစ် အမြန်ဆုံး မောင်း၍ ရ၏။ သူ လမ်းစကြို ရောက် သော အခါ သူ့ကားသည် မာစီဒီး ကားကြီး၏ နောက်ဘက်မှ ရောက်နေပြီ ဟု သူ ယူဆ၏။ သူ လမ်းမကြီး အတိုင်း စွတ်လိုက်သည်။

ပရော်ဖက်ဆာသည် တမင်သက်သက် ခြေရာ ဖျောက်သွားခြင်း ဖြစ်သည် ဟု တော်လဖစ် မယူဆ။ အကယ်၍ ပရော်ဖက်ဆာသည် ကြေးစား ပရော်

mgyoe.com

ဖက်ရှင်နယ် တစ်ယောက် ဖြစ်ပါက ခြေရာ ဖျောက်ရန် လွယ်လွယ်လေးသာ ဖြစ်၏။ ဟုတ်ပုံ မရဟု တော်လဖစ် ဆုံးဖြတ်၏။ ပြတိုက် သွားရန်၊ ဈေးထဲ ဖြတ်သွားရန်များမှာ တစ်ဖက် အေးဂျင့်၏ အကြံဉာဏ်များသာ ဖြစ်တန်ရာ သည်။ ယခုတော့ သူတို့ ဘယ်ခရီးမဆို သွားနိုင်လောက်ပြီ ဖြစ်သည်။ တော် လဖစ်သည် လမ်းအတိုင်း အမြန်ဆုံး မောင်းနေ၏။ သူ့ရှေ့တွင် ဘာကားတစ်စီးမှ မရှိ။ လမ်းနံဘေးမှ သဲဝါများနှင့် ကောင်းကင် ပြာပြာသာ ရှိ၏။

ယခုထိ မာစီဒီး ကားကို မမိသေး။ ပိရမစ်များ ရှိရာသို့ပင် ရောက်လာ ပြီ။ ရှေ့တွင် လမ်းနှစ်ခွ ရှိ၏။ မြောက်ဘက်လမ်းသည် အယ်လက်စန္ဒရီးယား၊ တောင်ဘက်လမ်းသည် ဖေယမ်း။ မာစီဒီးက ပရော်ဖက်ဆာ ရှစ်ကို စောင့် ခေါ်သော နေရာမှ ဆိုလျှင် အယ်လက်စန္ဒရီးယားသို့ ဤဘက်လမ်းမှ ကွေ့ပတ် သွားမည် မဟုတ်တန်ရာ။ သည်တော့ ဖေယမ်းဘက် လမ်းကို တော်လဖစ် ရွေးလိုက်၏။

ရှေ့သို့ ဘာမှ မမြင်ရ။

ထိုစဉ် နောက်မှ ကားတစ်စီး အမြန် လာနေသည်။ သူ့ထံ မမိခင် လမ်းမ ကြီး၏ ညာဘက်သို့ ချိုးသွား၏။ တော်လဖစ် ကားကို ဆောင့်ရပ်လိုက်သည်။ ပြန်ကွေ့သည်။ ထိုကား နောက်သို့ လိုက်၏။ လမ်းမှာ လမ်းမ မဟုတ်၊ လမ်း သေးလေး ဖြစ်သည်။

ယခုတော့ အန္တရာယ် ရှိပြီ။ ဤလမ်းကလေးသည် အနောက်ပိုင်း သဲ ကန္တာရတွင်းရှိ ရေနံမြေထဲများ သွားလေမလား။ လမ်းကလေး ကြည့်ရသည်မှာ အသွားအလာ များပုံ မရ။ ဤအတိုင်း ဆိုလျှင် ရှေ့မာစီဒီး ကားကြီးပေါ်မှ အေးဂျင့်သည် နောက်ယောင်ခံ လိုက်လာသော သူ့ကားကို သတိပြုမိမည် ဖြစ် ၏။ အကယ်၍ သူသည် လူတော် တစ်ဦး ဖြစ်ပါက တော်လဖစ်၏ ရေးနိုး ကားကို မြင်သည်နှင့် လေယာဉ်ကွင်းကို သတိရသွားနိုင်သည်။

သည်မှာ သင်တန်းမှ ပို့ချချက်များ ကုန်ဆုံးပြီ ဖြစ်၏။ ခြေရာဖျောက် နောက်ယောင်ခံ လိုက်ခြင်း နည်းပရိယာယ်များ အသုံးပြု၍ မရတော့။ ရှေ့မှ လူက သိသည် ဖြစ်စေ၊ မသိသည် ဖြစ်စေ ထိုလူ၏ ခရီး ပန်းတိုင်ကို သိရေး အတွက် နောက်မှ လိုက်ရမည်သာ ဖြစ်၏။ ပန်းတိုင်မှ မသိရလျှင် လိုက်ရခြင်း သည် အလကား။ ထို့ကြောင့် တော်လဖစ်သည် သတိထားရမည့် အချက် အားလုံးကို စွန့်ပစ်လိုက်ပြီး နောက်မှ အားကုန်လိုက်၏။ သို့သော် မျက်ခြည် ပြတ်သွား၏။

မာစီဒီးသည် ပိုမြန်သော ကား။ ဤကဲ့သို့ မညီညာသော ကျဉ်းမြောင်းသော လမ်းနှင့် ပို၍ ကိုက်ညီသော ကား မဟုတ်ပါလား။ မိနစ် အနည်းငယ်အတွင်း ရှေ့တွင် မမြင်ရတော့။ တော်လဖစ်သည် မျက်စိ မှိတ်၍ ဇွတ်လိုက်၏။ တစ်နေရာရာတွင် ရပ်လျှင် မိမည်၊ သို့မဟုတ် ထူးခြားသော လမ်းဆုံ တစ်ခုကို တွေ့ရပါက ခရီး ပန်းတိုင်ကို သိနိုင်သည်။

သဲကန္တာရတွင်းသို့ ကီလိုမီတာ ၆၀ ခန့် စူးဝင်လာပြီမို့ ဓာတ်ဆီ အရေးပူပန်ရပြီ။ သူ့ကားလေး၏ တိုင်ကီသည် အသွား အပြန် ခရီးကို ရပါမည်လား။ ထိုစဉ် လမ်းဆုံ အိုအေစစ် ရွာကလေး တစ်ခုသို့ ရောက်သည်။ ရှားရှားပါးပါး တိရစ္ဆာန် လေးငါးကောင်သည် နည်းနည်းပါးပါးသာ ပေါက်နေသည့် ရွံ့အိုင် နံဘေးက အပင်ကလေးများကို စားသောက်နေကြ၏။ ရွှေနိုင်သော ကုလားထိုင်၊ စားပွဲများနှင့် လမ်းဘေး လက်ဖက်ရည် ဆိုင်ကလေးကို တွေ့သည်။ တော်လဖစ် ကားရပ်သည်။ ကားပေါ်မှ ဆင်း၍ ပိန်လီသော ကျွဲ တစ်ကောင်ကို ရေချိုးပေးနေသော အဘိုးအို တစ်ယောက်ကို မေး၏။

‘အဘိုး၊ မာစီဒီး ကားကြီး တစ်စီးများ မတွေ့လိုက်ဘူးလား’

အဘိုးကြီးက သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။ သူ ပြောနေသော စကားများမှာ နိုင်ငံခြား ဘာသာ စကား ပြောနေသည့် အလား။ သူက ‘ဟို မွဲပြာပြာ အရောင်နှင့် ကားကြီးလေ အဘ’

အဘိုးကြီးသည် မျက်နှာပေါ် ဝဲနေသော မှက်တစ်ကောင်ကို လက်ဖြင့် ဝှေ့ယမ်းပြီး ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

‘ဘယ်တုန်းကလဲ’

‘ကနေ့ပဲ’

သည့်ထက် တိကျသော အချိန် အဖြေ ရရန် တော်လဖစ် မမျှော်လင့်နိုင်ပေ။

‘ဘယ်ဘက် သွားသလဲ’

အဘိုးက အနောက်ဘက် သဲကန္တာရဆီသို့ လက်ညှိုး ညွှန်ပြ၏။ တော်လဖစ်က ‘ကျွန်တော် ဓာတ်ဆီများ ဘယ်မှာ ဝယ်လို့ ရမလဲ’ အဘိုးအိုက အရှေ့ဆီ ကိုင်ရုံ မြို့ဘက်သို့ လက်ညှိုး ထိုးပြပြန်၏။ တော်လဖစ် ကြေးပြား တစ်ပြား ပေးခဲ့ပြီး ကားရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့၏။

ကားစက် နှိုးသည်။ ဓာတ်ဆီ ဒိုင်ဇွန်ကို ကြည့်သည်။ မြားတံကို ကြည့်ပြီး ဓာတ်ဆီ အခြေအနေမှာ ကိုင်ရုံကို ပြန်ရောက်ရုံသာ ရှိမည်။ ရှေ့ဆက် လိုက်

ပါက အပြန် ခရီး အတွက် ဓာတ်ဆီ မလုံလောက်နိုင်တော့။ သူ တတ်နိုင် သလောက် လိုက်ခဲ့ပြီ။ မတတ်နိုင်တော့ဟု သူ ပင်ပန်းစွာ တွေးသည်။ ရေးနိုး ကားကလေးကို ပြန်ကွေ့ပြီး ကိုင်ရုံ မြို့သို့ ပြန်ခဲ့၏။

တော်လဖစ် အနေနှင့် သူ၏ အလုပ်ကို မနှစ်မြို့ပါ။

ငြီးငွေ့ဖွယ်ရာနှင့် ကြုံလျှင် သူ ပျင်းသည်။

လှုပ်ရှားမှုနှင့် ဆုံလျှင် သူ ရင်ထဲက ကြောက်သည်။

သို့သော် အထက် အာဏာပိုင်များက ဤ အလုပ်သည် အရေးပါလှ ကြောင်း၊ ကိုင်ရုံ မြို့တွင် အန္တရာယ် များလှသော အလုပ်များ ရှိကြောင်း၊ သူ တွင် စပိုင် အေးဂျင့်ကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်ရန် အရည်အသွေးများ ရှိကြောင်း၊ အစွမ်းတွင် ကိုင်ရုံ မြို့မှာ သူလျှင် တစ်ယောက် အဖြစ် သွားရောက် နေထိုင် အမှုထမ်းရန် အီဂျစ် အမျိုးသား ဂျူးလူမျိုး များများစားစား မရှိဟု ဆို၏။ သည်တော့ သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ တကယ်တမ်း တိုင်းပြည် ချစ်စိတ်နှင့် အသက်စွန့် အမှုထမ်းလိုစိတ် ကြီးကြီးမားမားကြောင့်တော့ မဟုတ် ပါ။ ကိုယ်ရေး ကြုံ၍ သက်လုံ ကောင်းရခြင်းလည်း ပါပါသည်။ အကယ်၍ အစွမ်း တိုင်းပြည် ကျဆုံး ကွယ်ပျောက်သွားပါက သူလည်း ပျောက်ဆုံး ရမည် မဟုတ်ပါလား။ အစွမ်း တိုင်းပြည် အတွက် တိုက်ခိုက်ခြင်းမှာ သူ အတွက်လည်း တိုက်ခိုက် ခြင်းသာ ဖြစ်ပါ၏။ သူ အသက် အတွက် အသက်စွန့် အမှုထမ်းခြင်းဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ သဘာဝကျသည်ဟု သူ တွေးသည်။

သူ ရှေ့ရေးကို မျှော်ကြည့်သည်။

ရှေ့ငါးနှစ်၊ ဆယ်နှစ်၊ အနှစ် နှစ်ဆယ်ပဲ ထား။ ထိုအခါ သူ အသက်ကြီး ပြီး အန္တရာယ် နယ်မြေများမှာ သူ အမှု မထမ်းနိုင်တော့။ ထိုအခါ အာဏာပိုင် များက သူ့ကို ဌာနချုပ် ခေါ်မည်။ စားပွဲ ထိုင်၍ အလုပ် လုပ်ရသော အလုပ် များ ပေးမည်။ ထိုအခါ သူ စိတ်သဘောထားနှင့် ညီသော ဂျူး မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ယူပြီး သူ တိုက်ခဲ့သော တိုင်းပြည်တွင် အေးဆေးစွာ နေမည်။

ယခု လောလောလတ်လတ်တော့ ပရော်ဖက်ဆာ ရှစ်ကို ပျောက်ဆုံးသွား ခဲ့၍ နီးသည် နောက်သို့ ခြေရာခံ လိုက်နေမိ၏။

နီးသည်ကမူ ခရီးသည် ဧည့်သည် တစ်ယောက်လို ကြည့်စရာတွေကို လျှောက်ကြည့်နေ၏။ သူမ၏ အဖော်ကမူ အာရပ် အမျိုးသား လူငယ် တစ်ဦး။

ပုံပန်း ကြည့်ရသည်မှာ သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်များက ပရော်ဖက်ဆာ၏ ဇနီး အတွက် လိုက်လံ ပြသရန် ပေးထားသော အဖော် ဖြစ်ပုံ ရသည်။ ညနေပိုင်း ရောက်သော အခါ အာရပ် လူငယ်သည် ပရော်ဖက်ဆာ၏ ဇနီးကို အိဂျစ် ဟိုတယ် တစ်ခုသို့ ညစာ လိုက်ကျွေး၍ တည်းခိုရာသို့ ပြန်ပို့သည်။

နောက်နေ့ နံနက်စောစော တော်လဖစ်သည် ဗဟို စာတိုက်ကြီးသို့ သွား၍ ရောမရှိ သူ ဦးလေးထံသို့ ကုတ် (လျှို့ဝှက်စာ) ဖြင့် ကြေးနန်း တစ်စောင် ရိုက်လိုက်၏။ ကြေးနန်း၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ

ရှုမီကို လေဆိပ်တွင် အာဏာပိုင် အေးဂျင့် တစ်ဦးဟု ယူဆရသူ လာကြိုသည်။ နှစ်ရက် မြို့တွင်းမှာ လှည့်လည်ကြည့်သည်။ နောက် အထက်ပါ အေးဂျင့်က ကားနှင့် ခေါ်သွားပြီး ကွာတာရာ ဒေသသို့ သွားသည်။ နောက်ယောင် ခံ၍ မဖြစ်တော့၍ ပြန်ခဲ့ရသည်။ ယခု ဇနီးကို စောင့်ကြည့်နေသည်။

တော်လဖစ် ဇာမာလက်သို့ ကိုးနာရီ ရောက်လာသည်။ နံနက် ၁၁ နာရီ ခွဲတွင် ပရော်ဖက်ဆာ၏ ဇနီးကို ဝရန်တာတွင် ကာဖီ သောက်နေသည်ကို မြင်ရ၍ ဘယ်အခန်းမှာ သူတို့ လင်မယား တည်းခိုကြောင်း သိရသည်။

နေ့ခင်းပိုင်း ရောက်လာသော အခါ ရေနိုး ကားထဲမှာ ပူလောင်လာ၏။ တော်လဖစ်သည် အသင့် ဆောင်လာသော ပန်းသီး တစ်ကိုက်၊ ဘီယာ တစ်ငုံဖြင့် အာသာ ဖြေနေလိုက်ရ၏။

ညနေပိုင်းတွင် ပရော်ဖက်ဆာ ရှုမီသည် သွားစဉ်က မာစီဒီး ကားကြီးဖြင့် ဆိုက်ရောက်လာ၏။ သူ ကြည့်ရသည်မှာ ခရီး ပန်းလာပုံ ရသည်။ သူသည် နောက်သို့ပင် ပြန်မကြည့်ဘဲ အဆောက်အအုံထဲ ဝင်သွား၏။ ပရော်ဖက်ဆာ ကြီးကို ချထားခဲ့ပြီးနောက် မာစီဒီး ကားသည် ပြန်ကွေ့၍ ထွက်သည်။ တော်လဖစ်၏ ရေးနိုး ကားကို ဖြတ်သွားစဉ် မာစီဒီးပေါ်မှ အေးဂျင့်သည် ရေးနိုး ကားထဲမှ တော်လဖစ်ကို တစ်ချက် စူးစိုက် ကြည့်သွား၏။ တော်လဖစ် အနေနှင့် ဘာမှ မတတ်နိုင်လိုက်။

ပရော်ဖက်ဆာ ရှုမီ တစ်ယောက် ဘယ်ပျောက်နေခဲ့ပါသနည်း။ ဘယ်အရပ် ရောက်နေခဲ့ပါသနည်း။ ထိုအရပ်သို့ ရောက်ရန် တစ်ရက် ခရီးခန့် သွားရသည်ဟု တော်လဖစ် တွက်သည်။ ရှုမီသည် ထိုအရပ်၌ ညအိပ်သည်။ နောက် တစ်နေ့နှင့် တစ်ည နေခဲ့သည်။ ပြီးမှ ယနေ့ တစ်နေ့ကုန် ခရီး နှင်၍ ပြန်ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကွာတာရာ ဒေသသည် အဖြစ်နိုင်ဆုံး အရပ် ဖြစ်သည်။

အခြား ထိုသဲကန္တာရ လမ်းမှ မက်ထရသို့ လည်းကောင်း၊ မြေထဲ ပင်လယ် ကမ်းခြေသို့ လည်းကောင်း၊ လစ်ဗျား နိုင်ငံ အထိ လည်းကောင်း သွားမည် ဆိုကာ ဖြစ်နိုင်သည်ပင်။

ညပိုင်း ကိုးနာရီတွင် ပရော်ဖက်ဆာ လင်မယား တည်းအိမ်ထဲမှ ထွက် လာကြ၏။ ပရော်ဖက်ဆာကြီးသည် ထိုက်တန်သရွေ့ အနား ယူလိုက်ရဟန် ရှိပြီး လန်းဆန်းလာ၏။ သူတို့ ဝတ်စားထားပုံမှာ ညစာ ထွက်စားကြမည့် ပုံ မျိုး။ လမ်းလျှောက် ထွက်လာခဲ့ပြီးမှ တက္ကစီ တစ်စီးကို တားစီးကြသည်။

တော်လဖစ် ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်၏။ သူတို့နောက် မလိုက်တော့။

သူသည် ကားထဲမှ ထွက်ခဲ့ပြီး တည်းခိုအိမ်နားသို့ ချဉ်းကပ်လိုက်သည်။ နူဘီယံ လူမျိုး အစောင့်သည် ခုံတန်းရှည်ပေါ်မှာ ထိုင်နေ၏။

တော်လဖစ် စောင့်နေလိုက်၏။

မိနစ် နှစ်ဆယ်ခန့် ကြာသော အခါ အစောင့်သည် ခုံတန်းရှည်ပေါ်မှ ထ၍ အဆောက်အအုံထဲ ဝင်သွားသည်။

တော်လဖစ် ဆတ်ခနဲ လမ်းမကြီးမှ ဖြတ်ဝင်ပြီး လှေကား ရှိရာသို့ ပြေး ကာ တက်လိုက်၏။ ရှုဖွေတို့ အခန်းဝသို့ ရောက်လာသည်။ သူ့တွင် သော့တူ သုံးချောင်း အသင့်ပါ၏။ သို့သော် ဘယ်သော့နှင့်မှ ဖွင့်၍ မရ။ နောက်ဆုံး ပလတ်စတစ် အမာပြား တစ်ခုနှင့် ဖွင့်မှ တံခါးက ပွင့်သွားသည်။

သူ အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ နောက် တံခါး ပြန်ပိတ်လိုက်၏။

အပြင်၌ မှောင်နေပြီ ဖြစ်၏။ မလှမ်းမကမ်း လမ်းဓာတ်တိုင်မှ မီးရောင် သည် ပြတင်းပေါက်မှ တစ်ဆင့် ခပ်ရေးရေးသာ ဝင်နေ၏။ တော်လဖစ် ဘောင်း ဘီ အိတ်ထဲမှ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး ထုတ်သည်။ သို့သော် မဖွင့်သေး။

အခန်းမှာ ကျယ်လှပြီး အင်္ဂလိပ် ကိုလိုနီ ခေတ်က ပရိဘောဂများဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားသည်။ ဧည့်ခန်းကြီး တစ်ခန်း၊ ထမင်းစားခန်း တစ်ခန်း၊ မီးဖို ခန်းနှင့် အိပ်ခန်း သုံးခန်း ပါသည်။ တစ်ချက်မျှ အားလုံးကို ခြုံကြည့်ပြီးနောက် တော်လဖစ်သည် စနစ်တကျ ရှာဖွေတော့သည်။

အိပ်ခန်း သေးသေး နှစ်ခန်းမှာ ဘာမှ မရှိ။ အိပ်ခန်း ကြီးကြီးထဲတွင်မူ အိပ်ရာခင်းများ ပြင်ဆင်ထား၏။ တော်လဖစ်သည် အိပ်ခန်းကြီးထဲမှ ဗီရို အံဆွဲ များကို အမြန်ဆုံး ရှာဖွေသည်။ ဗီရိုထဲတွင် မိန်းမ အဝတ်အစားများ တွေ့သည်။ အရောင်အသွေး အဆင်များမှာ ပရော်ဖက်ဆာ၏ ဇနီး အသက်အရွယ် အတွက် ကလက်လွန်းလှပေသည်။ တံဆိပ် အားလုံးမှာ အမေရိကန် တံဆိပ်များ ဖြစ်သည်။

mgyoe.com

ရှုမိတို့သည် ဩစတြီးယန်း အမျိုးသား ဖြစ်ကြောင်း ကြေးနန်းက ဆိုထားသည်။ အမေရိကန်ပြည်မှာ နေထိုင်ကောင်း နေထိုင်ကြမည် ဖြစ်သည်။

အိပ်ရာ နံဘေးမှ စားပွဲပေါ်တွင် ကိုင်ရိုမြို့ လမ်းညွှန် စာအုပ်ကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် တွေ့ရသည်။ ဘော့ဂ် မဂ္ဂဇင်း စာအုပ်နှင့် အိုက်ဆိုတုတ်များ အကြောင်း ပို့ချချက် မိတ္တူ တစ်ခု တွေ့ရသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ရှုမိသည် သိပ္ပံ ပညာရှင် တစ်ဦး ဖြစ်ရမည်။

တော်လဖစ်သည် ပို့ချချက်ကို လှန်လှောကြည့်သည်။ တော်တော်များများကို သူ ဦးနှောက်နှင့် လိုက်မမီ။ သည်ပုံအတိုင်း ဆိုပါက ရှုမိသည် အဆင့်မြင့်သော ဓာတုဗေဒ ပညာရှင် သို့မဟုတ် ရူပဗေဒ ပညာရှင် တစ်ဦး ဖြစ်ရမည်ဟု တွေးသည်။ အကယ်၍ ရှုမိ အနေနှင့် လက်နက်များ ထုတ်လုပ်ရာ၌ ကူညီရန် လာခြင်း ဖြစ်ပါက တဲလ်အဗစ် ဌာနချုပ်မှ သိချင်မည် ဖြစ်၏။

ရှုမိ၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ စာရွက်စာတမ်းများကိုမူ မတွေ့ရ။ ပတ်စပို့နှင့် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ပစ္စည်းများကို ရှုမိက သူနှင့် တစ်ပါတည်း ဆောင်ယူသွားခြင်း ဖြစ်ရမည်။ သေတ္တာများမှာ ချိတ်ဆွဲလှေ ရှိသော လေယာဉ် ကုမ္ပဏီ၏ လေဘယ် ကတ်ပြားများလည်း မရှိတော့။ ထုတ်လွှင့်ပစ်ပြီး ဖြစ်နေ၏။

ဧည့်ခန်း စားပွဲပေါ်မှာ ဖန်ခွက် အလွတ် နှစ်လုံး တွေ့ရသည်။ နမ်းကြည့်ရာ ဂျင် အရက်နဲ့ ရသည်။ အပြင် မထွက်မီ လင်မယား နှစ်ယောက် သောက်သွားပုံ ရ၏။

ရေချိုးခန်းထဲတွင် ရှုမိ တစ်ယောက် သဲကန္တာရတွင်းသို့ သွားခဲ့စဉ်က ဝတ်ဆင်ခဲ့သော အဝတ်ဟောင်း တစ်စုံကို တွေ့ရသည်။ ခြေနင်းထဲတွင် သဲများ ဝင်နေ၏။ ဘောင်းဘီ အောက်နားတွင် ဖြူရော်ရော် ပြာနှမ်းနှမ်း အမှုန်များ တွေ့ရ၏။ အင်္ဂတေ ဘီလပ်မြေမှုန်များ ဖြစ်နိုင်၏။ ကုတ်အင်္ကျီ ရင်ဘတ်အိတ်ထဲတွင် ပလတ်စတစ် ဘူးငယ်ကလေး တစ်ခု တွေ့သည်။ တစ်လက်မခွဲခန့် ပတ်လည် ရှိမည်။ ပါးပါးကလေး ဖြစ်သည်။ ထိုဘူးထဲတွင် ဖလင်ရိုင်းကို ထုပ်ထားသလို အိတ်ကလေး တွေ့ရ၏။

တော်လဖစ် ပလတ်စတစ် ဘူးကလေးကို အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်၏။

လေယာဉ် ကုမ္ပဏီမှ အိတ်များကို ချိတ်ဆွဲပေးလေ့ ရှိသော ကတ်ပြား လေဘယ်များကို အမှိုက်ခြင်းထဲမှာ တွေ့ရ၏။ ရှုမိတို့၏ လိပ်စာမှာ အမေရိကန်ပြည်၊ မက်ဆာချူးဆက် ပြည်နယ်၊ ဘော်စတွန် မြို့မှ ဖြစ်သည်။ ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်မှာ သင်ကြားသော ပရော်ဖက်ဆာလား၊ သို့မဟုတ် အနီးတစ်ဝိုက်

mgyoe.com

တက္ကသိုလ် တစ်ခုခုမှလော မပြောတတ်။ ရှင်သည် ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ် အပြီး က အမေရိကန်ပြည်သို့ သွားရောက် နေထိုင်ခဲ့သော ဂျာမန် ခုံးပျံ ပါရဂူ တစ်ဦး ဖြစ်နိုင်သည်။

မဟုတ်ဘဲလည်း ရှိနိုင်သည်။ အာရပ်များ အတွက် အလုပ် လုပ်ပေးရန် ဂျာမန် နာဇီ ဖြစ်ဖို့ မလိုပါ။

နာဇီ ဟုတ်သည် ဖြစ်စေ၊ မဟုတ်သည် ဖြစ်စေ ရှင်သည် အပေါ်စား တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း သေချာသည်။ သူ အသုံးပြုသော ဆပ်ပြာ၊ သွားတိုက် ဆေး၊ မုတ်ဆိတ်ရိတ် အပြီး လိမ်းသော အမွှေးရည် အားလုံးတို့သည် ခပ်ပေါ ပေါ။ လေယာဉ်ပျံပေါ် သို့မဟုတ် ဟိုတယ်မှ ပေးသော ပစ္စည်းမျိုးချည်း ဖြစ် သည်။

စာရေး စာပွဲပေါ်တွင် စာရေး စက္ကူ တစ်အုပ် တွေ့ရသည်။ အပေါ်ဆုံး စာရွက်မှာ ဘာမှ ရေးမထား။ နံဘေးတွင် ခဲတံ တစ်ချောင်းနှင့် အရက်ခွက် တစ်လုံး တွေ့ရသည်။ ရှင်သည် သူ့ ခရီးစဉ် မှတ်တမ်းကို အရက် သောက်ရင်း ရေးခဲ့ကောင်း ရေးခဲ့နိုင်သည်။ တော်လဖစ်သည် ရေးပြီး စာရွက်ကို နေရာ အနှံ့ ရှာကြည့်၏။ မတွေ့ရ။ သို့သော် ဝရန်တာ ဆေးလိပ်ပြာခွက် အကြီးထဲ တွင် မီးရှို့ထားသော စက္ကူပြာစများ တွေ့ရသည်။

ညသည် အေးမြနေ၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်း မြို့ထဲမှ ကားသံ၊ လူသံများသည် မှေးမှိန်စွာ ပြုပြီ။ တော်လဖစ်သည် ဂျေရုဆလင် မြို့မှ သူ့ ဖခင်ကြီး၏ အခန်းကို သတိရမိ၏။ သူ ဘယ်တော့များမှ ဂျေရုဆလင် ပြန်မြင်ရပါလိမ့်။

သူ့ အနေနှင့် ဤအခန်းထဲ၌ လုပ်စရာ ရှိသမျှ အားလုံး လုပ်ပြီးပြီ။ စာ ရေး စက္ကူအုပ် အပေါ်ဆုံးရွက်တွင် ခဲတံ ဖိရာ ကျန် မကျန် စစ်ဆေးရန်လောက် သာ ရှိတော့၏။ အခန်းထဲ ပြန်ဝင်မည် ပြုစဉ် အပြင်မှ အသံများ ကြားရ၏။ တော်လဖစ် ကျောက်ရုပ်လို တောင့်သွား၏။

‘နောက်ထပ် အသားကင် ကျက်ကျက်တော့ တော်ပါပြီ’

‘ဟုတ်တယ်၊ စကတည်းက တစ်ခုခု ပြောင်းမှာဖို့ ကောင်းတယ်’

ရှင်တို့ ပြန်လာကြပြီ ဖြစ်သည်။ အသံများကို အလျင် ကြားရသည်။

တော်လဖစ်သည် တစ်ခန်းလုံးကို ပြန်လည် ကြည့်လိုက်၏။ အိပ်ခန်း၊ ရေချိုးခန်း၊ ဧည့်ခန်း၊ မီးဖိုချောင်။ သူသည် ကိုင်တွယ် ထိတွေ့ခဲ့သမျှသော ပစ္စည်း အားလုံးကို နေသားတကျ ပြန်လည်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ ပလစ်စတစ် ဘူးကလေးမှ လွဲ၍။ ပလတ်စတစ် ဘူးကလေးကမူ သူ ယူသွားရမည်။ ပရော်

ဖက်ဆာ ရှု၍ အနေနှင့် တစ်နေရာရာတွင် ကျပျောက်ခဲ့သည်ဟု ထင်မှတ်စရာပဲ ရှိသည်။

ယခု အခြေအနေ အတိုင်း တော်လဖစ်သည် မည်သူမှ မမြင်ဘဲ ထွက် သွားနိုင်ခဲ့သော် သူတို့ အနေနှင့် ဤအခန်းတွင်းသို့ တော်လဖစ် ရောက်ခဲ့ကြောင်း သိနိုင်မည် မဟုတ်။

တော်လဖစ်သည် ဝရန်တာပေါ် ကျော်တက်၍ ဝမ်းမိုက်ဖြင့် တစ်ဖက်သို့ လျှောဆင်းသည်။ လက်များဖြင့် ထိန်း၍ ခြေတစ်ဆုံး ဆန့်ကာ တွဲလောင်း ခို လိုက်၏။ မှောင်လွန်း၍ မြေပြင်ကို လှမ်းမမြင်ရပေ။ သူ လက်ကို လွှတ်၍ ခုန်ချလိုက်သည်။ မြေပြင်သို့ ညင်သာစွာပင် ကျ၍ အမှောင်ရိပ်ထဲသို့ လိုမ့် ထွက်လိုက်၏။

ဤသို့ အိမ်တစ်အိမ်တွင်းသို့ ဖောက်ထွင်း ဝင်ရောက်ခြင်းမှာ သူ၏ ပထမ ဆုံး အကြိမ် ဖြစ်သည်။ အစစ အဆင်ပြေပြေ ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့၍ သူ့ကိုယ်သူ ကျေနပ်နေ၏။ အရာရာမှာ ချောချောမွေ့မွေ့။ လေ့ကျင့်ခန်း ဆင်းရသလို ဖြစ် နေသည်။ အိမ်ရှင်များ စောစောစီးစီး ပြန်ရောက်လာသဖြင့် စပိုင် လုပ်သူက ဝရန်တာမှ အလောတကြီး ခုန်ဆင်းရသည်ကပင် လုပ်နည်း ထုံးစံ အတိုင်းလို ဖြစ်နေချေသေးတော့၏။ သူသည် အမှောင်ထဲမှာ ပြီးလိုက်၏။ ဤအတိုင်း ဆို လျှင် သူသည် အသက် ကြီးရင့်သည် အထိ စပိုင် ဘဝမှာ ဆောင်ရွက်နိုင်ပြီး ကွင်းမဆင်းနိုင်တော့သော အခါ ရုံးထိုင် စပိုင် လုပ်နိုင်ကောင်း လုပ်နိုင်နေပေ ဦးမည်။

သူသည် ရပ်ထားခဲ့သော ကားထဲသို့ ဝင်လိုက်ပြီး စက်နှိုးသည်။ ရှေ့မီး များကို ဖွင့်လိုက်၏။

ကားနံဘေး အရိပ်ထဲမှာ ရှိနေသော လူနှစ်ဦး ထွက်လာပြီး သူ၏ ရေးနိုး ကားကလေးဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်စီ ရပ်လိုက်ကြလေ၏။

ဘယ်သူများပါလိမ့်။

တော်လဖစ်သည် ဘယ်သူများပါလိမ့်ဟု အဖြေ ထွက်ရန် စောင့်ဆိုင်းမနေ တော့။ ကားဂီယာကို နံပါတ်တစ် သွင်းလိုက်ပြီး အရှိန်နှင့် မောင်းထွက်လိုက် ၏။ ကားနံဘေးမှ လူနှစ်ဦး နံဘေးသို့ ရှဲသွားကြလေသည်။

သူတို့သည် သူ့ ကားကို ရပ်တန့်အောင် မကြိုးစားကြ။ သို့ဖြစ်လျှင် ဘာ ကြောင့်များ ဒီနေရာကို ရောက်နေကြပါလိမ့်။ သူ ကားထဲသို့ ရောက်ကြောင်း သေချာအောင်များ စောင့်နေကြရောသလား။

သူသည် ကားဘရိတ်ကို ဆောင့်အုပ်လိုက်ပြီး နောက်ခန်းသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သည်တွင် စိတ်မကောင်းခြင်း ကြီးစွာဖြင့် သူ သိလိုက်ရလေ၏။ သူ့ အနေနှင့် ဂျေရုဆလင် မြို့တော်ကို မြင်တွေ့နိုင်တော့မည် မဟုတ်သည့် အကြောင်း။

အရပ် မြင့်မားပုံ ရသော အမည်းရောင် ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသော အာရပ် တစ်ဦးသည် သူ့ကို ပြုံးကြည့်နေ၏။ သူ့ ရင်ဝ တည့်တည့်ကိုကား သေနတ်ပြောင်း တစ်လက်က ချိန်လျက်။

‘ဆက်မောင်းလေ’ ထိုလူက အာရပ် ဘာသာဖြင့် ပြောသည်။ ပြီးမှ ‘သိပ်ပြီးတော့ မြန်မြန် မမောင်းနှင့်နော်’

- မေး မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ။
- ဖြေ တော်လဖစ် အယ်လ် မာစီရီပါ။
- မေး မင်းအကြောင်းကို ပြောစမ်း။
- ဖြေ အသက် ၂၆၊ အရပ် ငါးပေ ကိုးလက်မ၊ အလေးချိန် ပေါင် ၁၈၀၊ မျက်လုံးညို၊ ဆံပင်နက်၊ အာရပ် မျိုးနွယ်ပုံ၊ အသား နည်းနည်း ညိုပါတယ်။
- မေး မင်း ဘာအလုပ် လုပ်သလဲ။
- ဖြေ ကျောင်းသားပါ။
- မေး ကနေ့ ဘာနေလဲ။
- ဖြေ စနေနေ့။
- မေး ဘာအမျိုးသားလဲ။
- ဖြေ အီဂျစ် အမျိုးသားပါ။
- မေး နှစ်ဆယ်ထဲက ခုနစ် နုတ်။
- ဖြေ ၁၃။
- အထက်ပါ မေးခွန်းများမှာ အလိမ်ဖော်စက် အလုပ် လုပ်ရန် လွယ်ကူစိမ့်သောငှာ အစပျိုးလိုက်သော မေးခွန်းများ ဖြစ်သည်။
- မေး မင်း စီအိုင်အေ အတွက် လုပ်သလား။
- ဖြေ မလုပ်ပါဘူး (မှန်)။
- မေး ဂျာမန် အတွက်လား။
- ဖြေ မလုပ်ပါဘူး (မှန်)။

- မေး ဒါဖြင့် အစွရေး အတွက်လား။
- ဖြေ မလုပ်ပါဘူး (မှား)။
- မေး မင်း ကျောင်းသား ဟုတ်ရဲ့လား။
- ဖြေ ဟုတ်ပါတယ် (မှား)။
- မေး မင်း ကျောင်းစာတွေ အကြောင်း ပြောစမ်း။
- ဖြေ ကျွန်တော် ကိုင်ရို တက္ကသိုလ်မှာ ဓာတုဗေဒ သင်ပါတယ် (မှန်)။
ကျွန်တော် ပိုလီမာကို စိတ်ဝင်စားပါတယ် (မှန်)။
ကျွန်တော် ရေနံ ဓာတု အင်ဂျင်နီယာ ဖြစ်ချင်ပါတယ် (မှား)။
- မေး မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ။
- ဖြေ ကျွန်တော် ပြောပြီးပြီပဲ။ တော်လဖစ် အယ်လ် မာစီရီလို့ (မှား)။
- မေး မင်း ခေါင်းနှင့် ရင်ဘတ်မှာ တပ်ဆင်ထားတာတွေက မင်းရဲ့ ရင်ခုန်နှုန်း၊ အသက်ရှူနှုန်း၊ သွေးခုန်နှုန်းကို တိုင်းတာပဲ။ မင်းက မမှန်တာကို ပြောရင် မင်းရဲ့ သွေးသားတွေက အဖြေ ပေးတယ်။ မင်း အသက်ရှူ မြန်လာတယ်။ ချွေးပိုပြန်လာတယ် စသည်ဖြင့်ပေါ့လေ။ ဒီစက်ကို တို့ မိတ်ဆွေ နိုင်ငံ တစ်ခုက လက်ဆောင် ရထားတာ။ မင်း လိမ်ပြောရင် ချက်ချင်း သိတယ်။ အဲ နောက်တစ်ခု ပြောရရင် တော်လဖစ် အယ်လ် မာစီရီက သေပြီ ဆိုတာ ငါ သိတယ်။ မင်း ဘယ်သူလဲ။
- ဖြေ (ဘာမှ ပြန်မပြော)။
- မေး အေး မင်းရဲ့ အရေးကြီးတဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာ အစိတ်အပိုင်းမှာ တပ်ထားတဲ့ ဝါယာတွေကတော့ စက်တစ်မျိုးကပဲကွယ့်။ အဲဒီ ကြိုးတွေက ဒီခလုတ်မှာ လာဆက်ထားတယ်။ ငါက ဒီခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်ရင်...။
- ဖြေ (နာကျင်စွာ အော်သံ)
- မေး အဲ လျှပ်စစ် ဓာတ်အားက ဝါယာကြိုးကနေ တစ်ဆင့် မင်းကို ဓာတ်လိုက်စေတော့တာပေါ့။ အဲ ပိုပြီး ဓာတ်လိုက် လွယ်အောင် မင်း ခြေထောက်ကို ရေပုံးထဲ နှစ်ထားတာပေါ့။ မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ။
- ဖြေ အဗရယ် အမ်ဗက်ချီပါ။
ဓာတ်လိုက်စေခြင်းသည် အလိမ် ဖော်စက်ကို ထိုက်တန်သလောက် နှောင့်နှေးစေ၏။
- မေး ဆေးလိပ် သောက်ပါ။
- ဖြေ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

မေး မင်းကတော့ ယုံချင်မှ ယုံမယ်။ ငါ ဒီအလုပ်ကို သဘော မကျဘူး။
ပြဿနာက ဒီအလုပ်မျိုးကို သဘောကျတဲ့ လူတွေက မတော်တတ်ဘူး
ကွ။ ထိ သိလွယ်တတ်ဖို့ သိပ်လိုတာ။ ငါက စိတ်ထိခိုက် လွယ်တယ်။
လူတစ်ယောက် ဝေဒနာ ခံစားတာကို မကြည့်ချင်ဘူး။ မင်းရော။

ဖြေ (ဘာမှ မဖြေ)။

မေး မင်း ခေါင်းထဲမှာတော့ ငါ မေးတာတွေကို ဘယ်လို ရှောင်ရမလဲလို့
စဉ်းစားနေမှာပဲ။ မကြိုးစားပါနှင့်။ ကနေ့ ခေတ်ပေါ် စက်ပစ္စည်းတွေကို
ရှောင်ဖို့ နည်း မရှိပါဘူး။ ကဲ ငါ ပြန်မေးတယ်။ မင်းနာမည် ဘယ်သူ
လဲ။

ဖြေ အဗရယ် အမ်ဗက်ချီ (မှန်)။

မေး မင်းရဲ့ ခေါင်းဆောင်က ဘယ်သူလဲ။

ဖြေ ခင်ဗျား မေးတာကို ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး (မှား)။

မေး ဘော့လား။

ဖြေ မဟုတ်ဘူး။ ဖရက်မန်း (အမှန်-အမှား ကြားမှာ ပြသည်)။

မေး ဒါဆို ဘော့ပေါ့။

ဖြေ ဟုတ်ပါတယ် (မှား)။

မေး ဘော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကရန့်ပါ။

ဖြေ ဟုတ်ပါပြီ။ ကရန့်ပဲ ထားပါတော့။ ခင်ဗျား ပြောတဲ့ အတိုင်းပါပဲ
(မှန်)။

မေး မင်း ဘယ်လို ဆက်သွယ်သလဲ။

ဖြေ ကျွန်တော့်မှာ အသံလွှင့်စက် ရှိပါတယ် (မှား)။

မေး မင်း ငါ့ကို မှန်မှန် မဖြေဘူး။

ဖြေ (အော်သံ)

မေး မင်း ဘယ်လို ဆက်သွယ်သလဲ။

ဖြေ ဖောင်းတော့က စာပို့ သေတ္တာထဲက တစ်ဆင့်ပါ။

မေး မင်း စိတ်ထဲက တွေးနေတယ်။ မင်း ဝေဒနာ ခံစားနေရတဲ့ အခါမှာ
အလိမ် ဖော်စက်က မှန်မှန် အလုပ် လုပ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒီတော့
ဓာတ်လိုက်တဲ့ ဝေဒနာ ခံစားနေရရင် အလိမ် ပေါ်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့
တွေးမှာပဲ။ မင်းရဲ့ အတွေးဟာ နည်းနည်းပဲ မှန်တယ်။ ဒီစက်ဟာ တော်
တော် ရှုပ်ထွေးတဲ့ စက်ကွ။ ငါကိုယ်တိုင် လပေါင်း များစွာ စမ်းသပ်ပြီး

မှ စနစ်တကျ သုံးစွဲတတ်လာတာကွ။ ငါက မင်းကို ဓာတ်လိုက်ပြီးတဲ့ နောက် ခဏ ကြာရင် မင်းရဲ့ သွေး လှုပ်ရှားမှု ပြုတဲ့ အတိုင်း နည်းနည်း ညှိလိုက်တာနှင့် စက်က ပုံမှန် ပြန်ဖြစ်သွားတာပဲ။ မင်း လိမ်ပြောရင် ပြောသေးတာပဲ။ ကဲ ဆက်မေးမယ်။ မင်း ဘယ်လို ဆက်သွယ်သလဲ။

ဖြေ စာပို့ သေတ္တာ (အော်သံ)။

မေး ဟေ့ အလီ၊ ဒီကောင် ခြေထောက် အောက်က ရေပုံးကို ကန်ပစ်လိုက် ပြီကွ။ ဓာတ်လိုက်တာက တစ်ခါတလေ သိပ်ပြင်းတာ။ ပြန်ချည်စမ်း။ ရေပုံးကို ခြေထောက်အောက် ပြန်ထား။ ရေပြန်ထည့်။

(ခဏ ကြာသွားသည်)။

အေး တော်ပြီ။ သူလည်း သတိရလာပြီ။ မင်း ထွက်တော့။ တော်လမင်း ငါ ပြောတာ မင်း ကြားရပြီလား။

ဖြေ (ဝိုးတိုးဝါးတား အသံ)။

မေး မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ။

ဖြေ (ဘာမှ မဖြေ)

မေး ခလုတ်ကလေး တစ်ချက် နှိပ်ရင်။

ဖြေ (အော်သံ)

မေး မင်း မှတ်ဉာဏ် ကောင်းလာမှာပေါ့။

ဖြေ အဗရယ် အမ်ဘက်ချီပါ။

မေး ကနေ့ ဘာနေ့လဲ။

ဖြေ စနေ့နေ့။

မေး မနက်စာ မင်းကို ဘာကျွေးသလဲ။

ဖြေ ပဲသီး။

မေး နှစ်ဆယ်ထဲက ခုနစ် နုတ်ရင် ဘယ်လောက်လဲ။

ဖြေ ၁၃။

မေး မင်း ဘာလုပ်လဲ။

ဖြေ ကျောင်းသားပါ။ အို ခလုတ်တော့ မနှိပ်ပါနှင့်။ ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန် တော်ဟာ စပိုင် တစ်ယောက်ပါ။ ဘုရားရေ ခလုတ်တော့ မနှိပ်ပါနှင့် ခင်ဗျာ။

မေး မင်း ဘယ်လို ဆက်သွယ်သလဲ။

ဖြေ လျှို့ဝှက်စာနှင့် ပို့တဲ့ ကြေးနန်းပါ။

မေး စီးကရက် တစ်လိပ်လောက် သောက်ပါဦးကွ။ ရော့ အို မင်း နှုတ်ခမ်း
တွေက စီးကရက်တောင် မြဲအောင် မညှပ်နိုင်တော့ပါလား။ ငါ ကိုင်
ထားပေးပါ့မယ်ကွာ။ သောက်ပါ။

ဖြေ ကျေးဇူးပါပဲ။

မေး စိတ်ကို အေးအေးထား သိလား။ မင်းက အမှန် ဖြေနေသမျှ ကာလ
ပတ်လုံး မင်း ဘာမှ မနာစေရဘူး။ (ခဏ ရပ်သွားသည်။) မင်း နေလို့
ကောင်းသွားပြီလား။

ဖြေ ဟုတ်ကဲ့။

မေး အေး ဒါဖြင့် ဆက်မေးမယ်။ ပရော်ဖက်ဆာ ရှစ် အကြောင်း ပြောစမ်း
ပါ။ မင်း ဘာကြောင့် သူ့ နောက်ကို နောက်ယောင်ခံ လိုက်ရတာလဲ။

ဖြေ အထက်က အမိန့် ပေးလို့ပါ (မှန်)။

မေး တဲလ်အဗစ်ကလား။

ဖြေ ဟုတ်ကဲ့ (မှန်)။

မေး တဲလ်အဗစ် ဘယ်သူ့ဆီကလဲ။

ဖြေ ကျွန်တော် မသိပါဘူး (မှန် မမှန် အလယ်လောက်မှာ ပြသည်။)

မေး မင်း စဉ်းစားပြီး ပြောကွာ။

ဖြေ ဘော့ဆီက (အလယ်မှာ ပြသည်။)

မေး ဒါမှမဟုတ် ကရန်ဆီကလား။

ဖြေ ဟုတ်ချင် ဟုတ်မှာပဲ (မှန်)။

မေး ကရန်က လူတော်ပဲကွ။ ယုံကြည် စိတ်ချရတယ်။ ဒါထက် သူ့ မိန်းမ
ကော နေကောင်းရဲ့လား။

ဖြေ ဒါကတော့ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်.. (အော်သံ)။

မေး သူ့ မိန်းမဟာ ၁၉၅၈ ခုနှစ်က ဆုံးပြီးသားကွ။ မင်း ဘာကြောင့် အနာ
ခံချင်ရတာလဲ။ ရှစ် ဘာတွေ လုပ်သလဲ။

ဖြေ နှစ်ရက်လုံးလုံး ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်လည်တယ်။ နောက် မီးခိုးရောင်
မာစီဒီး ကားကြီးနှင့် သဲကန္တာရထဲ ပျောက်သွားတာပဲ။

မေး ဒါနှင့် မင်းက သူ့ အခန်း ခိုးဝင်ရောလား။

ဖြေ ဟုတ်ကဲ့ (မှန်)။

မေး မင်း ဘာတွေ သိရသလဲ။

ဖြေ သူဟာ သိပ္ပံ ပညာရှင် တစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ် (မှန်)။

- မေး နောက်ထပ်ကော။
- ဖြေ အမေရိကန်ပြည်သား (မှန်)။ ဒါပါပဲ (မှန်)။
- မေး မင်းတို့ သင်တန်းဆရာ ဘယ်သူလဲ။
- ဖြေ အတ်လ် (အလယ်မှာ ပြသည်)။
- မေး အဲဒါ သူ့ နာမည်ရင်းမှ မဟုတ်သေးတာ။ သူ့နာမည်က။
- ဖြေ ကျွန်တော် မသိပါဘူး (မှား)။ အို မလုပ်ပါနှင့်ဗျာ။ ခလုတ်ကိုတော့ မနှိပ်လိုက်ပါနှင့်။ ကျွန်တော် တစ်မိနစ်လောက် စဉ်းစားပါရစေဦး။ ကျွန်တော့် အထင်တော့ တစ်ယောက်ယောက်က သူ့ နာမည်ရင်းကို မင်းနားလို့ ပြောတယ် ထင်တာပဲ (မှန်)။
- မေး အို မင်းနားလား။ ရှက်စရာကြီးကွာ။ ဒီငနဲက ရှေးရိုးသမားကြီးကွ။ သူက ခုထိ စပိုင် အေးဂျင့်တွေကို စစ်ဆေးတာ ခံနိုင်သေးတယ်လို့ အောက်မေ့နေတာ။ သူ့ အပြစ်ကြောင့် မင်း အခုလို ဝေဒနာ ခံစားနေရတာပေါ့။ ဒါထက် မင်းနှင့် အတူ လေ့ကျင့်ဖော်တွေကကော သူနှင့် အတူ သင်တန်း ဆင်းကြတဲ့ လူတွေလေ။
- ဖြေ ကျွန်တော် သူတို့ နာမည်ရင်းတွေ မသိပါဘူး (မှား)။
- မေး တကယ် မသိဘူးလား။
- ဖြေ (အော်သံ)
- မေး သူတို့ရဲ့ နာမည်ရင်းတွေ ပြော။
- ဖြေ အကုန်လုံး ဘယ်သိမလဲ။
- မေး သိတဲ့ လူတွေပဲ ပြောကွာ။
- ဖြေ (ဘာမှ မဖြေ) (အော်သံ)
အကျဉ်းသား သတိမေ့သွားသည်။
(ခဏ ကြာသွား၏)။
- မေး မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ။
- ဖြေ အာ တော်လမန် (အော်သံ)။
- မေး နံနက်စာ ဘာစားရသလဲ။
- ဖြေ မသိဘူး။
- မေး နှစ်ဆယ်ထဲက ခုနစ် နုတ်ရင်။
- ဖြေ ၂၇။
- မေး မင်း ကရန်ဆီကို ရှစ် အကြောင်း ဘယ်လို သတင်း ပို့ခဲ့သလဲ။

ဖြေ လျှောက်လည်။ အနောက် သဲကန္တာရထဲသွား။ နောက်ယောင်ခံ လိုက်
တာ ရုပ်သိမ်းလိုက်ရ။

မေး မင်း ဘယ်သူတွေနှင့် သင်တန်း တက်ခဲ့သလဲ။

ဖြေ (အဖြေ မပေး)။

မေး မင်း ဘယ်သူတွေနှင့် သင်တန်း တက်ခဲ့သလဲ။

ဖြေ (အော်သံ)

မေး မင်း ဘယ်သူတွေနှင့် သင်တန်း တက်ခဲ့သလဲ။

ဖြေ ဟုတ်။ ကျုပ်ဟာ လမင်းနှင့် အရိပ် လမ်းကြားမှာ လျှောက်နေသော်
လည်း။

မေး မင်း ဘယ်သူတွေနှင့် သင်တန်း တက်ခဲ့သလဲ။

ဖြေ (အော်သံ)

အကျဉ်းသား သေဆုံးသွားသည်။

အာရပ် ဌာနမှူးကြီး ကာဝပ်က တွေ့ဆုံရန် ချိန်းဆိုလိုက်သော အခါ အစွရေး
စပိုင်ခေါင်းဆောင် ပီယေ ဘော သွားတွေ့သည်။

သူတို့သည် တွေ့မည့် အချိန်နှင့် နေရာကို မဆွေးနွေးကြပေ။ ကာဝပ်၏
အကြောင်းကြားစာတွင် စုရပ် ပါပြီး ဖြစ်သည်။ ဘော အနေနှင့် အရောက်
သွားဖို့သာ ရှိပေသည်။

အကြောင်းမှာ ကာဝပ်သည် ဘောထံတွင် ရှိသော နှစ်ဖက်လွှာ စပိုင်များ
အနက် အတော်ဆုံး ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

အစွရေး စပိုင် အဖွဲ့ မိုးဇတ် ဌာနကြီးမှူး ဘောသည် လန်ဒန်မြို့ အော့စဖို့
ဆပ်ကပ် မြို့ပတ် မီးရထား ဘူတာရုံ တစ်ခုတွင် ဟိုဟိုဒီဒီ ကြော်ငြာစာများကို
ဖတ်ရင်း ကာဝပ်ကို စောင့်နေ၏။ သူ့ အနေနှင့် ကာဝပ်သည် ဘာကြောင့် သူ
တို့ နှစ်ဦး တွေ့ဆုံရမည့် နေရာကို လန်ဒန်မှာ ရွေးချယ်လိုက်ကြောင်း မသိပေ။
ကာဝပ် အနေနှင့် သူ၏ သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်များကို ဘယ်သို့ ဘယ်ပုံ
ပြောဆိုထားသည်ကိုလည်း မသိပေ။

ကုန်ကုန် ပြောရလျှင် ကာဝပ်သည် ဘာကြောင့် သူတို့ တိုင်းပြည်၊ သူ
လူမျိုးများကို သစ္စာ ဖောက်၍ အစွရေးတို့နှင့် ဆက်သွယ်နေကြောင်းကိုပင်
မသိပေ။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ကာဝပ်သည် အစွရေးတို့ ပြီးခဲ့သော စစ်ပွဲ နှစ်ပွဲကို အနိုင်ရအောင် ကူညီပေးခဲ့ပြီး တတိယ စစ်ပွဲကို ရှောင်စေနိုင်ခဲ့သည်ကား လက်တွေ့။ သည်တော့ ဘော အနေနှင့် ကာဝပ်ကို မပစ်ပယ်နိုင်။

ဘောသည် ပလက်ဖောင်း တစ်လျှောက်တွင် ခေါင်းကြီးကြီး၊ နှာခေါင်း ချွန်ချွန်နှင့် ပုဂ္ဂိုလ်ကို ရှာကြည့်နေမိ၏။ စိတ်ထဲတွင် ကာဝပ် သူ့ကို ပြောမည့် အကြောင်းအရာကို သိသလိုလို ဖြစ်နေ၏။ ထိုအတွေး မှန်ပါစေဟု ကျိတ်ဆု တောင်းလိုက်မိ၏။

ပရော်ဖက်ဆာ ရှုမ်း၏ အရေးအခင်း၌ ဘော များစွာ စိတ်မအေး ဖြစ်နေ ခဲ့ရပါ၏။ သည်အရေးအခင်းသည် ထုံးစံ အတိုင်း စောင့်ကြည့်ရန် လေ့လာရန် ကိစ္စမျိုးဖြင့် စလာ၍ ကိုင်ရိုရို လူသစ်ကလေးကို တာဝန် ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ် သည်။ ထိပ်တန်း သိပ္ပံ ပညာရှင် တစ်ဦး ဥရောပတိုက်သို့ အပန်းဖြေ ခရီး ထွက်နေရာမှ အီဂျစ်ပြည်သို့ သွားသည်။ ဘာကြောင့်လဲ။ စောင့်ကြည့်ရုံသာ ရှိ သည် မဟုတ်ပါလား။

ပထမဆုံး ပြဿနာမှာ တော်လဖစ် တစ်ယောက် ပရော်ဖက်ဆာ ရှုမ်းကို သဲကန္တာရ အတွင်း ဆက်မလိုက်နိုင်တော့ကြောင်း သတင်းပို့ချက် ရောက်လာ ခြင်းက စသည်။ ဘောသည် ရှုမ်း ပြဿနာကို အသေအချာ ကိုင်တွယ် လေ့လာ ၏။ ဂျာမန် ထောက်လှမ်းရေး ဌာနမှ တစ်ဆင့် ပရော်ဖက်ဆာ ရှုမ်း၏ ကိုင်ရို ခရီး လေယာဉ် လက်မှတ်သည် အီဂျစ် သံအမတ်ကတော်က ဝယ်ပေးလိုက် ကြောင်း သိရ၏။ နောက် အမေရိကန် ထောက်လှမ်းရေး လေကြောင်း ဓာတ်ပုံ များ အရ အီဂျစ်ပြည် ကွာတာရာ ဒေသတွင် အဆောက်အအုံများ ဆောက် လုပ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ရှုမ်း နောက်ဆုံး ပျောက်ကွယ်သော ခရီးလမ်း၏ မြားဦး ပန်းတိုင်သည် ကွာတာရာ ဒေသ မဟုတ်ပါလား။

သည်လမ်းမှာ တော်လဖစ် မလိုက်နိုင်ဘဲ ရှိခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

တစ်စုံတစ်ခုတော့ ထူးခြားသည်မှာ သေချာ၏။ သူ ဘာမှ မသိရသေး သည့် အချက်ကိုပင် သူ စိတ်ပူပန်သည်။

အမှန်အားဖြင့် သူသည် အမြဲ စိတ်ပူပန်နေသူ တစ်ဦးသာ ဖြစ်၏။ စိတ် ပူပန်စရာ အကြောင်းများကလည်း အမြဲ ရှိနေ၏။ အီဂျစ်ကို စိတ်မပူရသော အခါ ဆီးရီးယန်းကို စိတ်ပူရသည်။ ဆီးရီးယန်းကို စိတ်အေးရချိန်တွင် ဖီဒေ ယန်များက တစ်မှောင့်။ ရန်သူများ အတွက် မဟုတ်ပြန်သော အခါ မိတ်ဆွေ များ အတွက် စိတ်ပူရပြန်၏။ မိတ်ဆွေ နိုင်ငံ၊ မိတ်ဆွေ ဆိုသူများသည်ကော

ဘယ်လောက် ကြာကြာ မိတ်ဆွေ အဖြစ် ရပ်တည် တည်ရှိနေပါမည်နည်းဟု ပူရပြန်၏။ သူ့ အလုပ်ကိုက ပူပန်နေရသော အလုပ် မဟုတ်ပါလား။ စပိုင် အဖွဲ့ ခေါင်းဆောင် တစ်ယောက်၏ စိတ်သည် အမြဲ ပူပန်နေရဖို့သာ ဖြစ်သည် တကား။ ယခု တော်လဖစ် ဆိုသည့် စပိုင် ကောင်ကလေး အဆက်အသွယ် ပြတ်တောက်သွားသည်။ ပူပန်ရပြန်ပြီကော။

မကြာခင် တွေ့ဆုံရမည့် ကာဝပ်ထံမှ အဖြေ ရတန် ကောင်းပါရဲ့။

ရထား တစ်စင်း အရှိန်နှင့် ဝင်လာ၏။ ဘော ရထားကို စောင့်နေခြင်း မဟုတ်ပါ။ ဘောသည် နံရံပေါ်မှ ရုပ်ရှင် ပိုစတာ တစ်ခုကို ကြည့်နေ ဖတ် နေလိုက်၏။ ပိုစတာထဲမှ နာမည် တစ်ဝက်လောက်မှာ ဂျူး နာမည်များ ဖြစ် နေ၏။ ငါ စပိုင် မလုပ်ဘဲ ရုပ်ရှင် ထုတ်လုပ်သူ တစ်ယောက် လုပ်ရရင် ကောင်းလေသားဟု တွေး၏။

ရထားက ထွက်သွားသည်။ အရိပ် တစ်ခု ဘော အပေါ် ထိုးလာသည်။

ဘော မော့ကြည့်လိုက်ရာ တည်ငြိမ်သော မျက်နှာထားနှင့် ကာဝပ်ကို တွေ့ရသည်။ အာရပ် လူမျိုး ဖြစ်သူ ကာဝပ်က ဆိုမြဲ စကားနှင့် စသည်။

‘အခုလို လာတွေ့တဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

ဘောသည် ကာဝပ်၏ ပဋိသန္ဓာရ စကားကို လျစ်လျူရှုလိုက်သည်။ သူ သည် ကျေးဇူးတင်တတ်ခြင်းကို မေ့နေပြီ ဖြစ်၏။ သူက လိုရင်းကိုသာ မေး လိုက်၏။

‘ဘာသတင်း ထူးလို့လဲ’

ကာဝပ် အသက် တစ်ချက် ရှူသွင်းသည်။ ပြီးမှ ‘ပြီးခဲ့တဲ့ သောကြာနေ့ က ကိုင်ရိုမှာ ခင်ဗျားတို့ စပိုင် ကောင်လေး တစ်ယောက်ကို ဖမ်းဖို့ ဖြစ်လာ တယ်’

‘ဘာ ဖမ်းဖို့ ဖြစ်လာတယ်၊ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒီလိုလေ၊ စစ်ထောက်လှမ်းရေးက ဗီအိုင်ပီ ပုဂ္ဂိုလ် တစ် ယောက်ကို စောင့်ရှောက်နေရတယ်၊ သူတို့က မောင်ရင်တို့ ချာတိတ် နောက် ယောင်ခံ လိုက်နေတာကို တွေ့သွားတယ်၊ စစ်ထောက်လှမ်းရေးမှာက ကိုင်ရို မှာ လှုပ်ရှားနိုင်တဲ့လူ မရှိလို့ ကျုပ် ဌာနကို တရားဝင် အကူအညီ ဝင်တောင်း လို့ပါ’

‘သေလိုက်ပါတော့ကွာ’ ဘောသည် ခံစားမှု အတိုင်း ပေါက်ကွဲသွား၏။

ပြီးမှ ‘သူ ဘာဖြစ်သွားသလဲ’

ကာဝပ်က ဝမ်းနည်းသော မျက်နှာထားနှင့် ‘ကျုပ် အနေနှင့် စာအုပ်ကြီး အတိုင်း လုပ်ရတာပေါ့လေ၊ ကောင်လေးကို စစ်ဆေးပြီး သတ်ပစ်လိုက်ရတာ ပေါ့၊ သူ့နာမည်က အဗရယ် အမ်ဘက်ချီတဲ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ တော်လဖစ် အယ်လ် မာစီရီ ဆိုတဲ့ နာမည်နှင့် အလုပ် လုပ်တယ်လေ’

ဘောသည် မျက်မှောင် ကုတ်လိုက်၏။

‘သူ့ နာမည်ရင်းကို ဖွင့်ပြောသလား’

‘သူက သေပြီပဲ ပီယေရယ်’

ပီယေ ဘောသည် ခေါင်းခါလိုက်၏။

‘သူက ဘာကြောင့် သူ့ နာမည်ရင်းကို ဖွင့်ပြောရတာလဲ’

‘ကျုပ်တို့က စစ်ဆေးစက်သစ်ကို သုံးတယ်လေ၊ အလိမ် ဖော်စက်နှင့် လျှပ်စစ်အား လွှတ်စက် တွဲထားတဲ့ စက်ဟာကော၊ ခင်ဗျားတို့က အဲဒီ စက် အကြောင်းကို လေ့ကျင့်ရေး သင်တန်းတွေမှာ ပြောမှ မပြလိုက်ဘဲကိုး’

ဘောသည် အသံထွက် ရယ်လိုက်၏။

‘အင်း အဲဒီ စက်တွေ အကြောင်းကိုသာ ပြောလိုက်ရင် ကျုပ်တို့ လူသစ် စပိုင်သစ် မွေးလို့ ရမှာတောင် မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဒါထက် နောက်ထပ်ကော သူ ဘာတွေ ဖော်သေးလဲ’

‘ကျုပ်တို့ မသိသေးတာတွေ ဖော်မသွားပါဘူး၊ သူ့ အနေနှင့် ဖော်ကောင်း ဖော်မှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က သူ့ကို အလျင် သတ်လိုက်လို့ ဆက်မဖော်နိုင် တော့ပါဘူး’

‘ဗျာ၊ ခင်ဗျားက သတ်လိုက်တယ်’

‘ဒီလိုလေ၊ စစ်ဆေးရေး တာဝန်ကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လုပ်တာကိုးဗျ၊ ဒါ မှလည်း သူက အရေးကြီးတဲ့ သတင်းကို မပေါက်ကြားတော့မှာပေါ့၊ စစ်ဆေး ချက်တွေ အားလုံးလည်း တိပ်နှင့် ဖမ်းထားတယ်လေ၊ ခင်ဗျားရဲ့ ကောင်လေး ကို ကျုပ် မသတ်ဘဲ တခြား တစ်ယောက်ယောက် သတ်စေချင်လို့လား’

ဘောသည် ကာဝပ်ကို တစ်ချက် ကြည့်ပြီး မျက်နှာ လွှဲလိုက်၏။

‘ကောင်လေးက ပရော်ဖက်ဆာ ရှစ် အကြောင်း ဘာများ ထောက်လှမ်း လို့ ရခဲ့သလဲ’

‘သူ သိသမျှကတော့ သက်ဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ပရော်ဖက်ဆာ ရှစ် ကို အနောက်ပိုင်း သဲကန္တာရဘက် ခေါ်သွားတယ် ဆိုတာပါပဲ’

‘ဟုတ်ပါပြီလေ၊ အဲဒီမှာ ဘာတွေ ရှိသလဲ’

‘ဒါတော့ ကျုပ်လည်း မသိဘူး’

‘ခင်ဗျား သိရမှာပေါ့၊ ခင်ဗျားက အိဂျစ် ထောက်လှမ်းရေးမှူးပဲဟာ’
ဘောသည် စိတ်မရှည်တော့ခြင်းကို ကြိုးစား ထိန်းနေရ၏။

ကာဝပ်ကမူ အေးဆေးစွာဖြင့် ‘အဲဒီမှာ ဘာတွေ လုပ်နေတယ် ဆိုတာ ကျုပ်လည်း မသိဘူးဗျ၊ သီးသန့် ဌာန တစ်ခုက ကိုင်တွယ်ထားတယ်၊ ကျုပ်တို့ ဌာနကို ဘာမှ အသိမပေးဘူး’

‘သဘောလောက်မှ မသိဘူးလားဗျာ’

အာရပ်ကြီးက ပခုံး တွန့်ပြ၏။

‘ကျုပ် သိရသမျှတော့ လက်နက် နိုင်ငံကြီး တစ်ခု မသိအောင် တစ်ခုခု လုပ်နေ ဆိုလားပဲ၊ ဒါပေမဲ့လည်း လက်နက် နိုင်ငံကြီး အနေနှင့် ဘာမှ မသိ တာ မရှိပါဘူး’

ဘောသည် စိတ်ပျက်သွား၏။

‘တော်လဖစ်က ဒီလောက်ပဲ စုံစမ်းနိုင်သလားဗျာ’

ရုတ်တရက် အာရပ်၏ လေသံတွင် ဒေါသ ပါလာ၏။ သူက ‘ဘာပဲ ပြောပြော ကောင်လေးက ခင်ဗျားတို့ အတွက် အသက် ပေးသွားခဲ့တာဗျ’

‘ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ သူ နိဗ္ဗာန် ရောက်ကြောင်း ကျုပ် ဆုတောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ အသက် စွန့်ရတာဟာ ဘာမှ အကျိုး ရှိမသွားဘူးပေါ့’

ကာဝပ်သည် အိတ်ထဲမှ တစ်ခုခုကို နှိုက်၍ ‘သူက ပရော်ဖက်ဆာ ရှစ် အခန်းထဲက ဒါကလေး ယူလာတယ်ဗျ’

ထုတ်ပြသည်မှာ ပလတ်စတစ် ဖလင်ထည့် လေးထောင့် သေတ္တာပြား ကလေး ဖြစ်သည်။ ဘောအား လှမ်းပေး၏။

တံဆိပ်လို ဘူးပြားကလေးကို ဘော လှမ်းယူလိုက်သည်။

‘ဒါတော့ သူ အဲဒီက ရခဲ့တယ်လို့ ခင်ဗျား ဘယ်လို ပြောနိုင်သလဲ’

‘ဘူးကလေးပေါ်မှာ ရှစ်ရဲ့ လက်ပုံစံ ပါတယ်လေ၊ တော်လဖစ်ကို ရှစ် အခန်းထဲက ထွက်လာလာချင်း ကျုပ်တို့က ဖမ်းမိခဲ့တာပဲဟာ’

ဘောသည် ဘူးကလေးကို ဖွင့်ပြီး အထဲမှ စာအိတ်ကလေးကို ထုတ် ကြည့်၏။ အထဲမှ ပစ္စည်းမှာ နဂ္ဂတစ် ဖလင်ပြားကလေးနှင့် တူသည်။ အာရပ် က ‘ကျုပ်တို့လည်း အဲဒီ ဖလင်ကို ဆေးကူးကြည့်ပြီးပါပြီ၊ ဘာမှ မတွေ့ဘူး’

စိတ်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ရာ ကျေနပ်သွားပြီး ဘောသည် ဖလင်ပြားကလေး ကို ဘူးထဲသို့ ပြန်ထည့်သည်။ ယခုတော့ သူ အနေနှင့် ရှင်းသွားပါပြီ။ အစစ

သည် အဓိပ္ပာယ် ရှိလာပြီ ဖြစ်ပါ၏။ သူ ဘာဆက်လုပ်ရမည်ကိုလည်း သိသွား
ပြီ ဖြစ်၏။

ထိုစဉ် ရထား တစ်စင်း ဝင်လာသည်နှင့် သူက ‘ခင်ဗျား ဒီရထားကို
စီးမှာလား’

ကာဝပ်သည် မျက်မှောင် ကုတ်လိုက်၏။ သို့သော် ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်
ပြလိုက်ပြီး ပလက်ဖောင်း အစွန်းဘက်သို့ လမ်းလျှောက်သွားသည်။ ထိုအချိန်
တွင် ရထားသည် ဘူတာမှာ ဆိုက်ကပ်ပြီး ဖြစ်၍ တွဲတံခါးများ ပွင့်လာ၏။
အာရပ်သည် ရထားတွဲပေါ်သို့ တက်ပြီး အထဲ မဝင်သေးမီ လှည့်၍ ‘ကျုပ်ဖြင့်
အဲဒီ ဘူးကလေးဟာ ဘာမှန်းကို မသိဘူး’

ဘောကမူ တွေးနေ၏။ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို သဘော မကျဘူး မဟုတ်
လား၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို တကယ် ကျေးဇူးပြုခဲ့ပါတယ်ဗျာဟု စဉ်းစား
ရင်း ပြီးလိုက်၏။

ထိုစဉ် မြို့ပတ် ရထားတွဲသည် ထွက်ရန် တံခါးများ ပြန်ပိတ်စ ပြုနေ၏။
ဘောက ‘ကျုပ်ကတော့ သိနေတယ်လေ’ ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

J

အမေရိကန် မိန်းကလေးသည် နက် ဒစ်စတီန်း အပေါ် ညွတ်နေ၏။ သူတို့ နှစ် ဦးသားသည် ဖုန်ထူသော စပျစ်ခြံထဲတွင် ပေါင်းသင်ခြင်း၊ ငန်းလိုက်ခြင်းများ ပြုလုပ်နေကြ၏။ ဂါလိုင်လီ ပင်လယ်ပေါ်မှ ဖြတ်သန်းလာသော လေပြည် လေညင်းက တဖြူးဖြူး တိုက်နေသည်။ ဒစ်စတီန်းသည် ဘောင်းဘီတို၊ ညှပ်ဖိနပ်၊ အပေါ် အင်္ကျီကျွတ်နှင့် မြို့သားများလို နေမကြောက်ဘဲ အလုပ် လုပ်နေ၏။

သူသည် ပိန်ပိန် သေးသေး လူဖလံကလေး ဖြစ်သည်။ အရိုးအဆစ် သေးသေး၊ ပခုံး ကျဉ်းကျဉ်း၊ ရင်အုပ် သေးသေး ဖြစ်သည်။ ကာရင်သည် အလုပ် လုပ်ရင်း ခဏ ခဏ နားရင်း သူ့ကို ကြည့်နေမိ၏။ သူကမူ အနား ယူဖို့ မလိုသကဲ့သို့ အလုပ် လုပ်နေ၏။ သူ၏ ကျစ်လျစ်သော ကြွက်သားများမှာ အမာရွတ်များ ပြည့်နေသော အရေပြား အောက်တွင် ကောင်းမွန် သန်စွမ်းစွာ လှုပ်ရှားနေပုံ ရ၏။ ကာရင်သည် စိတ်လှုပ်ရှားတတ်သော မိန်းကလေး ဖြစ်ရာ ထိုအမာရွတ်များကို လက်ဖြင့် ပွတ်သပ် ထိစမ်းရင်း ဘယ်လို ဘယ်ပုံ ဒဏ်ရာ ရခဲ့တာလဲဟု မေးချင်လှ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ ဒစ်စတီန်းသည် အလုပ် လုပ်ရင်း သူမကို ကြည့်မိရာ ကာရင်၏ မျက်လုံးများနှင့် ဆုံသည်။ ထိုအခါ သူက ဘာမှ မလှုပ်ရှားဘဲ ပြုံး ပြုံး အလုပ်ကို ဆက်လုပ်၏။ အပေါ်စား မျက်မှန်ဝိုင်းများ နောက်တွင် သူ ၏ မည်းနက်သော မျက်လုံး အစုံ ရှိသည်။ ကာရင်တို့ ခေတ်သည် သည်လို အပေါ်စား မျက်မှန်ဝိုင်းကလေး တပ်ထားသည်ကိုပင် သဘောကျနေသည်။ အကြောင်းမှာ သည်မျက်မှန်မျိုးကို ဘီတဲလ် တီးဝိုင်း ခေါင်းဆောင် ဂျန် လင်နွန် တပ်တတ်သည် မဟုတ်လား။ ဒစ်စတီန်း၏ ဆံပင်များမှာလည်း အမည်းရောင် ပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် တိုတိုကလေး ညှပ်ထား၏။ ကာရင် စိတ်ထဲကမူ သည်ဆံပင်များကို ရှည်ရှည်ကလေး ထားစေချင်သည်။ ဒစ်စတီန်း ပြုံးလိုက်

လျှင် အသက် ငယ်သွားသယောင် ထင်ရ၏။ တကယ်လည်း ဒစ်စတီန့်၏ အသက်ကို ခန့်မှန်း၍ မရ။ သူသည် လူငယ် တစ်ယောက်လို လုပ်ကိုင်နေသော် လည်း သူ့ လက်ဖျံမှ နာဇီ အကျဉ်းစခန်းမှ ဆေးမင် အမှတ်အသားကို ကြည့် ခြင်းအားဖြင့် လေးဆယ်ထက်တော့ မအောက်တော့ဟု ကာရင် တွေးသည်။

ဒစ်စတီန့်သည် သည်စခန်း (ကီဘူရှ်) သို့ ကာရင်နှင့် မရှေးမနှောင်း ၁၉၆၇ ခုနှစ်မှာပင် ရောက်လာခဲ့၏။ ကာရင်သည် ဤစခန်းသို့ အလှကုန် ပစ္စည်းများ၊ လိုအပ်သော ဆေးလုံးများနှင့် ဘဝ အသစ်ကို စမ်းသပ်ရန် လာခဲ့ ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူကမူ လူနာတင် ကားနှင့် ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အာရပ်-အစ္စရေး ခြောက်ရက် စစ်ပွဲမှာ ဒဏ်ရာ ရလာပုံ ရသည်ဟု ထင်ရ၏။ တခြား စခန်း နေသူများကလည်း ထိုသို့ပင် ယူဆကြ၏။ သို့သော် မည်သူမှ တိတိကျကျ မသိရ။

သူ့ကို ဝိုင်းကြိုကြပုံမှာ သူမကို ကြိုခံပုံနှင့် ကွာသည်။ သူမကို ကြိုစဉ်က ခင်မင်မှုများနှင့် ဖြစ်သော်လည်း အားပါးတရ မရှိလှ။ သူ လာသော အခါ ပျောက်နေသော သား ပြန်ရောက်လာသလို ဝိုင်းဝန်း ဖက်ပွေ့ကြ၏။ သူ ဒဏ်ရာ များကိုလည်း မျက်လုံးအိမ်မှ မျက်ရည်စများဖြင့် ဝိုင်းပြုစုကြ၏။

အကယ်၍ ဒစ်စတီန့်သာ သည် ကီဘူရှ် စခန်း၏ သား ဖြစ်လျှင် အက်စသာသည် သူ၏ အမေ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ အက်စသာမှာ သည်စခန်းမှာ အသက် အကြီးဆုံး၊ ဝါအရင့်ဆုံး ဖြစ်သည်။ ကာရင်က အက်စသာကို နိုင်ငံ တော် ဝန်ကြီးချုပ် ဝိုဒါ မေယာ၏ အမေနှင့် တူသည်ဟု ပြက်လုံး ထုတ်ရာ တစ်ယောက်က အမေ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဖေပါဟု ပြန်ပြောရင်း ရယ်မောခဲ့ ကြဖူးသည်။ အက်စသာသည် ထိုကဲ့သို့သော မိန်းမစားကြီးမျိုး။ သူမသည် တုတ်ကောက် တစ်ချောင်းနှင့် တဒေါက်ဒေါက် သွားလာရင်း စခန်း တစ်ခု လုံး၏ အလုပ်များကို အကြံဉာဏ်များ ဝင်ပေးတတ်၏။ သူမ၏ အကြံဉာဏ် များမှာ များသောအားဖြင့် အကောင်းစားများ ဖြစ်တတ်၏။ အက်စသာသည် ဒစ်စတီန့်၏ လူနာခန်းဝမှာ ကြက်သားအုပ်မကြီးလို စောင့်နေတတ်၏။ ဆူညံ သော ကလေးများကို မောင်းထုတ်တတ်သည်။

ဒစ်စတီန့်သည် လျင်မြန်စွာ နာလန် ထလာ၏။ ရက်အနည်းငယ် အတွင်း နေရောင်ထဲမှာ သူ ထွက်ထိုင်သည်။ အလဟဿ မနေ။ မီးဖိုချောင် အတွက် အာလူး၊ ကြက်သွန်များ အခွံ သင်ပေးရင်း အရွယ် ရောက်စ ပြုသော ကလေး ကြီးများနှင့် ပြက်လုံး ထုတ်နေတတ်၏။ နှစ်ပတ်မျှ ကြာသော အခါ သူ

mgyoe.com

ကွင်းထဲ ဆင်း၍ အလုပ် လုပ်တော့၏။ မကြာမီ သူသည် စခန်းမှ အသန်ဆုံး၊ အငယ်ဆုံး လူငယ်တွေထက် ပို၍ အလုပ် လုပ်နေလေတော့၏။

သူ၏ အတိတ်ကို ဘယ်သူမှ သေသေချာချာ မသိကြ။ သို့သော် ၁၉၄၈ ခု လွတ်လပ်ရေး တိုက်ပွဲ ကာလမှာ သူ အစွဲရေးသို့ ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်း ရောက်လာသည်ကိုမူ အက်စသာက ကာရင်ကို ပြောပြဖူးသည်။

ကာရင် ကိုယ်တိုင်လည်း စွန့်စားလိုစိတ်နှင့် ပါလက်စတိုင်း ဒေသ အစွဲရေးသို့ လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒစ်စတီန်းသည် ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ် အတွင်းက စစ္စလီကျွန်းတွင် တာဝန် ကျခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် စစ္စလီကျွန်းရှိ မာဖီးယား ဂိုဏ်းနှင့် သိကျွမ်းခဲ့ပုံ ရ သည်။ မာဖီးယားဂိုဏ်းသည် စစ်အပြီး ကြွင်းကျန်ရစ်သော လက်နက် များစွာ ကို ရလိုက်၏။ ထိုလက်နက်များကို ဒစ်စတီန်းက အစွဲရေး တိုင်းပြည် အတွက် အလိုရှိသည်။ သို့သော် သူမှာ ငွေမရှိ။ ထို့ကြောင့် သူသည် မာဖီးယား ဂိုဏ်း အား စက်သေနတ် လက်နက် များစွာကို အာရပ် လက်နက် ကုန်သည်များကို အရောင်းခိုင်းသည်။ အရောင်းအဝယ် ဖြစ်၍ ပစ္စည်းများ လက်ဝယ် လွှဲအပ် ရမည့် နေရာကို သူ့အား အသိပေးပါရန် တောင်းဆိုသည်။ မာဖီးယားတို့သည် ဒစ်စတီန်း ဘာလုပ်မည်ကို သိကြသည်။ သူတို့ကလည်း သဘောကျနေကြ၏။ အရောင်းအဝယ် ဖြစ်သွားသည်။ မာဖီးယားတို့သည် ငွေရသွား၏။ ထိုအချိန်မှ ဒစ်စတီန်းနှင့် အဖွဲ့သားများသည် ထိုလက်နက်တင် သင်္ဘောပါ ခိုးယူ၍ အစွဲရေး ကို ထွက်ပြေးလာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အက်စသာ၏ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ဇာတ်ကို နားထောင်ရင်း ကာရင်သည် အားပါးတရ သဘောကျပြီး ရယ်မောလေ၏။

အက်စသာကမူ မျက်နှာပိုး သတ်၍ ‘နေဦး၊ ဇာတ်သိမ်းပိုင်း မင်း နား မထောင်ရသေးဘူး၊ ဒစ်စတီန်းတို့တစ်တွေထဲမှာ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသား တချို့ ပါလို့ လှေလှော်ရွက်တိုက် နည်းနည်း လုပ်တတ်တဲ့ လူတွေ ပါတယ်၊ တစ်ယောက်က ဆိပ်ကမ်း အလုပ်သမားမို့ လှေသင်္ဘောတွေကို နည်းနည်း သိတယ်၊ သူတို့ရဲ့ ရေကြောင်း ပညာက ဒါပဲလေ၊ အခု သူတို့က ငါးတန် လေးတဲ့ သင်္ဘောကို ရွက်လွှင့်နေရတယ် မဟုတ်လား၊ သင်္ဘောပေါ်မှာ ပါတဲ့ အိမ်မြှောင်နှင့် စာရွက်စာတမ်းတွေ ကြည့်ပြီး ဒစ်စတီန်းက မောင်းရတာကိုး၊ စာရွက်ထဲမှာ သင်္ဘောကို ဘယ်လို စထွက်ရမယ် ဆိုတာပဲ ပါတယ်၊ ဘယ်လို ကမ်းကပ် စက်ရပ်ရမယ် ဆိုတာ မပါဘူးတဲ့၊ ဒါနှင့် သူတို့ဟာ ဟိုက်ဖာ ဆိပ်

mgyoe.com

ကမ်းထဲကို ဦးထုပ်တွေ ပဝါတွေ အော်ဟစ် မြောက်ပစ်ရင်း ဘယ်လို ရပ်ရ မှန်း မသိတဲ့ သင်္ဘောကြီးကို ဆိပ်ခံကို ပစ်တိုက်ရင်း ကမ်းကပ်ရတာပဲကွယ့်။ သူတို့ကို အာဏာပိုင်တွေက ချက်ချင်း ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါတယ်။ ဘာလို့လဲ ဆို တော့ အဲဒီအချိန် အစွရေးမှာက လက်နက်က ရွှေထက် ရှားနေတာကိုး။ ဒါနှင့် အဲဒီက စပြီး ဒစ်စတိန်းကို သူတို့က ပင်လယ် ဓားပြလို့ နာမည် ပေးလိုက်ကြ တာပဲကွ'

ကာရင်သည် အတွေး အိပ်မက်မှ လန့်နိုးလာပြီး ဒစ်စတိန်းကို လှမ်း ကြည့်သည်။

ယခု ဘောင်းဘီတို၊ မျက်မှန်ဝိုင်းနှင့် စပျစ်ခြံမှာ ပေါင်းသင် ငန်းဖောက် လုပ်နေသော သူကား ပင်လယ် ဓားပြနှင့် မတူပါကလားဟု တွေးမိသည်။ သို့တိုင် သူကား ဆွဲဆောင်မှု ရှိသူ ဖြစ်သည်။ ကာရင် အနေနှင့် ဖြားယောင်း တပ်မက်လာအောင် လုပ်ချင်လှ၏။ သို့သော် ဘယ်နည်း ဘယ်လမ်းကို အသုံး ပြုရမည် မသိ။ သူ့အနေနှင့် သူမကို ခင်တွယ်ခြင်းကား ထင်ရှားသည်။ သူမ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ရေလာမြောင်းပေး စကားများ ခင်းပြီး သူမကို အလွယ် တကူ ရနိုင်ကြောင်း သိသာစေခဲ့ပါ၏။ သို့သော် ရွှေကိုယ်တော်က မစခဲ့။ သူ စိတ်ထဲတွင် သူမကို ငယ်လွန်းသည်၊ အပြစ်မဲ့လွန်းသည်ဟုများ ထင်နေသလား မသိ။ ဒါမှမဟုတ် မိန်းမများကို စိတ်မဝင်စားသည့် လူများ ဖြစ်နေသလား မသိ။

ဒစ်စတိန်း အသံက သူမကို လှန့်လိုက်၏။

'ကဲ အလုပ်ကတော့ ပြီးသွားပြီဟေ့'

ကာရင်က နေကို မော့ကြည့်၏။

'ရှင်က ကျွန်မထက် နှစ်ဆလောက် အလုပ် လုပ်နိုင်တာပဲနော်'

'ကွာ ဒါကတော့ ကျုပ်က လုပ်နေကျကိုး၊ အနှစ် နှစ်ဆယ် အတွင်း ဒီ စခန်းကို ကျုပ်က သွားချည် ပြန်ချည်နှင့် အမြဲ ရောက်နေတာမို့ လုပ်နေကျ ဖြစ်နေလို့ပါ'

သူတို့သည် စခန်း ရှိရာ ရွာသို့ ပြန်လာကြ၏။ ကာရင်က 'ရှင် ဒီစခန်း မှာ မရှိတဲ့ အချိန် ဘာတွေ လုပ်သလဲ ဟင်'

'ကျုပ်လား၊ ရေတွင်းထဲမှာ အဆိပ်ရေ ခတ်တယ်ဗျာ၊ ပြီးတော့ ခရစ်ယာန် ကလေးတွေကို ဖမ်းတယ်'

ကာရင်က အသံ ထွက်၍ ရယ်မိသည်။

ဒစ်စတိန်းက 'ဒါထက် ဒီမှာ နေရတာ မင်းတို့ ကာလီဖိုးနီးယားမှာနှင့် ဘယ်နှယ် နေသလဲ'

'ဒီနေရာက တကယ့် နေရာကြီးပါရှင်၊ ဒါပေမဲ့ မိန်းမနှင့် ယောက်ျား တန်းတူ အခွင့်အရေး ရဖို့တော့ အများကြီး လုပ်ရဦးမှာပဲ'

'ဗျာ၊ ဆွေးနွေးရမယ့် အကြောင်းအရာက ကြီးလှချည်လား'

'ဒီကိစ္စ အတွက် ရှင့်မှာ ဘာမှ ပြောစရာ မရှိဘူးလား ဟင်'

'ဒီလို ရှိတယ်ကွယ့်၊ ဒီနေရာမှာ မင်းက မှန်တယ် ထင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လူတွေရဲ့ လွတ်လပ်ခွင့် ဆိုတာ ဒီအတိုင်း လက်ခံရတာထက် ရုန်းကန် လှုပ်ရှားပြီး ရတာက ပိုကောင်းတယ် ထင်တာပဲ'

'ရှင့် ဆင်ခြေက တယ်ကောင်းပါလား'

ဒစ်စတိန်းက သဘောကျပြီး ရယ်လေ၏။

သူတို့သည် ရွာထဲသို့ ဝင်လာကြ၏။ ယခု အချိန်တွင် ဂိုလ်ဒ် ကုန်းမြင့်မှ အာရပ်တို့၏ အမြောက်သံများ မကြားရတော့သဖြင့် ကတုတ်ကျင်းများထဲ၌ အိပ်ရန် မလိုတော့ပေ။ သို့သော် ကင်းလှည့် တာဝန်ကမူ ယူနေရဆဲ ဖြစ်၏။

ဒစ်စတိန်းက 'ကျုပ်တော့ မိုတီကို ပုံပြင် သွားဖတ်ပြရဦးမယ်'

'ကျွန်မ မလိုက်ခဲ့ဘူးလား'

'ရပါတယ်'

ဒစ်စတိန်းသည် သူ၏ နာရီကို ကြည့်သည်။

'တို့ ရေမြန်မြန် ချိုးချိန်ပဲ ရမယ်၊ နောက်ငါးမိနစ် ကြာရင် ကျုပ်အခန်းကို လာခဲ့လေ'

သူတို့ နှစ်ယောက် လမ်းခွဲလိုက်ကြသည်။ ကာရင်သည် ရေချိုးခန်း ရှိရာသို့ လျှောက်သွားရင်း သည်စခန်းမှာ မိဘမဲ့ ကလေး ဖြစ်ခြင်းကား နိပ်လှ၏ ဟု တွေးမိသည်။ မိုတီ ဆိုသည့် ကလေးမှာ မိဘမဲ့ ဖြစ်သည်။ သူ့ အဖေမှာ ပြီးခဲ့သော ဂိုလ်ဒ် တိုက်ပွဲမှာ ကျဆုံးခဲ့ပြီး အမေ ဖြစ်သူမှာလည်း အာရပ် ပြောက်ကျားများ လက်ချက်နှင့် ကျဆုံးသွားရရှာသူ ဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက် စလုံးမှာ ဒစ်စတိန်းနှင့် ရင်းနှီးသူများ ဖြစ်ကြသည်။ တစ်စခန်းလုံးက မိုတီကို ဝိုင်းပြီး ချစ်ခင် ယုယနေကြ၏။ ဒစ်စတိန်းက အသည်းဆုံး။

ကာရင် ရေမိုးချိုး အဝတ်အစား လဲပြီးသော အခါ ဒစ်စတိန်း အခန်းသို့ လာခဲ့၏။ အခန်းထဲတွင် မိုတီသည် ရောက်နှင့်ပြီး ဖြစ်၍ ဒစ်စတိန်း၏ ပေါင်ပေါ်မှာ ထိုင်ကာ လက်မကို စုပ်ရင်း 'ရတနာကျွန်း' ပုံပြင်ကို နားထောင်နေ၏။

ဒစ်စတီန်းသည် ရတနာကျွန်း ပုံပြင်ကို အသံ အမျိုးမျိုး၊ ဇာတ်ကောင် သဘာဝ၊ စရိုက် အလိုက် ပြုလုပ်၍ ဖတ်ပြနေခြင်း ဖြစ်သည်။

အခန်း တစ်ခန်း ဖတ်၍ ပြီးဆုံးသော အခါ ဒစ်စတီန်းနှင့် ကာရင်တို့သည် ကလေးကို သူ့ အိပ်ခန်း ရှိရာသို့ ပြန်ပို့ခဲ့ကြပြီး ထမင်းစားခန်းသို့ အတူ ပြန် လာကြ၏။ ကာရင် စိတ်ထဲတွင်မူ သူတို့ နှစ်ဦး ယခုလို တပူးတွဲတွဲ နေကြပုံ ကို စခန်းမှ လူများ တစ်မျိုး ထင်မှာပဲဟု တွေးနေမိ၏။

ထမင်းစားခန်းတွင် သူတို့ အက်စသာနှင့် တစ်စားပွဲတည်း ထိုင်ကြသည်။ အက်စသာက ရယ်စရာ ပုံပြင် တစ်ခု ပြောပြရာ အားလုံး ရယ်မောကြသည်။ ထိုစဉ် ဒစ်စတီန်းက အပေါက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ ကာရင်လည်း ဒစ် စတီန်း နည်းတူ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ လူစိမ်း ခပ်ဝဝ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ ရသည်။ ဒစ်စတီန်း ထိုင်ရာမှ ထ၍ ထိုလူထံ သွားသည်။

အက်စသာက ကာရင်ဘက် လှည့်၍ လေသံ တိုးတိုးဖြင့် 'သူ့အပေါ်မှာ မျှော်လင့်ချက် ထားမနေနှင့် ကလေး၊ သူက လင်ယောက်ျား အဖြစ် မွေးလာ တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး'

ကာရင်သည် အက်စသာကို ကြည့်သည်။ နောက် တံခါးဘက်သို့ ပြန် ကြည့်၏။ ဒစ်စတီန်းတို့ကို မမြင်ရတော့။ တစ်ခဏ အကြာ မော်တော်ကား တစ်စီး စက်နှိုးသံ ကြားရပြီး ကားတစ်စီး ထွက်သွားသံကို ကြားရသည်။

အက်စသာသည် ကာရင်၏ ပခုံးပေါ်သို့ လက်တင်ပြီး ပခုံးကို လက်ဖြင့် ညှစ်လိုက်သည်။

ကာရင်သည် နောက်ထပ် ဒစ်စတီန်းနှင့် မဆုံရတော့။

နက် ဒစ်စတီန်းနှင့် ပီယေ ဘောတို့သည် အနက်ရောင် ကားကြီး၏ နောက်ခန်း မှာ ထိုင်ရင်း လိုက်ပါသွားကြသည်။ ကားကို ဘော၏ သက်တော်စောင့်က မောင်းသည်။ သူတို့ ကားသည် အမှောင်ထုကို ဖောက်ခွဲ၍ ကားမီးရောင်ဖြင့် သာ ခရီး နှင်နေ၏။ နက် ဒစ်စတီန်း ရင်ထဲမှာ ကြောက်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ် နေ၏။

နက်သည် သူ့ကိုယ်သူ အများက မြင်သလို ဘယ်တော့မှ မမြင်နိုင်သူ ဖြစ်သည်။ သူသည် ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ ထူးချွန်သော အေးဂျင့် စပိုင် တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း လုပ်ရပ် များစွာတို့က ပြသခဲ့ပြီး ဖြစ်

၏။ တာဝန် ထမ်းဆောင်ရပြီ ဆိုသော ကာလတွင် လုပ်ငန်းခွင် လှုပ်ရှားမှုများ အတွက် ကိုယ်စွမ်း ဉာဏ်စွမ်း ရှိသမျှ လုပ်နေရသဖြင့် ကြောက်စိတ်သည် ဘယ်ရောက်နေမှန်း မသိ။

ယခုကား သူ့ကို ဘောက ရှင်းလင်း တင်ပြ တာဝန် ပေးသည့် အချိန် ဖြစ်သည်။ သူ့တွင် ဘာအစီအစဉ်၊ ဘာလှုပ်ရှားမှုမှ လုပ်ရန် မရှိသေး။ မလို သေး။ သူ ကျောပေးခဲ့သော စခန်းသည် နေရောင် ရှိသည်။ ငြိမ်းချမ်းသည်။ သစ်ပင်ပန်းမန်များ ဖူးပွင့်ကြသည်။ သူ သွားရမည့် ခရီးလမ်းကား စွန့်စားမှု များ၊ အသက်လှပွဲများ၊ သွေးသံရဲရဲများ၊ နောက်ဆုံး သူ အသက်ပင် ဆုံးရှုံး နိုင်ဖွယ်ရာ လမ်းကြောင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ကားထောင့်ကို ကပ်၍ လက်ကို တင်းတင်း ပိုက်ကာ လိုက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ရင်ထဲမှာ ကြောက်စိတ်လည်း ရှိနေ၏။

မုန်ဝါးဝါး အလင်းရောင် အောက်တွင် ဘောသည် ပုံပြင်ထဲမှ ဘီလူး ကြီးလို ကြီးမားလှ၏။ သူ့ ခန္ဓာကိုယ် အဆက်အပေါက်မှာ ထွားကျိုင်းလှ သည်။ နှုတ်ခမ်း ထူထူ၊ ပါးစုန့် တွဲတွဲ၊ မျက်လုံး ပြူးပြူး၊ မျက်ခုံး ထူထူနှင့် လူကြီး။ ဘောကို ငယ်စဉ်ကပင် အရိုး ဆိုးလှသူဟု မြင်ရသူများက ပြောဖူး သည်။ ကြီးလာသည် အထိ အရုပ် ဆိုးသူ အဖြစ်သာ ကြီးလာခဲ့၏။ ဘော စိတ်ဂနာမငြိမ်သော အခါတိုင်း မျက်နှာကို လက်ဖြင့် စမ်းသပ်လေ့ ရှိသည်။ နှာခေါင်းကို ပွတ်လိုက်၊ နဖူးကို သပ်လိုက်ဖြင့် သူ အရုပ် ဆိုးခြင်းကို မသိ စိတ်နှင့် ဖုံးကွယ်သည့် သဘောပင်။

သူတို့ နှစ်ဦး စကား ပြောရသည်မှာ မလွယ်လှ။ ဘောသည် ပြင်သစ် ကနေဒီယံနွယ် ဖြစ်၍ ဟီဘရူး စကား ပြောရာ၌ ပင်ပန်းလှသည်။ ဒစ်စတီန်း ၏ ဟီဘရူးသည် ကောင်းလှသော်လည်း ပြင်သစ် စကားကမူ သုံးဖြစ်ရုံသာ ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် အင်္ဂလိပ် ဘာသာဖြင့် ပြောကြရန် မရည်ရွယ်ဘဲ သတ်မှတ် ထားခဲ့ကြ၏။

ဒစ်စတီန်းသည် ဘော၏ လက်အောက်တွင် ဆယ်နှစ်တိုင် အမှုထမ်းခဲ့ပြီး ဖြစ်သော်လည်း ယခုထိ ဘောကို သဘောကျ၍ မရ။ သူ့ အနေနှင့် ဘော၏ တာဝန်ကိုမူ ကိုယ်ချင်းစာ၍ ရပါသည်။ ဘော၏ ဒုက္ခ၊ အခက်အခဲများကြောင့် မပြုံးနိုင် မရယ်နိုင် ဘဝကိုလည်း တွေးဆမိပါသည်။ နောက် ဘော၏ တာဝန် ရှိသေမူ၊ အလုပ် ကျွမ်းကျင်မှုနှင့် အစွမ်း ထောက်လှမ်းရေး လုပ်ငန်းကြီး အပေါ် သစ္စာ စောင့်သိ တွယ်တာမှုကိုလည်း လေးစားပါ၏။ သို့သော် ဒစ်စတီန်း

၏ အဘိဓမ္မာ စာအုပ်တွင် ထိုအချက်များ အားလုံးသည်ပင် လူတစ်ယောက်ကို ခင်မင် တွယ်တာရန် မလုံလောက်သေးပါ။ ဘော အနေနှင့် အကျိုးအကြောင်း ခိုင်လုံသော အချက်အလက်များနှင့် သူ့ကို လိမ်ပြောကြောင်း ဒစ်စတိန်း သိပါ ၏။ သို့သော် လိမ်ပြောမှန်းပါ သူ သိနေရသဖြင့် မကောင်းတော့။

ထို့ကြောင့်လည်း ဒစ်စတိန်း ကွင်းဆင်းရပြီ ဆိုသည်နှင့် ဘောကို ဘာမှ မပြောတော့။ ဘာမှ မတိုင်ပင်တော့။ လိုအပ်သမျှ အပေါ်ယံ အကြောင်းကြားမှု ကလေးများမှ အပ ဘာမှ အသိမပေး။ သို့မှသာ ဘော သူ့လုပ်ငန်းတွင် ဝင် ရောက် စွက်ဖက်၍ မရနိုင်တော့။ အနည်းဆုံး အသိပေးလိုက်ခြင်းကြောင့် ဘော အနေနှင့် မလွဲမရှောင်သာသော အခြေအနေတွင် နိုင်ငံရေးသမားများကို ဖွင့် ပြောရမည်။ ထိုမှ တစ်ဆင့် တစ်ဖက် ရန်သူထံ သတင်း ပေါက်ကြားသွားနိုင် သည်။ သူတို့ နှစ်ဦး၏ ဆက်ဆံရေး အနေအထားမှာ ဤသို့ပင်။

ကားနက်ကြီးသည် အမှောင်ထုကို ခွဲ၍ တစ်ရှိန်ထိုး မောင်းနေ၏။

ဦးတည်ရာ ခရီးမှာ အစွရေး မြို့တော် တဲလ်အဗစ်မြို့ ဖြစ်ပုံ ရသည်။

ဘောသည် သူ၏ ဆေးပြင်းလိပ် သေးသေး ရှည်ရှည်ကလေးကို မီးညှိ လိုက်ပြီး စကား စတင် ပြောသည်။

'ခြောက်ရက် စစ်ပွဲ ပြီးတဲ့နောက် တို့ ကာကွယ်ရေး ဝန်ကြီး ဌာနက ခပ်ထက်ထက် ငနဲလေး တစ်ယောက်က အစွရေး၏ မလွဲနိုင်သော ကျဆုံးခန်း ဆိုတဲ့ စာတမ်း တစ်စောင် ရေးပြီး သွင်းသတဲ့ကွ၊ စာတမ်းထဲက ဒီလို ဆိုတယ် လေ၊ တို့ အစွရေးတွေဟာ လွတ်လပ်ရေး ကာလတုန်းက ချက်ကိုစလိုဗက်က လက်နက်တွေ ဝယ်ခဲ့တယ်၊ နောက် ဆိုဗီယက် ယူနီယံက အာရပ်တွေဘက် ယိမ်းသွားပြီး ပိတ်လိုက်တော့ ပြင်သစ်ဆီက ဝယ်ရပြန်တယ်၊ နောက် အနောက် ဂျာမနီက ဝယ်ရတယ်၊ ဂျာမနီကလည်း အာရပ်တွေ သိသွားတာနှင့် ရပ်ပစ် လိုက်တယ်၊ ပြင်သစ်ကလည်း ခြောက်ရက် စစ်ပွဲ အပြီးမှာ မရောင်းတော့ဘူး လေ၊ အင်္ဂလိပ်နှင့် အမေရိကန်ကလည်း လက်နက်ကို အစကတည်းက မရောင်း ဘူး ဆိုတော့ တို့ဈေးကွက်တွေ တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကုန်တာပေါ့ကွာ'

ဘောသည် ခဏမျှ ရပ်ပြီးနောက် ဆက်၍ 'တို့ အနေနှင့် ကြံဖန်ပြီး လက်နက် ရှာဝယ်နိုင်တယ်ပဲ ထား၊ ပြီးတော့ တို့ဘာသာ လုပ်နိုင်တယ်ပဲ ထား၊ တကယ်တမ်းကျတော့ အရှေ့ အလယ်ပိုင်း လက်နက် ပြိုင်ပွဲမှာ အစွရေးဟာ အရှုံးကို ရင်ဆိုင်ရမှာ မုချပဲတဲ့၊ နံဘေး ဝန်းကျင်က အာရပ် နိုင်ငံတွေဟာ ရေနံ သူဌေးတွေမို့ ရှေ့မြင်နိုင်သမျှ အနာဂတ် အတွင်းမှာလည်း ဆင်းရဲဖို့လမ်း

မရှိဘူးတဲ့၊ တို့ အစွရေးတွေဘက်ကျတော့ အခုနေမှာတော့ ကာကွယ်ရေး အသုံး စရိတ်ဟာ တိုင်းပြည် အနေနှင့် အတော် ဝန်ပိနေပြီလေ၊ တစ်ဖက်က ရန်သူ တွေဘက်ကတော့ လက်နက်တွေကို ဒေါ်လာ သန်းကုဋေနှင့် ချီပြီး ဝယ်ဖို့က အလွယ်လေးပဲ၊ သူတို့က တင့်ကား နှစ်သောင်း ဝယ်ရင် တို့က သောင်းနှစ် ထောင်တော့ ဝယ်မှ ဖြစ်မှာ မဟုတ်လား၊ အဲဒီလိုနှင့် အရှည် ဆက်သွားရရင် သူတို့က တစ်နှစ် တစ်နှစ်ကို လက်နက် အင်အား နှစ်ဆတိုး ဝယ်ရုံနှင့်ပဲ တို့ တိုင်းပြည်က မွဲပြာကျပြီး သေနတ် တစ်ချက်မှ မပစ်ရဘဲနှင့် အရုံး ပေးရမှာပဲ တဲ့’

ဒစ်စတီန်းသည် ဘာမှ ဝင်မပြော။ ဘောက ဆက်၍ ‘နောက်ဆုံး အရှေ့ အလယ်ပိုင်းရဲ့ ရာဇဝင်ကို ကြည့်ရင် မကြာခဏ ကန့်သတ်တဲ့ တိုက်ပွဲကြီး တွေတော့ ဖြစ်နေတာပဲ မဟုတ်လား၊ အဲဒီ ပုံစံကိုက အစွရေး အတွက် မကောင်း ဘူး၊ အာရပ်တွေဘက်က မကြာခဏ စစ်ပွဲကြီး တစ်ပွဲတလေ ရှုံးတာက ဘာမှ အရေးမကြီးဘူး၊ တို့ကတော့ ရှုံးလို့ မဖြစ်ဘူး၊ တို့က တစ်ပွဲ ရှုံးရင် တိုင်းပြည် ပျောက်ပြီပဲ၊ နိဂုံးချုပ်ကတော့ အစွရေး တိုင်းပြည် အနေနှင့် စပါးကြီးမြေ အမျို ခံလိုက်ရသလို တဖြည်းဖြည်း မျိုခံရတဲ့ အဖြစ်မှ ဖောက်ခွဲ ရုန်းကန် ထွက်ဖို့ပဲတဲ့’

ဒစ်စတီန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ‘ဒါ အကောင်းမြင် အတွေး မဟုတ် ပါဘူးဗျာ၊ ငြိမ်းချမ်းရေးကို ဖြစ်တဲ့ နည်းနှင့် ယူမယ် ဆိုတဲ့ ငနဲတွေရဲ့ ငြင်း ချက်မျိုးတွေပါ၊ အဲဒီ ထက်ထက် ငနဲလေးကို ကာကွယ်ရေး ဝန်ကြီး ဌာနက ထုတ်မပစ်ဘူးလား’

ဘောက ခေါင်းယမ်းပြလိုက်ပြီး ‘မောင်ရင် ပြောတာ နှစ်ခုလုံး မှား တယ်၊ သူက ဆက်ပြောသေးတယ်၊ ကျုပ်တို့မှာ ဒဏ်ခတ်နိုင်တဲ့ အင်အား၊ နောက်တစ်ခါ ကျုပ်တို့ နယ်နိမိတ်ကို ဖြတ်ကျော်လာတဲ့ အာရပ် စစ်တပ်ကို တစ်ခါတည်း ရပ်သွားအောင် လုပ်ဖို့ လိုသတဲ့၊ ကျုပ်တို့ နျူကလီးယား လက် နက်တွေ ရှိရမယ်တဲ့လေ’

ဒစ်စတီန်းသည် ရုတ်တရက် ကြက်သေ သေပြီး ကျောက်ရုပ်လို ငြိမ် သွား၏။ ပြီးမှ သက်ပြင်း ရှည်ရှည် တစ်ချက်ကို လေချွန်သံလို မှုတ်ထုတ်လိုက် ၏။ သည်အကြောင်းသည် ဖွင့်ဟ ပြောလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကြောက် မက်ဖွယ် အပျက် အတွေးအခေါ် တစ်ခုမှန်း ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ထင်ရှား သွားလေသည်။ အဏုမြူ လက်နက် ဆိုသည်နှင့် အရာရာသည် ပြောင်းလဲကုန်

mgyoe.com

တော့မည် ဖြစ်သည်။ ဒစ်စတိန်းသည် ခဏမျှ ငြိမ်သွား၏။ သူ ခေါင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသော အတွေးများကို ပြန်လည် ဆန်းစစ်နေမိသည်။ ဤကိစ္စ သည် ဖြစ်နိုင်ပါမည်လော။ အမေရိကန် အစိုးရကကော ကူညီပါမည်လော။ အစ္စရေး အစိုးရ ကက်ဘီနက် အဖွဲ့ကကော ခွင့်ပြုကြပါမည်လော။ အာရပ် နိုင်ငံများကကော ဓားကို ဓားချင်း တုံ့ပြန်သလို အဏုမြူဗုံး အဏုမြူဗုံးချင်း လက်တုံ့ပြန် မတည်ဆောက်ဘဲ နေပါမည်လော။

ဒစ်စတိန်း ခေါင်းထဲ အမေးတွေ တစ်သိန်းခန့် ဝင်နေသော်လည်း ပါးစပ် ကမူ ‘သွားစမ်းပါ၊ ဘယ်ကလာ ကာကွယ်ရေး ဝန်ကြီး ဌာနက ခပ်ထက် ထက် ကောင်လေး စကားမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဒါ မိုရေဒါယမ်းရဲ့ စာတမ်းပဲဟာ’

ဘောက ငြင်းလည်း မငြင်း၊ ဝန်လည်း မခံ လုပ်နေလိုက်၏။

ဒစ်စတိန်းက ‘လွှတ်တော်က လက်ခံလိုက်ရောလား’

‘အငြင်းအခုံတော့ လုပ်ကြတာပေါ့လေ၊ လူကြီးပိုင်း လွှတ်တော် အမတ် တချို့က အရှေ့ အလယ်ပိုင်းမှာ ဒီလောက် အခြေအနေထိ မရောက်သင့်ပါဘူး၊ အဏုမြူ စစ်ပွဲ ဖြစ်ရင် အကုန်လုံး ပြုတ်ကုန်မှာပဲ ဘာဘာညာညာပေါ့လေ၊ ဒါ ပေမဲ့ တကယ့် ပြဿနာ ငြင်းစရာက ကျုပ်တို့ အဏုမြူဗုံး တစ်လုံး လုပ်ရင် အာရပ်တွေကလည်း တစ်လုံး လုပ်မှာပဲ၊ ဒီတော့ ဒုံရင်း ဒုံရင်း ပြန်ရောက်ရော မဟုတ်လား’

ဘောသည် အိတ်ထဲမှ ပလတ်စတစ် ဘူးကလေးကို ထုတ်၍ ဒစ်စတိန်း ကို ကမ်းလိုက်၏။

ဒစ်စတိန်းသည် ဘူးကလေးကို စူးစမ်းကြည့်၏။ ပြီးမှ ‘ဒါက ဘာလဲ’

‘ဖရက်ဒရစ် ရှစ် ဆိုတဲ့ သိပ္ပံ ပရော်ဖက်ဆာ တစ်ယောက် ဖေဖော်ဝါရီ လထဲမှာ ကိုင်ရို ရောက်လာတယ်၊ သူဟာ ဩစတြီးယန်း ဇာတိ၊ အမေရိကန် မှာ နေတယ်၊ သူဟာ ဥရောပ အလည် ခရီး ထွက်ရာက ကိုင်ရိုကို ဝင်လည် တာပဲ၊ အဲ သူ ကိုင်ရို လေယာဉ် စရိတ်ကို အီဂျစ် အစိုးရ ပေးတယ်လေ’

ဒစ်စတိန်းသည် ဘာမှ ဝင်မပြော။ ဘောက ‘ကျုပ်လူ တစ်ယောက် သူ ကို နောက်ယောင်ခံ လိုက်ခိုင်းခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူက ကျုပ်တို့ ကောင်လေးကို မျက်ခြည် ဖြတ်ပြီး အနောက်ပိုင်း သဲကန္တာရဘက်ကို ၄၈ နာရီကြာ သွားခဲ့ တယ်၊ အဲဒီ အနောက်ပိုင်းမှာ စက်မှု အဆောက်အအုံတွေ တည်ဆောက်နေတာ ကိုတော့ အမေရိကန် ဂြိုဟ်တု ဓာတ်ပုံတွေ အရ ကျုပ်တို့ သိပြီးသားပဲလေ၊ ရှစ် အဲဒီ အနောက်ပိုင်း သဲကန္တာရဘက်က ပြန်လာတော့ ဒီပလတ်စတစ်

ဘူးကလေးကို သူ့ဆီက တွေ့ရတာပဲ၊ ဘူးကလေးကတော့ လူတစ်ယောက်စီ ကိုင်ဆောင်ရတဲ့ ဘူးမျိုးပေါ့၊ အိတ်ထဲမှာ ထည့်ထည့် ရင်ဘတ်မှာ တွယ်တွယ် ပေါ့၊ တကယ်လို့ အဏုမြူ ဓာတ်ငွေ့ ထိရင် ဘူးကလေးထဲမှာ ပါတဲ့ ဖလင်မှာ လာပြီး ညစ်ထေးထေး စွဲတယ်လေ၊ နျူကလီးယား စက်ရုံတိုင်းမှာ လုပ်တဲ့သူ ဝင်ရောက် လည်ပတ်တဲ့ လူတိုင်း ဆောင်ရတဲ့ ဘူးကလေးပေါ့’

ဒစ်စတိန်းသည် စောစောက ထုတ်မိသော ဖလင်ပြားကလေးကို ဘူးထဲ ကို ပြန်ထည့်ပြီး ဘောကို ပြန်ပေးသည်။ နောက်မှ လေသံဖြင့် ‘ခင်ဗျား ပြော ချင်တာက အာရပ်တွေက အဏုမြူပုံး လုပ်နေပြီပေါ့လေ’

ဘောကမူ လေသံ ကျယ်ကျယ်ဖြင့်ပင် ‘ဟုတ်တယ်’

‘ဒါဆို လွှတ်တော်က ဒါယန်းကို အဏုမြူပုံး လုပ်ခွင့် ပေးလိုက်ပြီ ဆို ပါတော့’

‘သဘောကတော့ ဒီအတိုင်းပါပဲ’

‘ဘာ.. ဘယ်လို ဘယ်လို’

‘ပြဿနာက အခက်အခဲတွေ ရှိသေးတယ်လေ၊ လုပ်ရမယ့် အလုပ်က တော့ ရှင်းရှင်းကလေးပါ၊ ရိုးရိုးပုံး တစ်လုံး လုပ်တတ်တဲ့ လူတိုင်း အဏုမြူပုံး လုပ်လို့ ရတာပဲ၊ အဲ ရိုးရိုး မဟုတ်တာက အဏုမြူပုံး လုပ်ဖို့ ပလူတိုနီယံ လို တယ်၊ ပလူတိုနီယံကို အဏုမြူ ဓာတ်အား စက်ရုံတွေက ရတယ်လေ၊ အမှန် တော့ ပလူတိုနီယံက အဏုမြူ ဓာတ်အား စက်ရုံရဲ့ အပိုထွက် ပစ္စည်း တစ်ခုပါ၊ မောင်ရင်လည်း ကျုပ်တို့ အစွရေး နိုင်ငံ နီဂတ် သဲကန္တာရ ဒေသမှာ အဏုမြူ ဓာတ်အား စက်ရုံ ရှိတယ် ဆိုတာ သိတယ် မဟုတ်လား’

‘သိတယ်လေ’

‘အင်းလေ၊ ဒါ လူတိုင်း သိနေတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက် တစ်ခု ဖြစ်နေပါပြီ၊ အဲ ကျုပ်တို့မှာက ပလူတိုနီယံ ထုတ်ဖို့ စက် မရှိသေးဘူး၊ ရှိတယ် ထား၊ အဲဒီ အတွက် အဏုမြူ လောင်စာ ယူရေနီယံ မရှိဘူး’

ဒစ်စတိန်းသည် မျက်မှောင် ကုတ်လိုက်၏။

‘နေပါဦး နေပါဦး၊ ကျုပ်တို့မှာ အဏုမြူ ဓာတ်အား စက်ရုံ ရှိရင် အဲဒီ စက်ရုံမှာ သုံးဖို့ အဏုမြူ လောင်စာ ယူရေနီယံ ရှိရမှာပေါ့’

‘မှန်တယ်၊ အဏုမြူ လောင်စာ ယူရေနီယံကို ကျုပ်တို့က ပြင်သစ်က ဝယ်ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကမ္ဘာ့ အဏုမြူ ထိန်းသိမ်းရေး စည်းကမ်းချက် အရ အဏုမြူ လောင်စာ ယူရေနီယံဓာတ်ကို ဓာတ်အား အတွက် သုံးပြီးရင် အပို

ထွက်လာတဲ့ ဓာတ်ချေးကို ပြင်သစ်ကို ပြန်ပေးရတယ်။ အဲဒီ ဓာတ်ချေးက
နေပြီး ပြင်သစ်က သူတို့ဘာသာ ပလူတိုနီယံဓာတ် ထုတ်ယူပေါ့’

‘တခြား နိုင်ငံတွေက ဝယ်သုံးရင်ကော’

‘အတူတူပဲ၊ အဏုမြူ အင်အား ထိန်းသိမ်းရေး စည်းကမ်း အရ ယူရေ
နီယံ လောင်စာ ဓာတ်ချေးကို ပြန်ပေးရတယ်’

‘ကျုပ်တို့ စက်ရုံက လူတွေက လောင်စာ ဓာတ်ချေး တချို့တစ်ဝက်ကို
ဘယ်သူမှ မသိအောင် လစ်ထားလိုက်လို့ မရဘူးလား’

‘မရဘူး၊ အချိန် အတိအကျ ရှိတဲ့ အဏုမြူ လောင်စာ ယူရေနီယံကို
ဓာတ်အား အတွက် သုံးခဲ့ရင် အချိန် အတိအကျ ရှိတဲ့ အဏုမြူ ဓာတ်ချေးပဲ
ထွက်တယ်။ အဲဒါကို စနစ်တကျ ချိန်တွယ်ပြီး ဝယ်ရတာ၊ ပြန်ပေးရတယ်။
တန်ဖိုးကလည်း သိပ်ကြီး၊ အန္တရယ်ကလည်း သိပ်များတယ် မဟုတ်လား’

‘ဒါဆို ပြဿနာရဲ့ အဖြေက ယူရေနီယံကို ရရင် ပြီးတာပဲပေါ့’

‘ဟုတ်ပါ’

‘ဒါဆို ဘယ်လို လုပ်မလဲ၊ အဖြေက’

‘အဖြေက ရှင်းပါတယ်။ မောင်ရင်က ယူရေနီယံဓာတ်ကို ခိုးပေးဖို့ပါပဲ’

ဒစ်စတီန်းသည် ကားပြတင်းမှ အပြင်သို့ ကြည့်လိုက်၏။ လထွက်လာ
ပြီ ဖြစ်ရာ နံဘေး ဝန်းကျင်ကို မြင်လာရ၏။ သိုးအုပ် တစ်အုပ်ကို အာရပ်
တစ်ယောက်က သိုးကျောင်းတုတ် ကိုင်ကာ စောင့်ကြည့်နေ၏။ သမ္မာကျမ်း
စာအုပ်ထဲမှ ရှုခင်း အတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။ ယခုတော့ ဇာတ်လမ်းက ဤသို့ပါ
ကလား။ နို့နှင့် ပျားရည် ရှိသော အမိ နိုင်ငံ အတွက် ယူရေနီယံ ဓာတ်အားကို
ခိုးပေးရဦးမည်ပါကလား။

ပြီးခဲ့သော အကြိမ်ကမူ ဒမတ်စကတ် မြို့ရှိ အကြမ်းဖက် ခေါင်းဆောင်
တစ်ဦးကို သုတ်သင်ဖို့။ သည့်အလျင်က မွန်တီကာလိုတွင် အာရပ် သူဌေး
တစ်ဦးကို ပြန်ပေးဆွဲပြီး အာရပ် အကြမ်းဖက်သမားများကို ငွေကြေး
ထောက်ပံ့နေခြင်းကို တားဆီးဖို့။

ဒစ်စတီန်း အနေနှင့် ဘော တစ်ယောက် နိုင်ငံရေးများ အကြောင်း၊
ပရော်ဖက်ဆာ ရှစ် အကြောင်း၊ အဏုမြူ ဓာတ်အား စက်ရုံများ အကြောင်း
ပြောကြားနေစဉ်က ဘာမှ မတွေးဘဲ နေ၍ ရသည်။ ယခု သူနှင့် တိုက်ရိုက်
ပတ်သက်သော ကိစ္စ ဖြစ်လာသည်နှင့် ကြောက်စိတ်က ပြန်ပေါ်လာသည်။
ဟိုအတိတ် ငယ်စဉ်က အဖြစ်ဟောင်းကိုလည်း ပြန်သတိရမိသည်။

သူ့ဖခင်ကြီး သေဆုံးပြီးသည့်နောက် သူတို့ သားအမိမှာ ကုန်းကောက် စရာ မရှိလောက်အောင် မွဲနေကြ၏။ ကြွေးရှင်တွေ လာတိုင်း အမေက ပုန်းနေပြီး နက် ဒစ်စတိန်းက အပြင် ထွက်တွေ့ကာ အမေ အပြင် သွားကြောင်း ပြောရ၏။ နက်၏ အရွယ်မှာ ထိုစဉ်က ၁၃ နှစ်သာ ရှိသေး၏။ ထိုသို့ ထွက်လိမ့် ပြောရသော အတွေ့အကြုံကို ဘယ်တော့မှ မမေ့။ သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် အောက်တန်းကျလှသည်ဟု သူ ထင်သည်။ ကြွေးရှင်များသည် သူ လိမ်နေကြောင်း သိသည်။ ကြွေးရှင်များ သိနေကြောင်းကိုလည်း သူက သိသည်။ ထို့ကြောင့် ကြွေးရှင်များက သူ့ကို သနား စက်ဆုပ်သော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်တိုင်း သူ့ရင်မှာ စူးရှစွာ နာကျင်ခဲ့သည်။ သူ့တစ်သက်တွင် ထိုခံစားချက်ကို ဘယ်တော့မှ မေ့ပျောက်နိုင်မည် မဟုတ်တော့။

ဘောလို့ လူစားမျိုးက သူ့အား ‘နာသန်နီယယ်ကလေးရေ၊ မင်းရဲ့ အမိ နိုင်ငံတော် အတွက် ယူရေနီယံတွေ သွားခိုးချေပါဦးကွာ’ ဟု ပြောကြားလိုက်တိုင်း သူ့ ရင်ထဲ၊ သူ့ ခေါင်းထဲသို့ ပြန်၍ ပြန်၍ ဝင်လာစမြဲ ဖြစ်ပါသည်။

သူ၏ အမေကိုမူ သူက အမြဲတမ်း ‘ကျွန်တော် လုပ်ဖို့ လိုသလား အမေရယ်’ ဟု ပြန်၍ ပြောစမြဲ။

ယခု ပီယေ ဘောကိုမူ သူက ‘ကျွန်တော်တို့ အနေနှင့် ယူရေနီယံတွေကို ခိုးဖို့ လိုနေရင်လည်း ဘာကြောင့်များ ရိုးရိုးတန်းတန်း ဝယ်ပြီး နောက်ဆက်ပြီး ဓာတ်ခွဲဖို့ အတွက် အသုံးပြုဦးမယ် ဆိုပြီး ပြန်မပို့ဘဲ ထားရင်ကောဗျာ’

‘အဲဒီလို တို့က လုပ်လိုက်ရင် ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်တော့မယ် ဆိုတာ လူတိုင်း သိသွားကြမှာပေါ့’

‘အဲဒီတော့’

‘ယူရေနီယံကို ဓာတ်ခွဲဖို့ ဆိုတာကလည်း အချိန် ယူရသေးတယ်၊ လပေါင်းများစွာ ကြာတာ၊ အဲဒီ အချိန် အတွင်းမှာ နှစ်ခု ဖြစ်လာနိုင်တယ်၊ နံပါတ်တစ်က အိဂျစ်တွေက သူတို့ရဲ့ အစီအစဉ်ကို ပိုပြီး မြန်မြန်ကြီး လုပ်သွားနိုင်တယ်၊ နံပါတ် နှစ်က အမေရိကန်က ကျုပ်တို့ကို အဏုမြူဗုံး မလုပ်ဖို့ ဖိအားပေးလာနိုင်တယ်’

‘အို’

ဒစ်သည် ညည်းတွားလိုက်၏။ အခြေအနေကား ထင်သည်ထက် ပိုဆိုးလာပါကလား။ သူက ‘ဒါဆို ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ယူရေနီယံတွေ လူမသိ သူမသိ ခိုးပေးရမယ် ဆိုပါတော့’

‘ဘယ်ကမလဲဗျာ’

ဘော၏ အသံမှာ စူးရှပြီး လည်ချောင်းသံ ပါနေ၏။ သူက ‘ဘယ်သူမှ ဒီယူရေနီယံတွေ အခိုးခံရတယ် ဆိုတာ မသိမှ ဖြစ်မယ်၊ ဖြစ်ရမှာက ဒီယူရေနီယံတွေက သူ့ဘာသာ ပျောက်ဆုံးသွားသလို ဖြစ်ရမယ်၊ ဒါမှ ပိုင်ရှင်နှင့် ကမ္ဘာ့ ယူရေနီယံ ထိန်းသိမ်းရေး အေဂျင်စီက လူတွေ ရှက်သွားပြီး သူတို့ဘာသာ အခိုးခံရမှန်း အလုခံရမှန်း သိတော့ သူတို့ဘာသာ ပြန်ပြီး ဖုံးကွယ်ကြမှာ’

‘ဘာပဲ ပြောပြော နောက်ဆုံးတော့ ပေါ်မှာပဲပေါ့ဗျာ’

‘အင်းလေ၊ ကျုပ်တို့ အဏုမြူဗုံး လုပ်ပြီး လက်ထဲ ရောက်ပြီးမှ ပေါ်မှ ဖြစ်မှာ’

သူတို့ ကားသည် ဟိုင်ဖာမှ တဲလ်အဗစ် မြို့သို့ သွားသော ကမ်းနားလမ်း ပေါ်သို့ ရောက်လာ၏။ ညအမှောင်ကို ဖြတ်၍ တအား ပြေးနေသော ကား ပေါ်မှ ညာဘက်ခြမ်းရှိ လရောင် အောက်တွင် စိန်များ ကြံ့ဖြန့်သလို ပြီးပြန် နေသော မြေထဲ ပင်လယ်ပြင်ကို ဒစ်စတိန်း မြင်ရ၏။ သူ စကား ပြောလိုက် သော အခါ သူ့ လေသံတွင် ပင်ပန်း နွမ်းလျမှု ပါနေ၏။

သူက ‘ဒါဆို ကျုပ်တို့ အတွက် ယူရေနီယံ ဘယ်လောက် လိုတာတုံး’

‘ဗုံး ၂၂ လုံး လုပ်ချင်တာ ဆိုတော့ အဝါခဲ ပုံသဏ္ဍာန်၊ အဲဒါ ယူရေနီယံ ဓာတ်ပေါင်း အရ ဆိုရင် တန်တစ်ရာလောက်’

‘ဒါဆို ကျုပ်က ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး အိတ်ထောင်ထဲ ထည့်လာလို့ ရတော့ မလဲ’ ဒစ်စတိန်းသည် ပြောရင်း မျက်မှောင် ကုတ်လိုက်သည်။ ဆက်ပြီး ‘အဲဒီ ယူရေနီယံတွေကို ဝယ်ရင် ဘယ်လောက် ကုန်မလဲ’

‘အဲ အမေရိကန် ဒေါ်လာ တန်ဖိုးနှင့် သန်းကျော် ရှိမှာပေါ့’

‘ဗျာ အဲဒါလောက် တန်ဖိုးကြီး ပမာဏ များတဲ့ ပစ္စည်းကြီး ပျောက်သွား တာကို ပိုင်ရှင်က ရှက်ပြီး ဖုံးကွယ်ထားမယ်လို့ ခင်ဗျားက ထင်သလား ဟင်’

‘လုပ်နည်းလုပ်ဟန် မှန်ကန်ရင် ဖြစ်နိုင်တာပဲလေ’

‘ဘယ်လို လုပ်ရမှာလဲ၊ ဆိုလေ’

‘ဒါ မောင်ရင့် တာဝန်ပဲဟာ ပင်လယ် ဓားပြရယ်’

ဒစ်စတိန်းက ခေါင်းယမ်းပြရင်း ‘ကျုပ်တော့ ဖြစ်နိုင်မယ် မထင်ပါဘူး ဗျာ’

‘ဖြစ်အောင် လုပ်ရမှာပဲ၊ ဝန်ကြီးချုပ်ကိုလည်း ကျုပ်တို့ ဖြစ်အောင် လုပ် ပါ့မယ်လို့ ကတိ ပေးခဲ့ပြီးပြီ၊ ကျုပ် ရာထူးကို လောင်းကြေး ထပ်ပါ့မယ်လို့’

‘ခင်ဗျားရဲ့ သောက်ရာထူးကို ထည့်ပြောမနေစမ်းပါနှင့်ဗျာ’

ဘောသည် ဆေးပြင်းလိပ် အသစ် တစ်လိပ် မီးညှိလိုက်ပြန်၏။ ဒစ်စတိန်း
၏ တုံ့ပြန် စကားကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားမှု ပြသသည့် သဘော ဖြစ်ပေသည်။
ဒစ်စတိန်းသည် သူ့ဘက်မှ ပြတင်းပေါက် မှန်တံခါးကို ဆေးလိပ် မီးခိုးများ
ထွက်စေရန် ဖွင့်လိုက်၏။ သူက ယခုလို ရုတ်တရက် ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ပြော
ဆို တုံ့ပြန်လိုက်ခြင်းသည် ဘော၏ အချိုးမကျသော ကိုယ်နေဟန်ထားကြောင့်
မဟုတ်ပေ။ ဘောသည် ဤကဲ့သို့ပင် သူ့ကို ဘယ်သူက ဘယ်လို ထင်ထင်၊
ဘယ်လို မြင်မြင် ကိုယ်လုပ်စရာ ရှိသည်ကို လုပ်တတ်သည့် လူမျိုး၏ သဘာဝ
ပင် ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

ဒစ်စတိန်း စိတ်လှုပ်ရှားသွားသည်က သူ့မျက်လုံးထဲတွင် ဂျေရုဆလင်
နှင့် ကိုင်ရိုမြို့ပေါ်တွင် ရုတ်တရက် ပေါ်ပေါက်လာသည့် အဏုမြူ ဗိုလ်မှူး မီးခိုး
လုံးကြီး သဏ္ဍာန်ကို မြင်ယောင်လာ၍ပဲ ဖြစ်သည်။ အဏုမြူ ပေါက်ကွဲမှုများ
ကို နိုင်းလ်မြစ် နံဘေးမှ ဝါဂွမ်းကွင်းများပေါ်မှ လည်းကောင်း၊ ဂါလိုင်လီ
ပင်လယ် ကမ်းခြေမှ စပျစ်ခြံများပေါ်မှ လည်းကောင်း မြင်ယောင် လာ၍ပဲ
ဖြစ်သည်။ အရှေ့ အလယ်ပိုင်း တစ်ခုလုံး မီးလောင်ပြီး တစ်ပြင်ကြီး ဖြစ်သွား
ပြီး လူသားဆက်ကြီး တစ်ခု ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်သွားသည်ကို မြင်ယောင်
လာ၍ ဖြစ်သည်။

သူက သက်ပြင်း တစ်ချက် ချလိုက်ပြီး ‘ကျုပ်တော့ ငြိမ်းချမ်းရေး နည်း
ဟာ အကောင်းဆုံး လမ်းပဲ ရွေးဖို့ သင့်တယ် ထင်တာပဲဗျာ’

ဘောက ပခုံး တွန့်ပြန်၏။ သူက ‘မပြောတတ်ဘူးလေ၊ ကျုပ်က နိုင်ငံရေး
နှင့် ပတ်မှ မပတ်သက်တာ’

‘သွားစမ်းပါ၊ လုပ်မနေစမ်းပါနှင့်’

ဘောသည် သက်ပြင်း ချလိုက်၏။

‘ဒီမှာ နက်၊ အီဂျစ်တွေမှာ ဗုံးတစ်လုံး ရှိနေမယ် ဆိုရင် ကျုပ်တို့
အစွရေးမှာကော ဗုံးတစ်လုံး ရှိသင့်တယ် မထင်ဘူးလား’

‘ဒီလိုကြေးသာ ဆိုရင် ကျုပ်တို့ သတင်းစာ ရှင်းလင်းပွဲ တစ်ခု လုပ်ရုံ
ပေါ့ဗျာ၊ အီဂျစ်တွေက အဏုမြူဗုံး လုပ်နေပါပြီလို့၊ တစ်ကမ္ဘာလုံးက ဝိုင်း
ကန့်ကွက် တားဆီးကြလိမ့်မယ်ပေါ့၊ ခုတော့ မဟုတ်ပေါင်၊ ကျုပ်တို့ အစိုးရ
ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဗုံးလုပ်ချင်နေတယ် ထင်တာပဲ၊ အကြောင်းပြချက် ကောင်း
ကောင်း ရလို့ ဝမ်းတောင် သာနေသေး ထင်ပါရဲ့’

mgyoe.com

ဘောက 'အစိုးရက မှန်ချင် မှန်နေမှာပဲလေ၊ ကျုပ်တို့ အနေနှင့် နှစ်နှစ် သုံးနှစ် ကြာတိုင်း စစ်ပွဲ တစ်ပွဲ တိုက်မနေနိုင်ဘူးလေ၊ တစ်ပွဲပွဲကျရင် ကျုပ် တို့ ရုံးသွားနိုင်တယ်'

'ကျုပ်တို့က ငြိမ်းချမ်းရေး လုပ်နိုင်တာပဲ'

ဘောသည် ဒေါသ ထွက်လာပြီး 'မောင်ရင် ဒီလောက် ထုံသလား ဟင်'

နက် ဒစ်စတိန်းကမူ ဘော ဝေဖန်သံကို အရေးမထားဘဲ ဆက်၍ 'ကျုပ် တို့က တချို့ အချက်တွေ လိုက်လျောရင်၊ ဥပမာ အနိုင် ရထားတဲ့ နယ်မြေတွေ ပြန်ပေးရင်၊ အစွရေးမှာ နေထိုင်ကြတဲ့ အာရပ် လူမျိုးတွေကို တူညီ မျှတတဲ့ အခွင့်အရေး ပေးရင်'

'ခုလည်း အာရပ်တွေမှာ တူညီ မျှတတဲ့ အခွင့်အရေး ရနေတာပဲကွာ'

ဒစ်စတိန်းက ခပ်ယဲ့ယဲ့ ပြုံးလိုက်ရင်း 'ခင်ဗျားက တယ်ထုံတာပဲကိုး'

ဘောသည် သူ့ကိုယ်သူ ကြိုးစား ထိန်းသိမ်းရင်း 'ဒီမှာ နားထောင်'

ဒစ်စတိန်း အနေနှင့် ဘော၏ ဒေါသကို နားလည်၍ ရပါသည်။ အစွရေး လူမျိုးတိုင်းမှာ ရှိနေတတ်သည့် သဘာဝပင် မဟုတ်ပါလား။ လွတ်လပ်သော အတွေးအခေါ် လွှမ်းမိုးလာလျှင် အန္တရာယ်က ရှိလာမှာပဲ၊ စိုးရိမ်တတ်ကြစမြဲ ဖြစ်သည်။

လွတ်လပ်စွာ တွေးခေါ်ပြီး အခွင့်အရေး တစ်ခုကို ပေးလိုက်ရလျှင် နောက် ထပ် အခွင့်အရေးတွေ ထပ်ပေးရပြီး နောက်ဆုံး အစွရေး နိုင်ငံ တစ်ခုလုံးကို အာရပ်တွေ လက်ထဲသို့ ဝကွက်အပ်ရမည့် အခြေအနေမျိုး ရောက်လာမည်ဟု စိုးရိမ်တတ်စမြဲ။

ဤအတွေးအခေါ်သည် အစွရေး လူမျိုးတိုင်းမှာ အသည်း နစ်အောင် အမြစ် တွယ်နေပြီး ဖြစ်သည်။

ဘောက 'ဒီမယ် နားထောင်၊ ကျုပ်တို့ မွေးရာပါ အခွင့်အရေးကို နှစ်ပြား တစ်ပဲနှင့် ရောင်းပစ်ချင် ရောင်းပစ်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒါ တကယ့် လူ့လောက ကမ္ဘာ၊ ဒီတိုင်းပြည်က လူတွေက ငြိမ်းချမ်းရေးကို ဖြစ်တဲ့ နည်းနှင့် ရအောင် လုပ်ဖို့ မဲပေးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မောင်ရင်ရဲ့ ရင်ထဲ အသည်းထဲကလည်း သိပါ တယ်၊ အာရပ်တွေကလည်း ငြိမ်းချမ်းရေးကို မြန်မြန်ကြီး လိုချင်နေကြတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီတော့ လက်တွေ့ကျကျ ဒီကမ္ဘာမှာ ကျုပ်တို့ဟာ တိုက်နေ ရဦးမှာပဲ၊ အဲ တိုက်နေရဦးမယ် ဆိုရင် နိုင်မှ ဖြစ်မယ်၊ နိုင်ဖို့ရာ သေချာဖို့ ဆို ရင် မောင်ရင်က ယူရေနီယံတွေ ခိုးပေးရမှာပဲ'

ဒစ်စတိန်းက မျက်မှောင် ကုတ်လိုက်ပြီး ‘ကျုပ် ခင်ဗျားကို မကျေနပ် ဆုံး ကိစ္စက ခင်ဗျားဟာ အမြဲတမ်း မှန်နေတာကိုပဲ’

ဘောက ဆေးပြင်းလိပ်တို့ကို ကားပြတင်းပေါက်မှ အပြင်ဘက်သို့ လွင့် ပစ်လိုက်၏။ ပြီးမှ ‘မောင်ရင်လည်း သိပါတယ်၊ ကျုပ်လူတွေ အများစုဟာ တာဝန် တစ်ခု ပေးတိုင်း နိုင်ငံရေး အချေအတင် ဆွေးနွေးမနေရပါဘူး၊ သူတို့ ဟာ ပေးတဲ့ တာဝန်ကို ဒီအတိုင်းပဲ တာဝန်သိ အမှုထမ်းတွေလို ယူသွားကြ တာချည်းပါပဲ’

‘ကျုပ်တော့ မယုံပါဘူးဗျာ၊ ဒီတိုင်းပြည်ကိုက ယုံကြည်ချက် တိုင်းပြည် မဟုတ်လား၊ နို့မဟုတ်ရင် အလကားပဲပေါ့’

‘အင်းလေ၊ ဟုတ်မှာပေါ့’

ဒစ်စတိန်းက မျက်နှာ တည်သွားပြီး ‘တစ်ခါတုန်းက ဝူဖက်န့် ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို သိဖူးတယ်၊ သူ့ပါးစပ်က ကျုပ် တာဝန် အရ လုပ်ရတာပါ လို့ အမြဲတမ်း ပြောပြီး ကျုပ် ခြေထောက်ကို အကြိမ်ကြိမ် ရိုက်ချိုးပစ်ခဲ့တာပဲ’

ဘောက သက်ပြင်း ချလိုက်၏။

‘အင်းပါ၊ မောင်ရင် အလျင်က ပြောဖူးပါတယ်’

ကုမ္ပဏီ တစ်ခုက စာရင်းကိုင် တစ်ယောက်ကို ငှားရမ်း၍ စာရင်းဇယားများ ပြုစုခိုင်းလိုက်သော အခါ ထိုစာရင်းကိုင်၏ ပထမဆုံး အလုပ်သည် စာရင်း ဇယားများ ပြုစုရန် များပြားလှသဖြင့်ဟု အကြောင်းပြ၍ လက်ထောက် စာရင်း ကိုင် တစ်ယောက်ကို ပထမဆုံး ငှားရမ်းတတ်လေသည်။

စပိုင် လုပ်ငန်းလည်း ထိုနည်း ခပ်ဆင်ဆင်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

တိုင်းပြည် တစ်ပြည်က ထောက်လှမ်းရေး အေဂျင်စီ တစ်ခု ဖွဲ့စည်းပြီး အိမ်နီးချင်း နိုင်ငံ တစ်ခုတွင် တင့်ကား ဘယ်နှစီး ရှိကြောင်း၊ ဘယ်မှာ ထား ကြောင်း စုံစမ်းရန် တာဝန် ပေး၏။

ထိုတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရန် အတွက် ပြည်တွင်းမှာပင် တာဝန်တွေ များပြားနေသောကြောင့် နောက်ထပ် စပိုင် အေးဂျင့် အဖွဲ့ ထပ်မံ ဖွဲ့၍ စုံစမ်း ရသလိုမျိုးပင် ဖြစ်ပါသည်။

၁၉၅၅ ခုနှစ် အီဂျစ်ပြည်တွင် ထိုအဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံနေရပါသည်။ အီဂျစ် ပြည်၏ ထောက်လှမ်းရေး အဖွဲ့မှာ နှစ်ဖွဲ့ ဖြစ်နေ၏။ စစ်ထောက်လှမ်းရေး

အဖွဲ့က အစွဲရေး၏ တင့်ကားများ ဦးရေကို ရေတွက်နေရပြီး ကျန်အထွေထွေ ထောက်လှမ်းရေး အဖွဲ့ကမူ အမှတ်ယူနေပါ၏။

ထိုထောက်လှမ်းရေး အဖွဲ့ နှစ်ဖွဲ့စလုံး၏ တာဝန် ရှိသူကို ထောက်လှမ်းရေး ဒါရိုက်တာ ဂျင်နရယ်ဟု ခေါ်ဝေါ်ပါသည်။ ပို၍ ရှုပ်ထွေးစေရန် အတွက် ထိုဒါရိုက်တာ ဂျင်နရယ်ကြီးသည် စာအုပ်ကြီး အရ ပြည်ထဲရေး ဝန်ကြီးထံသို့ အစီရင်ခံစာ တင်သွင်းရပါသည်။ သို့သော် စပိုင် လုပ်ငန်း အတွက် အမြဲ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထ ရှိသည့် ကိစ္စမှာ တိုင်းပြည် ခေါင်းဆောင် လုပ်သူက အမြဲ ပါဝင်တာဝန် ယူရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အကြောင်း နှစ်ချက်ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ပထမ အကြောင်းမှာ စပိုင်တို့၏ လုပ်ငန်းမှာ ထောက်လှမ်းရခြင်း၊ မဟုတ်တာ မှန်သမျှ အကုန် လုပ်ရခြင်း ဖြစ်သဖြင့် သမ္မတ သို့မဟုတ် ဝန်ကြီးချုပ် အနေဖြင့် ၎င်းဌာနကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်ရန် လိုအပ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ဒုတိယ အကြောင်းကား ထောက်လှမ်းရေး လုပ်ငန်းသည် အာဏာ၏ အခြေခံ ဖြစ်ရကား တိုင်းပြည် ခေါင်းဆောင် အနေဖြင့် လိုလိုလားလား အမြဲ သိရှိနေလိုသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

ထို့ကြောင့် အီဂျစ်ပြည် ကိုင်ရို မြို့ရှိ ထောက်လှမ်းရေး အဖွဲ့၏ ဒါရိုက်တာ ဂျင်နရယ်ကြီးသည် သူ၏ လုပ်ရပ် မှန်သမျှကို သမ္မတကြီးထံ တိုက်ရိုက် သော် လည်းကောင်း၊ သမ္မတ ရုံးခန်းမှ နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီးထံသို့သော် လည်းကောင်း သတင်း ပို့ရစေမြဲ ဖြစ်ပါသည်။

တော်လဖစ်ကို စစ်ဆေး သတ်ပစ်ခဲ့ပြီး အပြည့်အစုံကို ပီယေ ဘောသို့ သတင်း ပေးခဲ့သော အရပ် မြင့်မြင့် အာရပ်ကြီးသည် ကာဝပ် ဖြစ်ပြီး ထောက်လှမ်းရေး ဂျင်နရယ်၏ ရုံးမှာ အမှုထမ်းသူ ဖြစ်၏။ သူသည် ထူးချွန်သော ထောက်လှမ်းရေး အရာရှိ ဖြစ်ပြီး ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် လက်လှမ်းမီသူ ဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် ဘာသာရေး ကိုင်းရှိုင်းမှု ကြီးမား၍ အသိခက်လှသူ ဖြစ်ပေသည်။ သူသည် သမ္မာကျမ်းစာ အရ အဖဘုရား ကတိ ပေးထားသော မြေသို့ ဂျူးများ ပြန်လည် ရောက်ရမည် ဟူသော ဗျာဒိတ်တော်ကို ယုံကြည်သူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုအဖြစ်ကို ဆန့်ကျင်ရန်မှာ အပြစ် ရှိသည်ဟု ယုံကြည်သူ ဖြစ်သည်။ ထိုအဖြစ်ကို ကူညီခြင်းသည် မြင့်မြတ်သည်၊ ကုသိုလ် ရသည် ဟု ယုံကြည်သူ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ကာဝပ်သည် နှစ်ဖက်လွှ စပိုင် တစ်ယောက် ဖြစ်လာခြင်း ပေတည်း။

သူ လုပ်ကိုင်နေသော အလုပ်နှင့် သူ ယုံကြည်၍ ထမ်းဆောင်နေရသော တာဝန်တို့ကြောင့် ကာဝပ်သည် တစ်ကိုယ်ထီးတည်း အထီးကျန်သမား ဖြစ်လာ၏။ အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေများနှင့် တဖြည်းဖြည်း ပို၍ အနေ ဝေးလာ၏။ သူ့ ရည်ရွယ်ချက်မှာ နောင်ဘဝ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ရှိရေးသာ ဖြစ်သည်။ ယခု ဘဝ သူ့အလုပ်မှာ သူ၏ ထောက်လှမ်းရေး တာဝန်၌ အမှတ် များစွာ ရရှိရန်သာ ဖြစ်သည်။ သူသည် အစွဲရေး ထောက်လှမ်းရေးသမား ပီယေ ဘောနှင့် များစွာ တူညီလှ၏။ ကွာခြားမှုကား ကာဝပ်သည် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ရှိနေခြင်းပင်။

ယခု လတ်တလော အခြေအနေ၌မူ ကာဝပ်သည် စိတ်ရှုပ်ထွေးနေရ၏။ ယခုအချိန် အထိ ပရော်ဖက်ဆာ ရှစ် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့ဘက်မှ အမှတ်လျော့နေ၏။ အကြောင်းမှာ ပရော်ဖက်ဆာ ရှစ်တို့၏ ကွာတာရာ စီမံကိန်းသည် သူ တာဝန်ယူရသော အထွေထွေ ထောက်လှမ်းရေး၏ လက်အောက်မှာ မရှိဘဲ တခြား ဌာန ဖြစ်သော စစ်ထောက်လှမ်းရေး လက်အောက်မှာ ရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ မည်သို့ ဖြစ်စေ ကာဝပ်သည် ထပ်ပြန်တလဲလဲ သုံးသပ်၍ အစီအစဉ် ချမှတ်ကာ ထိုကွာတာရာ စီမံကိန်း လုပ်ငန်းတွင်းသို့ ဖောက်ထွင်း လေ့လာရန် စီမံထား၏။

ကာဝပ်တွင် ညီအစ်ကို ဝမ်းကွဲ တစ်ယောက် ရှိသည်။ သူ၏ အမည်မှာ ဟာစန် ဖြစ်ပြီး အထွေထွေ ထောက်လှမ်းရေး ဌာနတွင် အမှုထမ်းသူ ဖြစ်သော်လည်း စစ်ထောက်လှမ်းရေး ဌာနနှင့် ဆက်သွယ်ရသော တာဝန် ယူရသူ ဖြစ်သည်။ တာဝန်မှာ ရာထူးအရ ကာဝပ်ထက် ပို၍ ကြီးသော်လည်း ကာဝပ်က ပို၍ ပါးနပ် လိမ္မာသည်။

ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် ကဖီဆိုင် အစုတ်ကလေး တစ်ခုတွင် ထိုင်နေကြ၏။

ကာဝပ်သည် ဟာစန်မှ တစ်ဆင့် ကွာတာရာ ဒေသ စီမံကိန်းထဲသို့ ဖောက်ထွင်း ထောက်လှမ်းရန် ရည်ရွယ်ချက် ရှိသည်။ သူ့တွင် နည်းလမ်း ရှိပြီး ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဟာစန် ကိုယ်တိုင်က လိုလိုလားလား ဖြစ်အောင် ပြောဆိုနိုင်မှ ဖြစ်မည်ကို သိသည်။ သူသည် တိုက်ရိုက် တဲ့တိုး ဖြစ်အောင် စကား စလိုက်၏။

‘ညီတော်မောင်၊ ကွာတာရာ ဒေသမှာ ဘာတွေ လုပ်နေသလဲ ဆိုတာ ညီတော်မောင် သိပါသလား’

နှုတ်ခမ်းမွှေး ထားသော ဟာစန် မျက်နှာမှာ သတိထားသောဟန်သို့ ရောက်သွား၏။ သူက 'ခင်ဗျား ဘာမှ မသိဘူး ဆိုရင် ကျွန်တော်လည်း ပြောပိုင်ခွင့် မရှိဘူး'

ကာဝပ်သည် ဟာစန် သူ့အပေါ် နားလည်မှု လွဲမှားနေကြောင်း ခေါင်းခါပြလိုက်၏။

'ကျုပ်က လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဖော်ထုတ် ပြောဆိုဖို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ ကျုပ်ဘာသာလည်း ဘာစီမံကိန်း ဆိုတာ တွေးဆနိုင်ပါတယ်၊ ကျုပ် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေတာက အဲဒီ စီမံကိန်း မာရာဂျီ လက်အောက် ရောက်နေတာကိုပါ'

'ဘာကြောင့်များပါလိမ့်'

'မင်းအတွက် ပြောတာပါ၊ မင်းရဲ့ ရာထူး အတွက် စဉ်းစားနေတာပါ'

'ဒါလား၊ ဒါကိုတော့ ကျုပ် မပူပါဘူးဗျာ'

'ခုတော့ ပူဖို့ ကောင်းပြီ၊ မာရာဂျီက မင်းရဲ့ ရာထူးကို မျက်စောင်းထိုးနေတာ၊ ဒါကိုတော့ မင်း သိမှာပါလေ'

ဟာစန်က ဘာမှ မပြောသဖြင့် ကာဝပ်က ဆက်၍ 'အခု ဆိုရင် မာရာဂျီက ဝန်ကြီး ဌာနကို တိုက်ရိုက် အစီရင်ခံနေရတယ် မဟုတ်လား'

ဟာစန်က ကာကွယ်သောအားဖြင့် 'ကျုပ်က စာရွက် စာတမ်းတွေ အကုန် လိုက်ကြည့်ပြီးမှ အစီရင်ခံရတာပါ'

'စာရွက် စာတမ်းတွေကတော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ သူ ပါးစပ်က ဝန်ကြီးကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ဘယ်လောက် ပြောနေသလဲမှန်းမှ မသိတာ၊ အခု ဆိုရင် သူ အခြေအနေက အတော် ကောင်းနေပြီ'

ဟာစန်သည် မျက်မှောင် ကုတ်လိုက်၏။ 'ဒါထက် ကွာတာရာဘက်က စီမံကိန်း အကြောင်း ဘယ်လိုလုပ် ခင်ဗျား သိတာလဲ'

ကာဝပ်သည် နံရံကို မှီ၍ ထိုင်လိုက်၏။

'မာရာဂျီရဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ကိုင်ရိုမှာ ဘော်ဒီဂတ် အလုပ်ကို လုပ်နေတုန်းမှာ သူတို့ နောက်ကို တစ်ယောက်ယောက် နောက်ယောင်ခံ လိုက်နေတာကို သိရတယ်လေ၊ မာရာဂျီတို့မှာက ကိုင်ရိုမှာ လှုပ်ရှားနိုင်တဲ့လူ မရှိတော့ ကျုပ် ဌာနကို အကူအညီ တောင်းခဲ့တယ်လေ၊ ဒါနှင့် ကျုပ်လူတွေက သူတို့အဖွဲ့ နောက်ကို နောက်ယောင်ခံ လိုက်နေတဲ့ အစွဲရေ အေးဂျင့် တော်လဖစ်ကို ဖမ်းဆီးပေးခဲ့ပါတယ်'

ဟာစန်သည် မကျေမနပ်ဖြင့် ‘နောက်ယောင်ခံ အလိုက်ခံရအောင် နေတာ ကပဲ ဆိုးလှပြီ၊ ခုတော့ တခြား အဖွဲ့ကို အကူအညီတောင်း ဖမ်းခိုင်းရတယ် ဆိုတော့ အဖြစ်ဆိုးပါ့ဗျာ’

‘ဒါကို အကြောင်းပြုပြီး ကျုပ်တို့ တစ်စုံတစ်ရာကို လုပ်နိုင်ကောင်း လုပ် နိုင်ကြမှာပါ ညီတော်မောင်’

ဟာစန်သည် သူ၏ နှာခေါင်းကို လက်နှင့် ပွတ်လိုက်၏။

‘ဆက်ပြောပါဦးလေ’

‘ဒါရိုက်တာ ဂျင်နရယ်ကို တော်လဖစ် အရေးအခင်းကို တင်ပြပြီးတော့ မာရာဂျီဟာ ထိုက်တန်သလောက် အရည်အသွေး ရှိတဲ့လူ ဖြစ်ပေမဲ့ ငယ်ပြီး အတွေ့အကြုံ မရှိတော့ မှားတတ်ကြောင်း၊ အခုလို နေရာမျိုးကျတော့ အရွယ် လည်းရ အတွေ့အကြုံလည်း ရှိပြီး ဖြစ်တဲ့ ညီတော်မောင်လို လူမှ ဖြစ်မယ့် အကြောင်းကို ပြောပြီးတော့ ကွာတာရာ စီမံကိန်းလို အရေးကြီးတဲ့ နေရာကို ညီတော်မောင်ရဲ့ လက်အောက်မှာ ထားဖို့ ကောင်းတဲ့ အကြောင်း ပြော၊ နောက် ပြီးတော့မှ အဲဒီ စီမံကိန်းမှာ ယုံကြည်ရတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ညီတော်မောင် က တာဝန် ပေးထားပေါ့’

ဟာစန်သည် ဖြည်းဖြည်းချင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘ကောင်းသားပဲ’

ကာဝပ်သည် အောင်မြင်နိုင်သော အရိပ်အခြည်ကို မြင်လာရသဖြင့် ကိုယ် ကို ရှေ့သို့ ကိုင်းညွတ်ကာ ‘ဒါရိုက်တာ ဂျင်နရယ်က ဒီလို အရေးကြီးတဲ့ နေရာ တစ်ခုရဲ့ အထူး လုံခြုံရေး ကိစ္စမှာ ပေါ့ဆတာကို တွေ့သိသွားရမယ်၊ ပြီးတော့ ညီတော်မောင် အနေနှင့်လည်း မာရာဂျီ ခြေလှမ်း လှမ်းသမျှကို သိ နေနိုင်တာပေါ့’

ဟာစန်က ‘ဒါ အလွန် ကောင်းတဲ့ အကြံအစည်ပါပဲ၊ ကျွန်တော် ဒါရိုက် တာ ဂျင်နရယ်ကို ကနေပဲ ပြောလိုက်မယ်၊ ဒီအတွက် အစ်ကိုတော်ကို ကျေးဇူး တင်ပါတယ်’

ကာဝပ် အနေနှင့် ပြောစရာ တစ်ခု ကျန်ပေသေးသည်။ အရေးကြီးဆုံး ပြောစရာ စကား ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် ထိုစကားကို အကောင်းဆုံး အခြေအနေ ရောက်မှ ပြော၍ ဖြစ်နိုင်မည်။ သည်တော့ ထပ်စောင့်ဦးမှဟု သူ ဆုံးဖြတ် လိုက်၏။ သူသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီး ‘ဒါတော့ ညီတော်မောင်ဟာ ကျုပ်ရဲ့ အရာရာ ကိစ္စမယ် ကူညီ ဆောင်ရွက်ခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပဲဟာ’

mgyoe.com

သူတို့ နှစ်ဦးသည် လက်ချင်း ချိတ်၍ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။
ဟာစန်က ‘အဲဒီ နေရာကို လွှတ်ဖို့ အသင့်တော်ဆုံး လူတစ်ယောက် ကျုပ်
အမြန်ဆုံး ရှာမှ ဖြစ်မယ်’

‘အား ဟုတ်တာပေါ့’

ကာဝပ်သည် ယခုမှ အသေးအဖွဲ ကိစ္စကလေး တစ်ခုကို သတိရသော
လေသံဖြင့် ‘ကျုပ် စိတ်ထဲမှာ အခုပဲ အဲဒီ နေရာ အတွက် အံဝင်ခွင်ကျ လူ
တစ်ယောက် မြင်လာတယ်။ သူဟာ ဉာဏ်ရှိတယ်။ သိပ်သိပ်သည်းသည်းနှင့်
နှုတ်လှတယ်။ ကြံရည်ဖန်ရည် ရှိတယ်။ ကျုပ် ဆုံးသွားတဲ့ မယားရဲ့ မောင်
တစ်ယောက်ရဲ့ သားကလေးပေါ့’

ဟာစန် မျက်လုံးများသည် ရုတ်တရက် ကျဉ်းမြောင်းသွား၏။ သူက
‘ဒါဆိုရင် အဲဒီ ငနဲလေးက ခင်ဗျားဆီကိုလည်း သတင်း ပို့ပေးနေမှာပေါ့’

ကာဝပ်က စိတ်ထိခိုက်သွားသည့်အလား ‘ဒီလို အခွင့်အရေး တောင်းမိ
တာ မှားသွားတယ် ဆိုရင်လည်း’

ကာဝပ်သည် လက်နှစ်ဖက်ကို ဖြန့်၍ ပခုံးကို တွန့်လိုက်ပြီး စိတ်လျှော
ပါပြီ ဟူသော အမူအရာ လုပ်ပြ၏။

ဟာစန်က ‘မမှားပါဘူးလေ၊ ကျုပ်တို့ဟာ အမြဲ တစ်ဦးကို တစ်ဦး
အကူအညီ ပေးနေခဲ့ကြတာပဲဟာ’

သူတို့ နှစ်ဦးသား ခွဲရမည့် လမ်းဆုံသို့ ရောက်လာ၏။ ကာဝပ်က ‘ဒါဆို
အဲဒီ ကောင်လေး ညီတော်မောင့်ဆီကို လွှတ်လိုက်ပါ့မယ်။ သူဟာ တကယ်
စိတ်ချ ယုံကြည် မျက်နှာ လွဲရတဲ့လူ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရပါလိမ့်မယ်ဗျာ’

ဟာစန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘ကောင်းပြီလေ’

ပီယေ ဘောသည် နက် ဒစ်စတီန်းကို လွန်ခဲ့သော အနှစ် နှစ်ဆယ် ကတည်းက
သိခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။

၁၉၄၈ ခုနှစ်က ဆိုလျှင် နက် ဒစ်စတီန်းသည် လက်နက်များ တင်
ဆောင်ထားသည့် သင်္ဘော တစ်စင်းကို ရအောင် ရောက်အောင် ခိုးလာနိုင်
သည့်တိုင်အောင် အေးဂျင့်ကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်မည်ဟု မယူဆခဲ့။ ထို
လူငယ်လေးသည် ပိန်ပိန် ပျော့ပျော့ အူကြောင်ကြောင်နှင့် ဘယ်သို့မှ မျှော်

mgyoe.com

လင့်စရာ မရှိခဲ့။ ထို့ကြောင့်လည်း နက် ဒစ်စတိန်းကို စမ်းသပ်ခိုင်းရာတွင် ဘော၏ အကြံ မပါခဲ့။ သို့သော် ဘော အနေနှင့် မကြာမတင် ဝန်ခံလာရ သည့် ကိစ္စမှာ ထိုဒစ်စတိန်း ဆိုသည့် လူငယ်ကလေးသည် အနေစုတ် ပုံမလာ သော်လည်း ထက်မြက် စူးရှ စွမ်းဆောင်နိုင်သူ တစ်ဦး ဖြစ်သည် ဟူ၍။ ထို့ ပြင် ဘော ကိုယ်တိုင် နားမလည်နိုင်သော အချက်ကား ဒစ်စတိန်းတွင် ဆွဲ ဆောင်မှု ရှိနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ မော့ဆက် ဌာနတွင်းရှိ မိန်းကလေးများ သည် ဒစ်စတိန်း အပေါ် အရူးအမူး ဖြစ်နေကြခြင်းပင်။ ဘာကိုများ သဘော ကျနေသည်ကို ဘော တွေး၍ မရ။ ဒစ်စတိန်းဘက်ကမူ ဘာမှ မထူးခြား။ သူ၏ ကိုယ်ရေး မှတ်တမ်း ဖိုင်တွင် 'လိင်ကိစ္စ - ဘာမှ မရှိ' ဟု ရေးထား သည့် အတိုင်းပင်။

ကုန်လွန်ခဲ့သည့် နှစ်များ အတွင်း ဒစ်စတိန်း၏ ကျွမ်းကျင်မှုနှင့် ယုံကြည် အားထားစရာ အရည်အသွေးများ တိုးတက် မြင့်မားလာပေရာ ဘော အနေနှင့် တခြား အေးဂျင့်များထက် ပိုမို အားထားရသူ တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့ရပေသည်။ အကယ်၍ ဒစ်စတိန်းသာ ရာထူး ဌာနန္တရ မက်မော လိုလားသူ တစ်ယောက် ဖြစ်ပါက ဘော၏ လက်ရှိ ရာထူး နေရာကိုပင် ရယူနိုင်သူ တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့ လေသည်။

ဤသို့ ထူးချွန်သော အေးဂျင့် တစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း ဒစ်စတိန်း အနေနှင့် မိမိ ရှင်းလင်း တာဝန် ပေးခဲ့သော တာဝန်ကို မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်မြောက် အောင်မြင်အောင် ထမ်းဆောင်နိုင်မည်ဟု ဘော မှန်းဆ၍ မရပေ။

ပေါ်လစီ ချမှတ်သူများက ငြင်းခုံကြရင်း ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခု ချမှတ် ခဲ့သည်။ အဏုမြူဗုံး လုပ်ရန်၊ ထိုအဏုမြူဗုံး လုပ်ရန် အတွက် ယူရေနီယံ ဓာတ်များကို ခိုးယူရန်၊ ထိုသို့ ခိုးယူရာ၌လည်း ခိုးယူခံရကြောင်း နှစ်ပေါင်း များစွာ လူသိရှင်ကြား မဖြစ်စေရန်၊ ထို့ပြင် အစွဲရေးက ခိုးယူခံကြောင်းကို လည်း မသိစေရ ဟူသတည်း။ ထိုဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဘောက အပြင်းအထန် ကန့်ကွက်ခဲ့ပေသည်။ သူ့အနေနှင့်ကား ပြဿနာ ဘာပဲတက်တက် ဓားပြတိုက် သလို လျှပ်တစ်ပြက် တိုက်ခိုက်ပြီး ယူရေနီယံများကို ရယူပစ်လိုက်ချင်ပေ သည်။ သို့သော် ဝန်ကြီး အဖွဲ့ အစည်းအဝေးတွင် ဘော၏ ဆန္ဒမှာ ဆုံးရှုံး ခဲ့ပြီး အထက်ပါ ဆုံးဖြတ်ချက်က အတည် ဖြစ်လာခဲ့ရပေသည်။ ထိုဆုံးဖြတ် ချက်ကို အကောင်အထည် ဖော်ရန် တာဝန်ကား ဘော၏ ဌာန ခေါင်းပေါ်သို့ ပြန်ကျလာခဲ့ပေသည်။

အစွရေး ထောက်လှမ်းရေး အဖွဲ့ချုပ် မော့ဆက်တွင် ထိုစီမံကိန်းကို အကောင်အထည် ဖော်နိုင်မည့်သူ ဆို၍ ဒစ်စတိန်း အပြင် အခြားလူ နှစ်ဦး ရှိ ပေသေးသည်။ တစ်ယောက်က အထူး စစ်ဆင်ရေး ဌာနကြီးမှူး မိုက် ဖြစ်၍ ကျန်တစ်ယောက်ကား ဘော ကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်ပေ၏။ သို့သော် ဒစ်စတိန်းမှ လွဲ၍ မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ 'ပြဿနာကတော့ ဒါပဲဟေ့၊ သွား၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကြည့်သာ ဖြေရှင်းပေတော့' ဟု ပြောစရာလူ မရှိ။

ဘောနှင့် ဒစ်စတိန်းတို့ နှစ်ယောက်သားသည် မော့ဆက် ဌာနချုပ် ရုံး ခန်းတွင် တစ်နေ့ကုန် နေကြ၏။ မနက် စောစောတွင် ဒစ်စတိန်းသည် ဝိုက် ခမန်း သိပ္ပံကျောင်းမှ ရူပဗေဒ ဆရာ တစ်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံ၏။ ယူရေနီယံ ဓာတ် သတ္တု၏ စွမ်းအင်၊ အဏုမြူ ဓာတ်အားများနှင့် ပတ်သက်၍ သိသင့် သိမှတ် ဖွယ်ရာများကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြ၏။

နံနက်စာ စားပြီးသော အခါ ဒစ်စတိန်းသည် သက်ဆိုင်ရာ တာဝန် ရှိသူ တစ်ဦးနှင့် ယူရေနီယံ ဓာတ်သတ္တုများကို တူးဖော်ပုံမှ အစ၊ ဓာတ်စင်ပုံ၊ သို လှောင်ပုံ၊ ဖြန့်ချိ သယ်ယူပုံများကို လည်းကောင်း၊ ကမ္ဘာ့ အဏုမြူ စွမ်းအင် အဖွဲ့ချုပ်၏ စည်းကမ်း အချက်အလက်များကို လည်းကောင်း လေ့လာ မှတ် သား၏။

ညနေပိုင်း ရောက်သော အခါ သူတို့ နှစ်ဦးသား အတူတကွ ညစာ စား ကြ၏။ စားပြီးသော အခါ ဘောက ဒစ်စတိန်းအား သော့သုံးချောင်း ပေး သည်။

'ဒီသော့သုံးချောင်းက လန်ဒန်၊ ဘရပ်ဆယ်နှင့် ဇူးရစ်မြို့က လုံခြုံရေး သေတ္တာ သော့ သုံးချောင်းပဲ။ အဲဒီ သေတ္တာထဲမှာ မောင်ရင့် အတွက် အပို သီးခြား မှတ်ပုံတင်၊ ပတ်စပို့၊ ကားမောင်း လိုင်စင်၊ ငွေသား၊ လက်နက်က အစ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရှိတယ်။ လိုအပ်ရင် အဟောင်းတွေကို အဲဒီ သေတ္တာတွေ ထဲ ထည့်ထားပြီး အသစ်တွေ ယူသုံးသွားရုံပဲ'

ဒစ်စတိန်းက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

'ကျုပ်က ဘယ်သူ့ဆီကို အစီရင်ခံရမှာလဲ၊ မိုက်ဆီလား၊ ခင်ဗျားဆီလား' ဘောက တွေးမိသည်။ 'လုပ်မနေစမ်းပါနှင့် ကိုယ့်လူရာ၊ မောင်ရင်က အစီရင်ခံနေတဲ့ လူမှ မဟုတ်တာ' သို့သော် ပါးစပ်ကမူ 'ကျုပ်ဆီကိုပဲ ဆက် သွယ်ပါ။ ကျုပ်နှင့် တိုက်ရိုက် ဆက်သွယ်လို့ မရရင် အဲဒီ တိုင်းပြည်မှာ ရှိတဲ့ အစွရေး သံရုံးက တစ်ဆင့် တွေ့ဖို့ ချိန်းပါ။ ဘယ်တိုင်းပြည် ရောက်နေနေ

mgyoe.com

ကျုပ် ချက်ချင်း လာတွေ့ပါ့မယ်၊ ဒါအထိ ခက်ခဲနေရင် သံတမန် အိတ်ထဲမှာ လျှို့ဝှက် ကုတ်နည်းနှင့် စာရေးပြီး ပို့ပါ’

ဒစ်စတိုင်းက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ဒါ ထုံးစံပေပဲ မဟုတ်လား။

ဘောသည် ဒစ်စတိုင်းကို အသေအချာ ကြည့်နေ၏။ ဒစ်စတိုင်း ခေါင်းထဲမှာ အတွေးများ မည်သို့ ရှိမည်နည်းဟု ခန့်မှန်းကြည့်နေ၏။ ဒစ်စတိုင်း ဘယ်လိုများ ခံစားရပါလိမ့်။ သူ လုပ်ဆောင်မည်လို့ ထင်ရဲ့လား။ စိတ်ကူး စိတ်သန်း နည်းလမ်းများ ရပြီလား။ နည်းလမ်း အတိုင်း လုပ်ကိုင်ကြည့်သလို ဟန်ပြပြီး မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ အစီရင်ခံလေမလား။

အစွရေး နိုင်ငံ အတွက် အဏုမြူဗုံးဟာ တကယ်တမ်း လိုအပ်သည်ကို ကော သည်ခနဲ ယုံကြည်ရဲ့လား။

ဘော အနေနှင့် စိတ်ထဲ ရှိသမျှ ထုတ်မေး၍တော့ ဖြစ်သည်။ သို့သော် အဖြေ မရမည်က သေချာလှ၏။

ဒစ်စတိုင်းက ‘အဲ အချိန် ကန့်သတ်မှုတော့ ရှိမှာပေါ့နော်’

‘အင်း ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပြောရတော့ အခက်သားပဲ၊ သဘောက ကျုပ်တို့ အနေနှင့် အိဂျစ်တွေ အဏုမြူဗုံး မလုပ်နိုင်ခင် ရမှ ဖြစ်မှာ မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ အိဂျစ် အဏုမြူ ဓာတ်ပေါင်းဖိုတွေ မလည်ပတ်နိုင်ခင် ရမှ ဖြစ်မှာပဲ၊ ဒီနေရာမယ် နှစ်ဖက်စလုံးက ပိုမြန်အောင် လုပ်လို့ မရနိုင်ဘူးလေ၊ အဏုမြူ ဓာတ်ပေါင်းဖိုကို အလျင် စလည်နိုင်တဲ့ လူက အလျင် ပြီးမှာပဲ’

ဒစ်စတိုင်းက ‘ဒါဆို ကွာတာရာ စီမံကိန်းမှာ ကျုပ်တို့ လူတစ်ယောက် ရှိနေဖို့ လိုတာပဲ’

‘အဲဒါကို ကြိုးစားနေပါတယ်’

‘နောက်ပြီး ကိုင်ရိမှာ ကျုပ်တို့ လူကောင်းကောင်း တစ်ယောက် ရှိဖို့ လည်း လိုတာပဲ’

ဘော အနေနှင့် သည်စကားများကို မပြောချင်လှပါ။ သို့နှင့် ‘နေပါဦး၊ ကိုရင်က ဘာသဘောနှင့် မေးနေတာလဲ၊ ကျုပ်ဆီက သတင်းတွေ သိချင်နေ လို့လား’

ဒစ်စတိုင်းကမူ ဘာမှ မဖြစ်သလိုနှင့် ‘မဟုတ်ပါဘူး၊ စိတ်ထဲ ရှိတာတွေ ကို အသံထွက် ပြောကြည့်နေမိတာပါ’

ဘောက ‘ကဲ ကျုပ် လိုချင်တာတွေ ပြောပြီးပြီ၊ ဘယ်လို လုပ်ရမယ် ဆိုတာ မောင်ရင့် တာဝန်ပဲ’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျား ပြောစရာ ရှိတာ ပြောပြီးပါပြီ’ ဒစ်စတိန်း
သည် ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်၏။ ‘ကျုပ်တော့ အိပ်မှနှင့် တူတယ်’

‘နေပါဦး မောင်ရင်၊ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း စရမယ် ဆိုတာကိုကော စဉ်းစား
ပြီးပြီလား’

‘အင်း ဆိုပါတော့၊ ဝှက်နိုက်ဗျာ’

ဒစ်စတိန်းသည် လျှို့ဝှက် အေးဂျင့် စပိုင် ဖြစ်ခြင်းကို ဘယ်တော့မှ ဘဝင် မကျ။ ဆက်တိုက် ဆက်တိုက် လိမ်ညာ ဟန်ဆောင်နေခြင်းက အမြဲ စိတ် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေသည်။ သူ့ အနေနှင့် လူတွေကို အမြဲ လိမ်ညာ ပြောဆို ဆက်ဆံနေရသည်။ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် နေရသည်။ အတု အလိမ် မှတ်ပုံ တင် စာရွက်စာတမ်းများကို သက်ဆိုင်ရာ အရာရှိများကို ပြသရသည်။ တစ် ချိန်မဟုတ် တစ်ချိန် ပေါ်ပေါက်သွားမည် ဆိုသော စိုးရိမ်စိတ်ကား ရင်ထဲမှာ အမြဲ ရှိနေ၏။

သူ အမြဲတမ်း ထမင်းလုံး တစ္ဆေ ခြောက်သလို မက်တတ်သော အိပ် မက်ထဲတွင် ရဲသားများက သူ့ထံ ဝိုင်းလာ၍ ‘မင်း စပိုင်ပဲ၊ မင်း စပိုင်ပဲ’ ဟု အော်ဟစ်ကာ ဖမ်းကြသည်။ နောက် ထောင်ထဲသို့ ပို့ကြ၏။ ထောင်ထဲသို့ ရောက်သည်နှင့် သူ ခြေထောက်ကို ရိုက်ချိုးကြလေ၏။

ယခုလည်း ဒစ်စတိန်း တစ်ယောက် စိတ်လက် မအီမသာ ဖြစ်နေ၏။ သူသည် လူဇင်းဘတ်ရှီ ဂျင်း မိုးနက် အဆောက်အအုံသို့ ရောက်ရှိနေခြင်း ဖြစ် ပါသည်။ သူသည် ယူရေနီယံ ထိန်းသိမ်းရေး ဒါရိုက်တာ ရုံးခန်း အပေါက်မှာ ရပ်၍ ဝင်ထွက်သွားလာသူများ၏ မျက်နှာများကို စောင့်ကြည့်နေခြင်း ဖြစ် သည်။ သူသည် ၎င်းဌာန သတင်း ဖြန့်ချိရေး တာဝန်ခံ မစ္စတာ ပက်ပါ ဆိုသူကို တွေ့လိုခြင်း ဖြစ်သည်။

ပက်ပါ ဆိုသူမှာ မသပ်မရပ် ဝတ်စားတတ်ပြီး မကျေမနပ် မျက်နှာထား ရှိသူ တစ်ယောက် ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဒစ်စတိန်းသည် ထိုသူ နောက် သို့ နောက်ယောင်ခံ လိုက်သွားပြီးနောက် သူ၏ မသပ်မရပ် ရုံးခန်းထဲ အထိ လိုက်ပါသွားကာ ထိုသူ တိုက်သော ကော်ဖီကို သောက်သုံးနေရ၏။ သူတို့ နှစ်ဦးလုံး ပြင်သစ် ဘာသာဖြင့် စကား ပြောကြ၏။

ဒစ်စတိုင်းက သူသည် အင်တာနေရှင်နယ် သိပ္ပံ မဂ္ဂဇင်း ဆောင်းပါး ရှင် တစ်ဦး အဖြစ် သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်ထား၏။

ပက်ပါက ‘ယခု လူကြီးမင်း လောလောလတ်လတ် ဘာတွေများ ရေး သားနေပါသလဲ’

ဒစ်စတိုင်းက ‘အမေရိကန်မှာ ဆိုရင် အဏုမြူ လောင်စာတွေဟာ မကြာ ခဏ ပျောက်ဆုံးလေ့ ရှိပါတယ်။ ဒီဥရောပမှာတော့ အဲဒီ လောင်စာတွေကို စနစ်တကျ နည်းစနစ်နှင့် ထိန်းသိမ်းထားတယ် ဆိုတာ သိရလို့ လေ့လာမလို့’

‘မှန်ပါတယ် ခင်ဗျ၊ ဥရောပ အဏုမြူ စွမ်းအား အဖွဲ့ဝင် နိုင်ငံတွေ အား လုံးဟာ စနစ်တကျ မှတ်ပုံတင်ထားရပါတယ်။ ပထမတန်းကတော့ ပုဂ္ဂလိက အရပ်သား အဏုမြူ လောင်စာတွေ ထိန်းသိမ်းတဲ့ နေရာ၊ မိုင်းတွေက တူးဖော် လာပြီး သန့်စင်ပြီး ကတည်းက သိုလှောင်ရာမှာ တိတိကျကျ စာရင်း ထားရပြီး သက်ဆိုင်ရာ အဏုမြူ ဓာတ်ပေါင်းရုံတွေကို ပို့ရာမှာလည်း စာရင်းအင်းနှင့် ထားရပါတယ်’

‘ခင်ဗျား ပြောတဲ့ အထဲမယ် အရပ်သား ကုမ္ပဏီတွေ ဆိုတော့’

‘ဟုတ်ပါတယ်။ စစ်ဘက် ဆိုင်ရာက ကျွန်တော်တို့ ဌာနနှင့် မပတ်သက် ပါဘူး’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဆက်ပါဦး’

‘နမူနာ ပြောရရင် ယူရေနီယံ အဝါတုံးကနေ ဓာတ်အား အဖြစ် အသုံး ပြုတဲ့ စက်ရုံ ဆိုပါစို့။ ယူရေနီယံ အဝါတုံးတွေကို ယူရေတွန် (အဏုမြူ စွမ်း အား ထိန်းသိမ်းရေး အဖွဲ့) က ပုဂ္ဂိုလ်တွေက စနစ်တကျ ချိန်တွယ်ပြီးမှ ပို့ပါ တယ်။ ဒီယူရေနီယံ အရိုင်း အဝါတုံးတွေကိုလည်း တူးဖော် သန့်စင်ရာ မိုင်း တွေက တစ်ဆင့် စနစ်တကျ ချိန်တွယ်ပြီး မှတ်သားထားပါတယ်။ နောက်တစ်ခါ စက်ရုံကို ရောက်လို့ အဲဒီ ယူရေနီယံ အဝါတုံးတွေကို စွမ်းအား အဖြစ် အသုံး ပြုပြီးနောက် ထွက်လာတဲ့ ခြပ်ပစ္စည်းတွေကိုလည်း စနစ်တကျ ချိန်တွယ်ပြီး မှတ်သား ပြန်ယူရပါတယ်’

ဒစ်စတိုင်းက ဘာမှ ဝင်မပြော။ ပက်ပါက ဆက်၍ ‘ဒီလို ထပ်ဆင့် စစ်ဆေး ချိန်တွယ်တဲ့ အလုပ်ကို နောက်ဆုံး အဏုမြူ အပို ခြပ်ကြွင်း အထိ စနစ်တကျ ထားရပါတယ်။ အားလုံး ကွန်ပျူတာ စက်တွေနှင့် တွက်ချက် ထားပါတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ’

ဒစ်စတီန့်သည် စိတ်ဝင်စားနေဟန် ပြနေရသော်လည်း အမှန်အားဖြင့် စိတ်ဓာတ် ကျနေ၏။ ပက်ပါ အနေနှင့် သူတို့၏ စနစ် တိကျပုံကို ချဲ့ထွင်၍ ပိုပိုမိုမို ပြောနေသည်မှာ သေချာသည်။ သို့သော် သူ ပြောသည်ထက် တစ်ဝက် လောက် စနစ်တကျ ရှိသည် ဆိုလျှင်ပင် ဘယ်သူကများ တန်တစ်ရာလောက် ရှိသော ယူရေနီယံ အဝါတုံးများကို ကွန်ပျူတာ စက်တွေ မသိအောင် ခိုးယူ နိုင်ပါမည်နည်း။

ပက်ပါ စကား ဆက်ပြောနေစေရန် ရည်ရွယ်၍ ‘ဒါဆို ဘယ်အချိန် ကောက်စစ်လိုက် စစ်လိုက် ခင်ဗျားတို့ ကွန်ပျူတာတွေက ဥရောပ တစ်တိုက် လုံးမှာ ရှိတဲ့ ယူရေနီယံတွေရဲ့ အလေးချိန် အတိအကျ သိနိုင်တာပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျုပ်တို့ အဖွဲ့ဝင် နိုင်ငံတွေ ဖြစ်တဲ့ ပြင်သစ်၊ ဂျာမနီ၊ အီ တလီ၊ ဘယ်လ်ဂျီယံ၊ နယ်သာလန်နှင့် လူဇင်ဘတ်တွေမှာ ရှိသမျှပေါ့လေ၊ ယူရေနီယံဓာတ်တွေ မကဘူး ခင်ဗျ၊ ဆက်ပြီး ထွက်လာတဲ့ အဏုမြူ ဓာတ် အား ဒြပ်စင်တွေရောပဲ’

‘အဲဒါတွေ သယ်ယူ ပို့ဆောင်ရေးကျတော့ရော’
‘ဒါလည်း ကျုပ်တို့ရဲ့ ခွင့်ပြုချက် ပါမှ လုပ်ရတာပဲ’

ဒစ်စတီန့်သည် သူ၏ မှတ်စု စာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်၏။ သူက ‘အင်း ခင်ဗျားတို့ အဖွဲ့ကတော့ စည်းစနစ် ကျပါပေ့ဗျာ၊ လုပ်ကိုင်ပုံတွေကိုရော ကွင်း ဆင်းကြည့်လို့ မရဘူးလား’

‘ဒါကတော့ ကျုပ်တို့နှင့် မဆိုင်တော့ဘူးဗျ၊ ဒါကတော့ ခင်ဗျား အနေနှင့် သက်ဆိုင်ရာ တိုင်းပြည်ရဲ့ အဏုမြူ စွမ်းအား ဌာနကို ဆက်သွယ် ခွင့်တောင်း ပြီးမှ ကြည့်လို့ ရမယ်’

‘ဒါဆို သက်ဆိုင်ရာ ဌာနတွေရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်တွေများကော ကျွန်တော် မရနိုင်ဘူးလား’

‘ရပါတယ်’

ပက်ပါသည် ထိုင်ရာမှ ထ၍ ဖိုင်ဗီရိုများ ရှိရာသို့ သွား၏။

ဒစ်စတီန့် အနေနှင့် ပြဿနာ တစ်ခုကို ဖြေရှင်းလိုက်ရာ နောက်တစ်ခု နှင့် ရင်ဆိုင် တိုးနေရသလို ဖြစ်နေ၏။ သူ့ အနေနှင့် အဏုမြူ စွမ်းအားထုတ် ဓာတ်သတ္တုများ သိုလှောင်ရာကို သိလိုသည်။ ယခုတော့မူ သိရပါပြီ။ ယူရေ တွန် အဖွဲ့ချုပ်၏ ကွန်ပျူတာစက်ထဲတွင် ရှိနေကြောင်းပေတည်း။ ကွန်ပျူတာ စက် သိသမျှမှာလည်း အဏုမြူ ဓာတ်အားနှင့် ပတ်သက်သမျှ သိုလှောင်

ဆက်သွယ် အသုံးပြုနေသည့် စနစ်ဇယားမျှသာ ဖြစ်ပေရာ ခိုးယူဖို့ကား ခက်လှပါဘိ။

ပက်ပါက သူ့အား စာကူးစက်ဖြင့် ရိုက်ထားသော စာရင်း စာရွက် တချို့ကို ပေးသည်။

ဒစ်စတိန်းက ယူရင်း ‘အခုလို ကူညီတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးပါပဲ’
‘ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ၊ ဒါထက် ခင်ဗျား ဘယ်မှာ တည်းခိုပါသလဲ’
‘ဘူတာရုံနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် အဲလ်ဖာ ဟိုတယ်မှာပါ’

ပက်ပါသည် ဒစ်စတိန်းအား တံခါးပေါက်ထိ လိုက်ပို့ရင်း ‘လူဇင်းဘတ်မှာ ပျော်ရွှင်နိုင်ပါစေဗျာ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကြိုးစားရမှာပေါ့ ခင်ဗျာ’

ဒစ်စတိန်းက ပြန်ပြောရင်း ပက်ပါ၏ လက်ကို ဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

ဒစ်စတိန်းသည် ဂျင်း မိုးနက် အဆောက်အအုံ ရှေ့မှာ တစ်နေ့လယ်လုံး အမှုထမ်းများ ရုံးအပြန်ကို စောင့်ကြည့်နေ၏။ သူ့အတွက် အတွင်းရေးမှူးများ၊ ရုံးစေများ၊ အစားအသောက် တာဝန်ခံများသည် အသုံးမဝင်ပါ။ ထိုနည်းတူ အထက်တန်း အရာရှိများလည်း အသုံးမတည့်ပါ။ သူ လိုချင်သူမှာ အလယ်အလတ်၊ ကွန်ပျူတာ အစီအစဉ် ဆွဲရသူများ၊ ဌာန မန်နေဂျာများနှင့် ဌာနမှူးလက်ထောက်များလောက်သာ ဖြစ်ပါသည်။ သူ့အနေနှင့် ဖြစ်နိုင်လောက်သူများကို အလွယ်တကူ မှတ်သားနိုင်ရန် မှန်ကြောင်၊ နှာခေါင်းပြား၊ ကော်လာဖြူ၊ တိုနီ ကားတစ်၊ ခေါင်းဖြူ၊ ဇက်ပါတာ၊ ဖိုးဝ စသည်ဖြင့် အမှတ်အသားပြု နာမည် ပေးထားလိုက်၏။

မှန်ကြောင် ဆိုသူမှာ အသက် သုံးဆယ်ခန့် ခပ်ဝဝ မိန်းမကြီး တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူမ၏ နာမည်ဝှက်မှာ ပြောင်ပြောင်လက်လက် ဖြစ်နေသော သူမ၏ မျက်မှန်မှ ရလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒစ်စတိန်းသည် မှန်ကြောင် နောက်သို့ လိုက်သွားသည်။ မှန်ကြောင်သည် ဖီးယက် ၅၀၀ ကားသေးသေးလေးထဲသို့ သူမ၏ ဝဖီးသော ကိုယ်လုံး သွင်း၍ ဝင်သည်။ ဒစ်စတိန်း အသင့် ငှားထားသော ပိုဂျိုး ကားကလေးသည် မလှမ်းမကမ်းမှာ အသင့် ရှိနေ၏။

ဒစ်စတိန်းသည် မှန်ကြောင် နောက်သို့ သူမ နေထိုင်ရာ ဆင်ခြေဖုံး ရွာကလေးထိ လိုက်ခဲ့သည်။ ရွာကလေးကား အေးချမ်းပုံ ရသည်။

ဒစ်စတိန်းသည် မှန်ကြောင် အိမ်ရှေ့မှ အခေါက်ခေါက်အခါခါ ဖြတ်၍ ကြည့်သည်။ တစ်ခါတွင် မှန်ကြောင် တစ်ယောက် အသက် ကြီးကြီး မိန်းမ ကြီး တစ်ဦးအား တစ်စုံတစ်ရာ ကျွေးမွေးနေသည်ကို မြင်ရ၏။

ဖီးယက် ကားလေးသည် အိမ်ပြင်ဘက်၌ တစ်ညလုံး ရပ်လျက်။ ဒစ် စတိန်း ပြန်လာခဲ့၏။

မှန်ကြောင်ကား အလုပ် လုပ်ရန် အဆင်မပြေလှ။ သူမသည် သက်ကြီး ရွယ်အို အမေကြီးနှင့် အတူ နေပုံ ရပြီး ဆင်းရဲ ချမ်းသာ ရှိပုံ မရ။ အလယ် အလတ်ထဲက ဖြစ်ရမည်။ မကောင်းမှု တစ်စုံတစ်ရာ လုပ်ပုံ မရ။ မှန်ကြောင် ကို ချဉ်းကပ်ရန် လွယ်မည် မထင်။

ဒစ်စတိန်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် တည်းခိုရာ ဟိုတယ်သို့ ပြန်လာ ခဲ့၏။

နောက်ထပ် သုံးရက် ဆက်တိုက် လိုက်လံ ကြည့်ရှုသည်။ ဇက်ပါတာ၊ ဖိုးဝနှင့် တိုနီ ကားတစ်တို့သည်လည်း သူ လိုချင်သူများ မဟုတ်ကြ။

ကော်လာဖြူသည် ဒစ်စတိန်းနှင့် သက်တူ ရွယ်တူမျှလောက် ရှိပေမည်။ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်စားတတ်သူ ဖြစ်ပြီး ဆံပင် နည်းနည်း ရှည်ရှည် ထားသူ ဖြစ်သည်။ ကော်လာဖြူသည် ရုံးသို့ ခြေကျင် တက်သူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ရုံးအဆင်း သူ့ အိမ်ခန်းသို့ ခြေကျင် ပြန်သည်။ သူ့ အိမ်ခန်းမှာ အိမ် ခပ်နွမ်း နွမ်း ဖြစ်သည်။ ကော်လာဖြူ ဝင်သွားပြီးနောက် နှစ်မိနစ် ကြာသော အခါ အပေါ်ထပ်မှ မီးလင်းလာ၏။

ဒစ်စတိန်းသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ နှစ်နာရီကျော် စောင့်နေ၏။

ကော်လာဖြူ ထွက်လာသော အခါ အတော် ကျပ်သော ဘောင်းဘီကို ဝတ်လာပြီး လည်ပင်းတွင် လိမ္မော်ရောင် ပဝါကို စည်းလာ၏။ ဆံပင်ကို ရှေ့ သို့ ခပ်အိအိ ဖြီးထားသည်။ သူ့ပုံပန်းမှာ ပို၍ နုပျိုလာသည်ဟု ထင်ရသည်။ သူ လမ်းလျှောက်ပုံကား ဆတ်တောက် ဆတ်တောက်နှင့်။

ဒစ်စတိန်းသည် ကော်လာဖြူ နောက်သို့ ရူးဒစ် အရပ်ထိ နောက်ယောင်ခံ လိုက်ခဲ့သည်။ ကော်လာဖြူသည် မီးထွန်း မထားသော တံခါး တစ်ခု နောက် ကွယ်သို့ ဝင်ရောက် ကွယ်ပျောက်သွားလေသည်။ ဒစ်စတိန်းသည် အပြင်မှ စောင့်နေရ၏။ တံခါးက ပွင့်နေသော်လည်း အထဲမှာ ဘယ်သူဘယ်ဝါ ရှိသည် ကို မပြောနိုင်ပေ။ ခဏ အကြာတွင် ဒစ်စတိန်းသည် ခပ်တိုးတိုး တေးသံ ကြားရ၏။

ဂျင်းဘောင်းဘီ အဝါရောင် ဝတ်ထားသော လူငယ် နှစ်ယောက်သည်
ဒစ်စတီန်း နံဘေးမှ ကပ်၍ လှေကား အတိုင်း ဆင်းသွားပြန်၏။ တစ်ယောက်
က ဒစ်စတီန်းဘက်သို့ လှည့်၍ ‘ဒီနေရာပဲလေ၊ ဟုတ်ပါတယ်’

ဒစ်စတီန်းလည်း လှေကား အတိုင်း ဆင်း၍ လိုက်ပါသွားလေသည်။

အတွင်း၌ကား ရိုးရိုး သာမန် ညကလပ် တစ်ခုသာ ဖြစ်ပေသည်။ စားပွဲ၊
ကုလားထိုင်များ၊ ကပွဲ ခန်းမ ကြမ်းပြင် တစ်ခု၊ ထောင့်တစ်နေရာတွင် ဂျက်စ်
တီးဝိုင်း တစ်ခုနှင့် အခန်းငယ်ကလေးများ ဖွဲ့စည်းထား၏။ ဒစ်စတီန်းသည်
ဝင်ခ ပေးခဲ့ပြီးနောက် အခန်း တစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ဘီယာ တစ်လုံး မှာလိုက်
၏။ ကော်လာဖြူကို လှမ်းမြင်နေရ၏။

ဒစ်စတီန်း အနေနှင့် ထိုညကလပ် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ထူးခြားနေသည်ကို
ရိပ်မိ၏။ နံဘေး ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ပြီးနောက် သူ စိတ်အထင်သည် ရှင်း
သွား၏။ ဤကလပ်ကား မိန်းမလျှာ ဝါ အခြောက် ကလပ် ဖြစ်ပေသည်။ ဒစ်
စတီန်း အနေနှင့် ဤကလပ်မျိုးကို ပထမဆုံး အကြိမ် ရောက်ဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။
ကလပ်တွင်း တချို့သော ယောက်ျားများမှာ မိတ်ကပ် ပါးပါးကလေး လိမ်း
ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ မိန်းမ ငယ်ငယ်ချောချောကလေး တစ်ဦးသည် အသက်
ကြီးကြီး မိန်းမကြီး တစ်ဦးနှင့် လက်ချင်း ဆုပ်ကိုင်ထားသည်ကို မြင်ရ၏။

ကော်လာဖြူသည် ဆံပင် အရောင် ဖျော့ဖျော့၊ ကြက်သွေးရောင် ကုတ်
အင်္ကျီ ဝတ်ထားသူ တစ်ဦးနှင့် ကပ်ထိုင်နေ၏။ ဒစ်စတီန်း အနေနှင့် မိန်းမလျှာ
များ အပေါ် မည်သို့မှ မကောင်း မြင်ခြင်း၊ အကောင်း မြင်ခြင်း မရှိပါ။ သူ
အနေနှင့် ဆိုရလျှင် ကော်လာဖြူသည် ယူရေတွန်မှ မကောင်းမှု အပြစ် ကျူး
လွန်တတ်သူ တစ်ဦး၊ သားကောင် တစ်ဦးသာ ဖြစ်၏။

သူသည် ဂီတသံကို နားထောင်ရင်း ဘီယာကို သောက်နေ၏။ စားပွဲ
ထိုး တစ်ယောက် သူ့အနားကို လာပြီး ‘ဒီက တစ်ယောက်တည်းလား ဟင်’
အသံက တစ်မျိုးပါကလား။ ဒစ်စတီန်းက အမြန် ခေါင်းခါပြလိုက်၏။
‘မဟုတ်ဘူး၊ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ကို စောင့်နေတာ’

ဂီတာသမား တစ်ဦးက တီးဝိုင်း နေရာ ရောက်လာပြီး ညစ်ညမ်းသော
ရှေးဟောင်း ဂျာမနီ သီချင်း တစ်ပုဒ်ကို ဆိုလိုက်လေ၏။ ပရိသတ်က လက်
ခုတ်တီး သဘောကျ အားပေးကြ၏။

ကော်လာဖြူသည် သူ့အဖော်၏ ဒူးပေါ်သို့ လက်တင်လိုက်သည်ကို မြင်
ရသည်။ ဒစ်စတီန်းသည် ကော်လာဖြူတို့ အခန်းဘက်သို့ ကူးလိုက်၏။

mgyoe.com

သူက 'ဟဲလို၊ ခင်ဗျားကို ဟိုနေ့က ယူရေတွန် ရုံးခန်းမှာ မြင်လိုက်
တယ် ထင်ပါတယ်'

ကော်လာဖြူ မျက်နှာသည် ဖြူရော်သွား၏။

'မ... မပြောတတ်ဘူးလေ'

ဒစ်စတီန်းက လက်ဆန့်ပေး၏။

'ကျွန်တော်က အက် ရောဂျားပါ၊ သတင်းစာဆရာ တစ်ယောက်ပါ'

ဒစ်စတီန်းက ပက်ပါအား ပေးထားသည့် နာမည်နှင့် အလုပ်အကိုင်ကို
ပြောလိုက်၏။

'ဟုတ်ကဲ့၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်'

ကော်လာဖြူသည် တုန်လှုပ်နေပြီ ဖြစ်၏။ သို့သော် သူ့ အမည်ကို ထုတ်
ဖော် ပြောသည် အထိတော့ သတိလက်လွတ် မဖြစ်သေး။

ဒစ်စတီန်းက 'အေးဗျာ၊ အခုလို တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့
ကျုပ်မှာ သွားစရာလေး ရှိနေသေးတယ်'

'ဟုတ်လား၊ ဒါဆို နှုတ်ဆက်ပါတယ်၊ ဝှတ်ဘိုင်'

ဒစ်စတီန်းသည် ကလပ်ထဲမှ ထွက်ခဲ့လေသည်။ သူ့ အနေနှင့် လုပ်သင့်
လုပ်ထိုက်သည်ကို လုပ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ကော်လာဖြူ အနေနှင့် သူ၏ လျှို့ဝှက်
ချက် ပေါ်သွားကြောင်း ရိပ်မိသွားပြီ ဖြစ်၏။ သူ ကြောက်ရွံ့သွားလောက်
ပေပြီ။

ဒစ်စတီန်းသည် တည်းခိုရာ ဟိုတယ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ စိတ်ထဲတွင်
မသန့်မရှင်း ဖြစ်နေမိ၏။

ရူးဒစ်မှ အပြန် ဒစ်စတီန်း နောက်မှ တစ်စုံတစ်ယောက် ကပ်ပါလာသည်။

နောက်ယောင်ခံ လိုက်လာသူသည် ကြေးစားထဲက မဟုတ်။ ထို့ကြောင့်
ဘာမှ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် မလုပ်။ နောက်မှ ခြေလှမ်း ၁၅ လှမ်း၊ အလှမ်း
နှစ်ဆယ် အကွာလောက်မှ လိုက်နေသည် ဖြစ်သော်လည်း သားရေ ခြေနင်းသံ
က တဒေါက်ဒေါက် မြည်နေ၏။ ဒစ်စတီန်းသည် မသိဟန်ဆောင်၍ လမ်း
ကူးလိုက်သည်။ တစေ့တစောင်း ကြည့်လိုက်သည်နှင့် နောက်ယောင်ခံ လိုက်
လာသူကို မြင်ရသည်။ ငနဲသားမှာ ခပ်ငယ်ငယ် ထွားထွား၊ ဆံပင် ရှည်ရှည်၊
အညိုရောင် ဂျာကင် ဝတ်ထား၏။

ခဏ အကြာတွင် နောက်ထပ် လူငယ် တစ်ဦး အမှောင်ရိပ်ထဲမှ ထွက်လာပြီး ဒစ်စတိန်း သွားလမ်းကို ပိတ်ရပ်လိုက်၏။ ဒစ်စတိန်းသည် ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ရပ်၍ စောင့်နေလိုက်၏။ ခေါင်းထဲမှာကား ဒါက ဘာတွေပါလိမ့်။ ဘာသဘောပါလိမ့်။ ယခု လတ်တလော အခြေအနေ အရ ဘယ်သူက နောက်ယောင်ခံ လိုက်နေမှန်း စဉ်းစား၍ မရ။ ထို့ပြင် လမ်းပေါ်က အပျော်တမ်း လူငယ်ကလေးတွေကို နောက်ယောင်ခံ လိုက်ခိုင်းလောက်သူ ဘယ်သူများ ရှိပါလိမ့်။

လမ်းမီးရောင် အောက်တွင် ဓားရောင်က ဝင်းခနဲ လက်သွား၏။ နောက်က လိုက်လာသော ကောင်လေးကလည်း ကပ်လာသည်။

ရှေ့က ချာတိတ်က ‘ကဲ ကိုယ့်လူ၊ မောင်ရင့် ပိုက်ဆံအိတ် ထုတ်စမ်း’ ဒစ်စတိန်းသည် စိတ်သက်သာရာ ရသွား၏။ သည်ငဲ့ကလေးများကား သာမန် လူဆိုး လူမိုက်ကလေးများပင်တည်း။ မိန်းမလျှာ ကလပ်မှ ထွက်လာသူ မှန်သမျှကို အလွယ်တကူ အမဲဟု ယူဆ၍ အေးဓားပြ တိုက်နေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဒစ်စတိန်းက ‘ကျုပ်ကို ရိုက်လား ပုတ်လား မလုပ်ပါနှင့်ဗျာ၊ ပိုက်ဆံ ရှိသမျှ ပေးပါ့မယ်’

ဒစ်စတိန်းက ပိုက်ဆံအိတ်ကို ထုတ်လိုက်၏။

ရှေ့မှ ချာတိတ်က ‘ပေးစမ်း ပိုက်ဆံအိတ်’

ဒစ်စတိန်း အနေနှင့် သည်ကောင်လေးများကို ပြန်မချချင်ပါ။ သူ့အတွက် ပိုက်ဆံက အလွယ်တကူ ပြန်ယူနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။ သို့သော် သူ၏ စာရွက်စာတမ်း၊ ခရက်ဒစ် ကတ်များ ဆုံးရှုံးသွားပါက သိပ်မကောင်းလှပေ။ ထို့ကြောင့် အိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံများကို ရွေးထုတ်ပြီး လှမ်းပေးလိုက်၏။ ပါးစပ်မှလည်း ‘စာရွက်စာတမ်းတွေကိုတော့ ထားခဲ့ပါ၊ ငွေတွေ ယူသွားလေ၊ ကျုပ်ရဲကို မတိုင်ပါဘူး’

ရှေ့မှ ချာတိတ်က ငွေများကို ဆတ်ခနဲ ယူလိုက်၏။

နောက်မှ ချာတိတ်က ‘ခရက်ဒစ် ကတ်တွေလည်း ယူကွာ’

ဒစ်စတိန်းသည် ရှေ့က ငနဲ မျက်နှာကို သေချာ ကြည့်လိုက်၏။ သည်ငဲ့က နည်းနည်း ပျော့ညံ့ပုံ ရသည်။

သူက ‘မင်းတို့ ငွေရပြီပဲ၊ တော်ရောပေါ့ကွာ’

သူသည် ရှေ့က ချာတိတ်ကို ရှောင်၍ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

နောက်မှ သားရေ ခြေနှင်း ဆောင့်နှင်းသံ ကြားလိုက်ရပြီး ရှေ့က ငနဲ ကလည်း ဒစ်စတိန်းထံ ပြေးဝင်လာ၏။ ဒစ်စတိန်း အတွက် လုပ်စရာ တစ်လမ်းသာ ရှိတော့သည်။

ဒစ်စတိန်းသည် ကိုယ်ကို တိမ်းညွတ်၍ သူ့ နောက်ကျောကို ကန်လိုက်သော ခြေထောက်ကို ဖမ်းကာ ဆွဲလိမ်လိုက်၏။ ချာတိတ်၏ ခြေပွတ်တိုင်လည်သွားရာ နာကျင်စွာ အော်ပြီး လမ်းပေါ်သို့ လဲကျသွား၏။

ဓားနှင့် ငနဲသားက ဒစ်စတိန်းထံ တွန်းဝင်လာသည်။ ဒစ်စတိန်းသည် နောက်သို့ ခုန်ရှောင်၍ ငနဲသား မေးဆီသို့ တစ်ချက် ကန်လိုက်၏။ နောက်သို့ ပြန်ခုန်၍ နောက်တစ်ခါ မေးရိုးကို ကန်လိုက်ပြန်၏။ ဓားငနဲသည် ဓားနှင့် ဝင်ထိုးသည်။ ဒစ်စတိန်းက ဘေးသို့ တိမ်း၍ တတိယ အကြိမ် အဖြစ် မေးရိုးကို လှမ်းကန်လိုက်ပြန်၏။ 'ဖြောင်း' ခနဲ အရိုး ကျိုးသော အသံမျိုး ကြားလိုက်ရပြီး ငနဲလေး ပုံလျက် ကျသွားသည်။

ဒစ်စတိန်းသည် ခဏမျှ ရပ်၍ လူဆိုး ငနဲလေး နှစ်ဦးကို ကြည့်လိုက်၏။ သူ့ ရင်ထဲတွင် ပြောဆို မရသော သားသမီးများကို ရိုက်လိုက်ရသော မိဘ သဖွယ် ခံစားနေရသည်။ သူ့ အတွေးထဲ၌မူ သူတို့ ငါ ဒီလို လုပ်ဖြစ်အောင် ဘာလို့များ မိုက်ကြပါလိမ့်။ သူတို့လေးတွေဟာ အလွန်ဆုံးရှိ ၁၆-၁၇ နှစ်ပေါ့။ သူတို့လေးတွေသည် မိန်းမလျာများကို စောင့်၍ အမဲ ဖမ်းနေကြခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ယနေ့ည သူ့ လုပ်ရပ်နှင့် ဘာများ ထူးပါသေးသနည်း။

သူသည် ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ယနေ့ ညနေကား မေ့ပစ်ရန် ကောင်းလှသော ညနေခင်းပါကလား။ မနက်ကျရင် ဒီမြို့က ခွာမှ ဖြစ်ပေတော့မည်။

ဒစ်စတိန်း အနေနှင့် အလုပ် စပြီး ဆိုသည်နှင့် ဖြစ်နိုင်သမျှ လူမမြင်အောင် ဟိုတယ် အခန်း အောင်းနေလေ့ ရှိ၏။ ဟိုတယ် ဘားမှာ ဆင်း၍ အရက် မသောက်၊ အပြင်ထွက် လမ်းမလျှောက်။ အခန်းထဲ အရက် မှာသောက်ပြီး တယ်လီဗေးရှင်းကိုပဲ ကြည့်နေခဲ့သည်။ သို့သော် ဘယ်လောက်ပဲ ဂရုစိုက်စိုက် ဆုံချင်တော့ ဘာမှ မတတ်နိုင်။

သူသည် အခန်းခများကို ရှင်းပြီး ပေးထားသော နာမည် ဖြစ်သော အက် ရောဂျား အမည်ကို ကောင်တာ စာရေး ရှေ့တွင် လက်မှတ် ထိုးနေစဉ် နောက်မှ အင်္ဂလိပ် ဘာသာဖြင့် အသံ တစ်ခု ထွက်လာ၏။

‘ဘုရားသခင် နက် ဒစ်စတိန်းပါလား၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ဟင်’
တခြား အမည် တစ်မျိုးနှင့် လှုပ်ရှားနေကြရသော စပိုင် အေးဂျင့်တိုင်း
သည်လို အဖြစ်မျိုးကို အကြောက်ရဆုံး မဟုတ်ပါလား။ ဟိုရှေးရှေးတုန်းက
အသိ တစ်ယောက် ပေါ်ပေါက် ကြုံကြိုက်လာပြီး ဖွင့်ဟ ခေါ်ဆိုလိုက်ခြင်းပင်။
ထမင်းလုံး တစ္ဆေ ခြောက်သည့်ထဲက အတိုင်း။ ရဲသားကြီးက ‘မင်း စပိုင်ပဲ’
ဟု အော်လိုက်တာမျိုး။

စပိုင် အေးဂျင့်တိုင်းကို လေ့ကျင့် သင်တန်းတိုင်းက သင်ကြားထားသလို
ဒစ်စတိန်းလည်း သင်ကြားခဲ့ရပါ၏။ ထိုကဲ့သို့ မိတ်ဆွေမျိုး အသိမျိုးနှင့် ကြုံ
ဆုံတိုင်း မသိဟန်ဆောင် နေလိုက်ရန်။

ဒစ်စတိန်းသည် ဟိုတယ် စာရေးကို ပထမ ကြည့်လိုက်၏။ ဟိုတယ်
စာရေးသည် ဘာမှ သတိမူမိပုံ မရ။ ဒစ်စတိန်းသည် နောက်သို့ လှည့်၍
ပြင်သစ် ဘာသာဖြင့် ‘ခင်ဗျား လူမှားနေပြီ ထင်..’

စကား မဆုံးမီ ဟိုရှေးရှေးအခါက အောက်စဖို့မှာ ဆုံဖူးသည့် မြင်ကွင်း
သည် ပေါ်လာ၏။

အလော အက်ရှဖို့၏ ဂါဝန်များမှာ လူးလွန်နေ၏။ သူမ၏ မျက်နှာမှာ
သွေးရောင်များ လျှမ်းနေ၏။ သူမသည် ယာစစ် ဟာစန်ကို နမ်းနေ၏။

သူ့ဘက်ကို လှည့်လိုက်သော ဒစ်စတိန်းအား ယာစစ် ဟာစန်က ‘ဟုတ်
ပါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားကိုး’

စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို မထိန်းနိုင်ဘဲ ဒစ်စတိန်းက ‘ဘုရားရေ၊ ဟာစန်’
ဟာစန်က ပြုံးလိုက်၏။ သူ့ လက်ကို ဆန့်ပေးလိုက်၏။

‘မတွေ့တာ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ ကြည့်စမ်း၊ အနှစ် နှစ်ဆယ်တောင်
ကျော်ပြီ ထင်တယ်’

ဒစ်စတိန်းသည် ကမ်းလာသော လက်ကို ဆွဲလိုက်ရ၏။ သူ့ကိုယ်သူ ထိန်း
၍ ‘ဟုတ်မှာပေါ့၊ ဒါထက် ခင်ဗျား ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ’

‘ကျုပ်က ဒီမှာ နေတာ၊ ခင်ဗျားက’
‘ကျုပ်က သွားတော့မလို့’

ဒစ်စတိန်းသည် လက်ပတ် နာရီကို ကြည့်လိုက်ပြီး ‘ကြည့်စမ်း၊ ကျုပ်
က လေယာဉ် အမီ ပြေးရဦးမယ်ဗျာ’

ဟာစန်က ‘ကျုပ်ကား အပြင်မှာ ရှိပါတယ်၊ လေဆိပ်ကို လိုက်ပို့မှာပေါ့၊
စကားစမြည်လည်း ပြောရတာပေါ့’

‘ကျုပ် တက္ကစီ မှာထားပြီးပြီ’
 ဟာစန်က စာရေးအား ‘တက္ကစီကား ခေါ်ထားတာ ဖျက်လိုက်တော့၊
 ကားဆရာ လာရင် ရော့ မုန့်ဖိုး ပေးလိုက်’
 ဟာစန်က ငွေအကြွ တချို့ ပေးလိုက်သည်။
 ဒစ်စတီန်းက ‘ကျုပ်ဗျာ တကယ် အရေးကြီးနေလို့’
 ‘ဒါဆို လာလေ’
 ဟာစန်က ပြောပြောဆိုဆို နံဘေး ချထားသော ဒစ်စတီန်း၏ အိတ်ကို
 ယူ၍ အပြင်သို့ ထွက်သွား၏။
 ဒစ်စတီန်း အနေနှင့် ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘဲ လိုက်ထွက်ခဲ့ရလေ၏။
 သူတို့ နှစ်ဦးသား အပြင်မှာ ရှိသော ဟာစန်၏ နှစ်ယောက်စီး အင်္ဂလိပ်
 ပြိုင်ကားလေးပေါ် တက်၍ ထွက်လာကြလေ၏။
 ဒစ်စတီန်းက မတတ်သာတော့ဘဲ အခြေအနေကို ကြည့်ကာ ‘ခင်ဗျား
 ဒီမှာ နေတယ်’
 ‘ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ ဘဏ်တိုက်က ဥရောပ ဌာနချုပ် အဖြစ် ဒီမှာ
 ဖွင့်ထားတာ’
 ‘ဘာဘဏ်ပါလိမ့်’
 ‘စီခါ လက်ဘာနွန် ဘဏ်လေ’
 ‘ဘာလို့များ လူဇင်းဘတ်မှာ လာပြီး..’
 ‘ဒါတော့ ဒီမှာက ငွေရေးကြေးရေး အချက်အချာ ကျလို့ပေါ့၊ ဒါထက်
 ခင်ဗျားကော ဘယ်မှာလဲ’
 ‘အစွရေးမှာ နေတယ်လေ၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ စခန်းက ဝိုင်ချက်တယ်၊ ဥရောပ
 ဈေးကွက် ရှာဖို့ ထွက်လာခဲ့တာ’
 ‘ခင်ဗျားဟာက ချဉ်သီးပင်အောက် ချဉ်သီး လာရောင်းသလို ဖြစ်နေပြီပဲ’
 ‘ဟုတ်ပါ့ဗျာ၊ ကျုပ်လည်း အဲဒီလို ထင်စ ပြုနေပါပြီ’
 ‘ကျုပ် ခင်ဗျားကို ကူညီကောင်း ကူညီနိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ နောက်တစ်ခါ
 လာရင် ကျုပ်နှင့် ဆက်သွယ်လေ၊ ကျုပ် ဒီမှာ အဆက်အသွယ် အတော်များများ
 ရှိပါတယ်၊ ခင်ဗျားနှင့် ဆုံပေးမှာပေါ့’
 ‘ကျေးဇူးပဲဗျာ’
 ဟာစန်က ‘ခင်ဗျား.. ခင်ဗျားကတော့ ပါလက်စတိုင်း ပြန်ရောက်နေပြီ၊
 ကျုပ်မှာက ဥရောပကို အိမ်လုပ်နေရတယ်’

ဒစ်စတိန်းက ဘဏ်တိုက်နှင့် ဟာစန် ဘယ်လို ပတ်သက်ရသည်ကို စုံစမ်းသောအားဖြင့် ‘ဘဏ်တိုက်ရဲ့ အခြေအနေကော ဘယ်နှယ်လဲ’

‘မဆိုးပါဘူး’

သူတို့ နှစ်ယောက်မှာ စကား ပြောစရာ ကုန်သွားသလို ဖြစ်နေ၏။

ဟာစန်က ‘ခင်ဗျား အိမ်ထောင်ကျပြီလား’

‘ဟင့်အင်း၊ ခင်ဗျားကော’

‘မကျသေးဘူး’

‘တကယ်ပဲနော်’

ဟာစန်က ပြုံးလိုက်၏။

‘ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားတို့က တာဝန် ယူချင်တဲ့ လူမျိုးတွေ မဟုတ်ဘူးနှင့် တူတယ်’

‘ကျုပ် မှတ်မိသမျှတော့ ခင်ဗျားက မြာ အတော် စွဲတဲ့ လူပဲ’

‘အို အဲဒါ ရှေးတုန်းကပါ’

သူတို့သည် လေဆိပ်ကို ရောက်လာ၏။ ဟာစန်က ကားရပ်လိုက်၏။

ဒစ်စတိန်းက ‘လိုက်ပို့တာ ကျေးဇူးပါပဲ’

‘ထားပါ၊ နောက်တစ်ခါ ရောက်ရင် ကျုပ်ဆီကို ဆက်သွယ်ပေါ့’

‘ကောင်းပါပြီ၊ ဝှတ်ဘိုင်’

ဒစ်စတိန်းက အောက်စဖို့က အဖြစ်များကို ပြန်စဉ်းစားနေမိ၏။ ဟာစန်နှင့် အေလာ ဖက်ပွေ့နေကြသည်ကို ဒစ်စတိန်းနှင့် ကာတုန်းတို့ အသာ ရှောင်ထွက်လာခဲ့ကြ၏။ ဒစ်စတိန်း ရင်ထဲမှာမူ အေလာကို ဆုံးရှုံးရသလို ခံစားနေ၏။ ထို့နောက် သူတို့ အဖွဲ့ လူစု ကွဲသွားကြပါသည်။

ဒစ်စတိန်းက ပါလက်စတိုင်းသို့ လာခဲ့၏။ အေလာကြောင့်တော့ မဟုတ်ပါ။

နောက် ၂၁ နှစ် အတွင်း ဒစ်စတိန်းသည် မည်သည့် မိန်းမနှင့်မှ မပတ်သက်ခဲ့။ ဤသည်လည်း အေလာကြောင့်တော့ မဟုတ်ပါချေ။

ဟာစန်သည် လူဇင်းဘတ် လေဆိပ်မှ စိတ်ဆိုး ဒေါပွရင်း ပြန်လာခဲ့လေ၏။ သူ့ မျက်စိထဲတွင် အောက်စဖို့ ကာလတုန်းက ဒစ်စတိန်း ပေါက်စလေးကို မှတ်မှတ်သားသား မြင်ယောင်လာ၏။ အပေါ်စား ဝတ်စုံကို ဝတ်ပြီး မိန်းကလေး

mgyoe.com

တစ်ယောက်လို ကြုံလိုလှသော ပိန်ပိန် ဂျူးကလေး တစ်ယောက်။ ပြည့်ဖြိုးသော အလာ အက်ရှုဖို့ကို တပ်မက်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ရင်း အာရပ်တို့က ခွင့်ပြုသည် ဖြစ်စေ၊ ခွင့်မပြုသည် ဖြစ်စေ ဂျူးလူမျိုးများသည် ပါလက်စတိုင်းကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်ခွင့် ရှိရမည်ဟု ငြင်းခုံ ပြောကြားတတ်သူ ကောင်လေး တစ်ယောက်။

ထိုစဉ်က ဒစ်စတိုင်း၏ စကားများသည် အူကြောင်ကြောင်နိုင်လှသည် ဟု ဟာစန်က ထင်ခဲ့၏။ ယခုသော်ကား ဒစ်စတိုင်းသည် အစွရေး နိုင်ငံမှာ နေထိုင်လျက် ရှိပေပြီ။ စပျစ်ခြံများ စိုက်၍ ဝိုင်ချက်နေပေပြီ။ သူက အိုးအိမ်တိုင်းပြည် ရရှိသွားပြီး ဟာစန်ကား အိုးအိမ် တိုင်းပြည် ဆုံးရှုံးခဲ့ရ၏။

ဟာစန်သည် မချမ်းသာတော့ပါ။ အမှန်အားဖြင့် ယခင်ကလည်း ဟာစန်သည် ချမ်းသာသူ တစ်ဦး မဟုတ်ခဲ့ပါ။ သို့သော် ဝတ်ကောင်းစားလှ ဝတ်နိုင်ပြီး ပညာ ကောင်းကောင်း သင်နိုင်ခဲ့၍ အာရပ် အထက်လွှာ ပုံစံ အတိုင်း နေနိုင်ခဲ့သူသာ ဖြစ်၏။

ဟာစန်၏ အဘိုးမှာ ထင်ရှားသော ဆရာဝန် တစ်ဦး ဖြစ်ပြီး သူ့သားအကြီးကို ဆေးဘက် ဆိုင်ရာ လုပ်ငန်းတွင် ဝင်စေ၍ အငယ်ကို စီးပွားရေး နယ်သို့ ပို့ခဲ့၏။ ဟာစန်၏ အဖေမှာ သားငယ် ဖြစ်ပြီး ပါလက်စတိုင်း၊ လက်ဘနွန်နှင့် ဂျော်ဒန် တိုင်းပြည်များသို့ သွားလာ လှည့်ပတ်၍ အထည် အရောင်းအဝယ် လုပ်သူ ဖြစ်ပေသည်။ ဗြိတိသျှတို့ လက်အောက်တွင် ဟာစန် ဖခင်၏ အထည် လုပ်ငန်းသည် အောင်မြင် ကြီးပွားခဲ့သည်။ ၁၉၄၇ ခုနှစ်တွင် မိသားစုသည် သူတို့၏ မွေးရပ် နာဇရက်မြို့ အနား၌ အိုးအိမ် ထူထောင်ခဲ့ပေသည်။

၁၉၄၈ ခုနှစ် စစ်ပွဲသည် သူတို့ မိသားစု စီးပွားရေးကို ပျက်စီးစေခဲ့၏။ အစွရေး နိုင်ငံ တည်ဆောက်ကြောင်း ကြေညာသော အခါ အာရပ် တပ်မတော်တို့က အစွရေးကို ဝိုင်းတိုက်ခဲ့ကြ၏။

ဟာစန် မိသားစုသည် လွဲမှားစွာ ဆုံးဖြတ်ရင်း သူတို့ ပစ္စည်းများ ထုပ်ပိုး၍ ဆီးရီးယားပြည်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။ သူတို့သည် အမိ မြေသို့ ပြန်မရောက်ကြ။ သူတို့ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သော ဂျေရုဆလင်မှ ဂိုဒေါင်များ မီးလောင်ခံခဲ့ကြရသည်။ သူတို့ ဆိုင်များကို ဖျက်ဆီးခံရပြီး ဂျူးများက အပိုင်သိမ်းခဲ့၏။ မိသားစုပိုင် မြေများကိုလည်း ဂျူးအစိုးရပိုင် အဖြစ် သိမ်းပိုက်ခြင်း ခံရ၏။

ဟာစန် ကြားရသလောက်မှာ သူတို့၏ မြေနေရာကောင်းတွင် ယခု ဂျူးတို့က ဘုံစခန်း ကိဘူရှ် တစ်ခု တည်ထောင်ထားသည် ဆို၏။

ထိုအချိန်မှ စ၍ ဟာစန်၏ အဖေသည် ကုလသမဂ္ဂ စစ်ပြေး စခန်းမှာ နေထိုင်ခဲ့လေသည်။ သူ တတ်နိုင်သည်မှာ သားဖြစ်သူ ဟာစန်ကို လက်ဘနွန် ဘဏ်တိုက် တစ်ခုသို့ စာရေး ဆက်သွယ်ပေးခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။ ယာစစ် ဟာစန်သည် တက္ကသိုလ် ဘွဲ့ရ တစ်ဦး ဖြစ်ပြီး အင်္ဂလိပ် စကားကို ကျွမ်းကျွမ်း ကျင်ကျင် ပြောဆိုနိုင်ပေရာ ဘဏ်တိုက်က သူ့အား လက်ခံခဲ့ပေသည်။

ဟာစန်သည် ၁၉၅၃ ခုနှစ် မြေပိုင်ဆိုင်ခွင့် ဥပဒေ အရ အစွရေး အစိုးရ ထံသို့ မြေကို ပြန်လည် တောင်းဆိုသော်လည်း မရခဲ့ပေ။

ဟာစန်သည် သူ့မိဘ ရှိသော ကုလသမဂ္ဂ စစ်ပြေး စခန်းသို့ တစ်ခေါက် သာ အလည် ရောက်ခဲ့ပြီး ဆင်းရဲ ထူးမခြားနားသော စခန်း အခြေကို စိတ်ဓာတ် ကျပြီး နောက်တစ်ဖန် မရောက်တော့ပေ။

ဟာစန်သည် ဘဏ်တိုက်၏ သာမန် စာရေး တစ်ယောက် အဖြစ် ထိုက်တန်သလောက် အောင်မြင်ပါသည်။ သူသည် အသိ အလိမ္မာ ရှိသူ ဖြစ်ပြီး နှံ့စပ်သူ တစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် သူ မွေးဖွား ကြီးပြင်းလာသော အထက်လွှာ စိတ်ဓာတ်နှင့် စာရေးကလေး အဖြစ်မှာ ဆက်စပ်၍ မရသလို ဖြစ်နေ၏။ သူ့စိတ်များသည် တခြား နေရာများသို့ အမြဲ ရောက်နေ၏။

ဟာစန်သည် သူတို့ မိသားစု ပိုင်ဆိုင်မှုများ သိမ်းယူခြင်း ခံရသည် ဟူသော အဖြစ်ကို မမေ့။ ထို့ကြောင့် မုန်းတီးမှု စိတ်သည် သူ့အတွက် အမြဲ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးလို ဖြစ်နေခဲ့ပေသည်။ အစွရေးများကို နာကြည်းစွာ မုန်းတီးနေခဲ့၏။ နှစ်တိုင်း အာရပ် တပ်မတော်များက ကျူးကျော်ရေးသမား ဇီယွန် ဝါဒီ ဂျူးများကို မောင်းထုတ် ဖျက်ဆီးနိုင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ခဲ့၏။ အာရပ် တပ်မတော်များ ဆုံးရှုံးခဲ့တိုင်း ဟာစန်၏ ရင်ထဲတွင် နာကြည်းစိတ် ပို၍ ပွားလာခဲ့ပေသည်။

၁၉၅၇ ခုနှစ်တွင် ဟာစန်သည် အီဂျစ် လျှို့ဝှက် ထောက်လှမ်းရေး အဖွဲ့သို့ ဝင်ရောက် အမှုထမ်းခဲ့သည်။

ဟာစန်သည် အရေးပါသော အေးဂျင့် တစ်ယောက်ကား ဖြစ်မလာခဲ့။ သို့သော် ဥရောပ ဘဏ်လုပ်ငန်းမှာ လုပ်ကိုင်ရသူ တစ်ဦး ဖြစ်သည့် အတိုင်း အထွေထွေ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းများ အခြေအနေ တချို့ကို သိကျွမ်း ဆက်စပ်နိုင်သူ တစ်ဦး ဖြစ်လာ၏။ ထို့ကြောင့် ဥရောပရှိ အစွရေးတို့ ငွေရေးကြေးရေး လှုပ်ရှားမှုများ၊ လက်နက် အရောင်းအဝယ် လှုပ်ရှားမှု တချို့ သတင်းများကို ပေးပို့နိုင်ခဲ့ပါသည်။ သူ၏ တာဝန်မှာ ငွေကြေး လုပ်ငန်း အကြောင်းပြ၍ လာရောက်တတ်သော ဂျူးများကို အစွရေး စပိုင် အေးဂျင့် ဟုတ် မဟုတ် စောင့်

ကြည့်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် နက် ဒစ်စတိန်းကို ဖော် ရွေ့ ခင်မင်ဟန် ပြ၍ ချဉ်းကပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဟာစန် စိတ်ထဲတွင်မူ ဒစ်စတိန်း၏ ပြောစကားသည် ဖြစ်နိုင်လောက် သည်ဟု ယူဆခဲ့၏။ ခပ်ညံ့ညံ့ ဝတ်စုံ၊ ရှေးတုန်းက အတိုင်း မျက်မှန်ဝိုင်း ကလေးနှင့် ရှေးမူ မပျက်လှသော ဒစ်စတိန်းသည် အရောင်းအဝယ် ဖြစ်ထွန်း အောင် မလုပ်နိုင်သော အရောင်းသမားကလေး ဖြစ်နိုင်လောက်သည်ဟု ယူဆ ခဲ့၏။

သို့သော် ယမန်နေ့ည ရူးဒစ် အရပ်မှာ ဖြစ်ပွားခဲ့သော အဖြစ်အပျက်က ရှိနေပေသေးသည်။ ရဲအဖွဲ့များက သာမန် သူခိုး လူဆိုးကလေး နှစ်ဦးဟု အသိအမှတ် ပြုထားသော ချာတိတ် နှစ်ယောက်သည် ဒဏ်ရာ ပြင်းထန်စွာ ရခဲ့လေသည်။ သူတို့ နှစ်ဦးသားသည် အမဲဖမ်း မှားခဲ့ပုံ ရသည်မှာ ထင်ရှားလှ ပါ၏။

ချာတိတ် နှစ်ဦး ရခဲ့သော ဒဏ်ရာများသည် ကြေးစားသမား တစ်ဦး၏ လက်ချက် ဖြစ်ကြောင်း သေချာသည်။ ချာတိတ် နှစ်ကောင်ကို ရိုက်ချိုးခဲ့သူမှာ စစ်သား တစ်ဦး၊ ရဲသား တစ်ဦး၊ ဘော်ဒီဂတ် တစ်ဦး သို့မဟုတ် အေးဂျင့် တစ်ဦး ဖြစ်ရပေမည်။ ဤအချက်အလက်များကို ဟာစန်သည် သူ့ အဆက် အသွယ် ရဲအဖွဲ့ထံမှ ကြားသိရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ထိုကဲ့သို့ အမှုအခင်း ဖြစ်ပြီး နောက်တစ်နေ့ မနက် လူဇင်းဘတ်မှ အလောတကြီး လေယာဉ်နှင့် ထွက်ခွာ သွားသော အစွဲရေး လူမျိုး တစ်ဦး အကြောင်းကိုမူ စုံစမ်း စစ်ဆေးကြည့်ဖို့ ကောင်းသည်ဟု ဟာစန် ယူဆ၏။

ဟာစန်သည် အဲလ်ဖာ ဟိုတယ်သို့ ပြန်လာခဲ့ပြီး ဟိုတယ် စာရေးထံ ဝင်တွေ့၏။

‘ကျုပ် လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နာရီလောက်တုန်းက ဒီက ထွက်မယ့်ဆဲဆဲ ဧည့် သည် တစ်ယောက်နှင့် ဒီမှာ ဆုံခဲ့တယ်လေ၊ ခင်ဗျား မှတ်မိသလား ဟင်’
စာရေးက ‘မှတ်မိတယ် ထင်ပါရဲ့’

ဟာစန်က စာရေးအား လူဇင်းဘတ် ဖရန့်ငွေ နှစ်ရာ အသာ လှမ်းပေး လိုက်၏။

‘အဲဒီ ဧည့်သည် ဘယ်နာမည်နှင့် ဒီမှာ စာရင်းသွင်း တည်းခိုသွားသလဲ ဟင်’

‘ရပါတယ် ခင်ဗျ’

စာရေးသည် ဖိုင်တွဲကို လှမ်းကြည့်ပြီး 'အက်ဒွပ် ရောဂျားတဲ့၊ အင်တာ
နေရှင်နယ် သိပ္ပံ မဂ္ဂဇင်းကပါတဲ့'

'နက် ဒစ်စတီန်း မဟုတ်ဘူးလား'

စာရေးက စိတ်မရှည်စွာ ခေါင်းခါပြစ်၏။

ဟာစန်က 'ဒါဆို အစွရေးက နာသန်နီရယ် ဒစ်စတီန်း အမည်နှင့် တည်း
ခိုသူ ရှိ မရှိ ကြည့်ပေးပါဦး'

'ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ'

ပိုက်ဆံ တန်ခိုးဖြင့် စာရေးသည် စာရွက် စာတမ်းများကို လှန်လှော
ကြည့်နေ၏။ ဟာစန် ရင်သည် ခုန်လာ၏။ ဒစ်စတီန်းသည် အခြား နာမည်
တစ်ခုကို သုံး၍ ဟိုတယ်၌ တည်းခိုသူ ဖြစ်ပါက သာမန် ဝိုင် အရက်ရောင်း
သမား တစ်ဦး မဖြစ်နိုင်တော့။ သို့ဆိုလျှင် အစွရေး အေးဂျင့် စပိုင် တစ်ဦးမှ
လွဲ၍ ဘာများ ဖြစ်နိုင်ပါတော့မည်နည်း။

စာရေးက ဖိုင်တွဲများကို ပိတ်လိုက်ပြီး 'မရှိပါဘူး ခင်ဗျာ၊ သေချာပါ
တယ်'

'ကျေးဇူးပဲကွာ'

ဟာစန်သည် သူ၏ ရုံးခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ သူသည် သူ၏ ဖြတ်ထိုး
ဉာဏ် အစွမ်းဖြင့် ထူးခြားမှု တစ်ခုကို ရှာဖွေ တွေ့ရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ သူစားပွဲ
ရောက်သည်နှင့် သတင်း ပို့ရန် စာစီလိုက်၏။

အစွရေး အေးဂျင့်ဟု ယူဆရသူကို တွေ့ရှိသည်။

နက် ဒစ်စတီန်း ခေါ် အက် ရောဂျား ငါးပေ ခြောက်လက်မခန့်
အရပ် မြင့်၊ ကိုယ်ခန္ဓာ သေးသွယ်၊ မျက်လုံး ညို၊ အသက် လေး
ဆယ်ခန့်။

ဟာစန်သည် ၎င်းစာစုကို လျှို့ဝှက် စကားကုတ်ဖြင့် ပြန်စီပြီး အီဂျစ်ရှင်း
ဘဏ်ရုံးချုပ်သို့ ကြေးနန်းဖြင့် ပို့လိုက်၏။

ဤသို့ သတင်း ပို့ပြီးသည်နှင့် ဟာစန်သည် ဘာမှ မလုပ်စရာ မရှိတော့။

သည်အချိန်တွင် ကိုင်ရီမှ ဖုန်းဆက်လာ၏။ ဤကဲ့သို့ ဖုန်းဖြင့် တစ်ခါမှ
အဆက်အသွယ် ပြုခြင်း မခံရဖူးခဲ့။ အီဂျစ် ဌာနချုပ်မှ ဟာစန်ထံသို့ ကြေး
နန်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ စာဖြင့် လည်းကောင်း ဆက်သွယ်ဖူး၏။ တစ်ခါမှ
ဖုန်းဖြင့် မဆက်သွယ်ဖူးခဲ့။ သူ ပို့ခဲ့သော သတင်းသည် ထင်မှတ်ထားသည်ထက်
အရေးပါခဲ့ပုံ ရနေ၏။

ကိုင်ရီမှ ဖုန်းပြောသူက ဒစ်စတီန်း အကြောင်း ပို၍ သိချင်ပုံ ရသည်။

‘ခင်ဗျား ပေးပို့တဲ့ သတင်းက ပုဂ္ဂိုလ် အကြောင်း ပိုပြီး တိတိကျကျ သိချင်တယ်၊ သူဟာ မျက်မှန် အပိုင်း တပ်ထားသလား’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘သူ အင်္ဂလိပ် စကား ပြောတဲ့ အခါ ကောက်ကနေ (လန်ဒန်သားများ ပြောလေ့ ရှိသော) လေသံမျိုး ဝဲသလား၊ အဲဒီလို လေသံမျိုးကော သတိမူမိရဲ့ လား’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ သတိမူမိပါတယ်’

‘သူ လက်ဖျံမှာ နံပါတ်တွေ၊ ဆေးမင် ထိုးထားတာ တွေလား’

‘ကနေတော့ မတွေ့လိုက်ရပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ လက်ဖျံမှာ အဲဒီ နံပါတ် တွေ ဆေးမင် ထိုးထားတာ သိပါတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် နှစ်ဆယ်ကျော်က ကျွန်တော် အောက်စဖို့မှာ နေတုန်းက သူနှင့် အတူ နေခဲ့တာပဲ၊ ဒစ်စတီန်း ဆို တာ သေချာပါတယ်’

‘မင်း သူ့ကို သိတယ်’

ကိုင်ရီမှ စကား ပြောဆိုသူ၏ အသံမှာ အံ့ဩသွားပုံ ရ၏။ သူက ဆက် ၍ ‘အဲဒီ အကြောင်း မင်းရဲ့ ဖိုင်မှာ ပါသလား’

‘မပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း ပါသင့်တယ် မထင်လို့’

‘ဘယ်နှယ် မပါသင့်ရမှာလဲ၊ မင်း တို့ဆီမှာ ဘယ်တုန်းက အမှု ဝင်ထမ်း ခဲ့တာလဲ’

‘၁၉၅၇ ခုနှစ် ကတည်းကပါ’

‘ဒါကြောင့်ကိုး၊ ကြာပြီပဲ၊ အိုကေ၊ ကဲ သေချာ နားထောင်၊ ဒီလူဟာ သိပ် အရေးကြီးတယ်၊ သူနှင့် အတူ ၂၄ နာရီလုံး မခွဲဘဲ အရိပ်လို ကပ်နေ၊ ပြောတာ နားလည်ရဲ့လား’

ဟာစန်က စိတ်ညစ်စွာဖြင့် ‘မဖြစ်ဘူး ခင်ဗျာ၊ သူက ထွက်သွားပြီ’

‘သူက ဘယ်သွားတာလဲ’

‘ကျွန်တော် သူ့ကို လေဆိပ်မှာ ချပေးခဲ့တာပဲ၊ ဘယ်သွားသလဲတော့ မပြောတတ်ဘူး’

‘ဒါဆို ချက်ချင်း စုံစမ်း၊ လေဆိပ်ကို ဖုန်းဆက်၊ လေကြောင်း ကုမ္ပဏီ တွေကို စုံစမ်း၊ သူ ဘယ်ခရီးစဉ်နှင့် ပါသွားသလဲ ဆိုတာကို မေး၊ ပြီးတော့ ၁၅ မိနစ် အတွင်း ကျုပ်ဆီကို ပြန်ဖုန်းဆက်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး..’

‘မင်းရဲ့ အတတ်နိုင်ဆုံးကို မလိုချင်ဘူး၊ ဒစ်စတိန်း ဘယ်ကို သွားသလဲ ဆိုတာ သိချင်တယ်၊ သူ့ ခရီးစဉ် မရောက်ခင် သိရမှ ဖြစ်မယ်၊ ၁၅ မိနစ် အတွင်း ပြန်ဆက်၊ ဟုတ်လား၊ သူ့ကို တွေ့ရပြီးတော့မှ မျက်ခြည်ပြတ် ခံလို့ မဖြစ်တော့ဘူး’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ချက်ချင်း လုပ်လိုက်ပါ့မယ်’

ဟာစန်၏ စကား မဆုံးမိမှာပင် တစ်ဖက်က ဖုန်းချသွား၏။

ဟာစန်သည် ဖုန်းခွက်ကို ချလိုက်ရ၏။ ကိုင်ရိုက် သူ့အား ကျေးဇူး စကားလေးပင် မဆိုခဲ့။ သို့သော် အခြေအနေကား ကောင်းလှပေသည်။ ချက်ချင်း ဆိုသလိုပင် သူသည် အရေးပါသူ တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့၏။ သူ လုပ်ရမည့် အလုပ်သည် အရေးကြီးနေပေပြီ။ သူတို့သည် သူ့ကို မှီခိုနေရပေပြီ။ သူ အနေနှင့် အာရပ် ပြည်သူတို့၏ လှုပ်ရှားမှု အတွက် အကျိုး ပြုနိုင်ခွင့် ရပေပြီ။ အစွဲရေးများကို ချဖို့ အခွင့်အရေး ရခဲ့ပေပြီ။

ဟာစန်သည် ဖုန်းခွက်ကို ပြန်ကိုင်ရင်း လေကြောင်း ဌာနများကို စတင် ဆက်သွယ်လိုက်လေ၏။

နက် ဒစ်စတိုင်းသည် ပြင်သစ်ပြည် နျူကလီးယား ဓာတ်အားပေး စက်ရုံသို့ သွားရောက် လည်ပတ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းသည် အင်္ဂလိပ် စကားမှ လွဲ၍ တခြား သူ ထိုက်တန်သရွေ့ ပြောနိုင်သော ဘာသာ စကားမှာ ပြင်သစ် ဖြစ်သောကြောင့်ပင်တည်း။

သူသည် အဏုမြူ ဓာတ်အားပေး စက်ရုံသို့ ကျောင်းသားများ၊ တိုးရစ်များနှင့် စုပေါင်း ဘတ်စ်ကား စီး၍ လာခဲ့၏။ ဘတ်စ်ကားသည် စိမ်းလန်းသော ရှုခင်းများကို ဖြတ်၍ တောဘက်သို့ ခရီး ဆန့်ခဲ့၏။ နောက်ဆုံး ဓာတ်အားပေး စက်ရုံကြီးကို အဝေးမှ မြင်ရလာ၏။ ဘတ်စ်ကားသည် စက်ရုံနားသို့ နီးလာသည်နှင့် ဓာတ်အားပေး စက်ရုံကြီးမှာ ထင်ထားသည်ထက် များစွာ ကြီးမားနေကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

အပြင် စခန်း လုံခြုံရေးမှာ စက်ရုံ လုံခြုံရေးမျိုးသာ ဖြစ်၏။ ဆိုလိုသည်မှာ စစ်တပ် ပုံစံ၊ စစ်ရေး ပုံစံ လုံခြုံရေး မဟုတ်ကြောင်း ဖြစ်ပေသည်။ နယ်မြေ တစ်ခုလုံးကို ဝင်းခြံ အမြင့်ကြီး ခတ်ထား၏။ သို့သော် လျှပ်စစ် ဓာတ်အား လွှတ်မထားပေ။

ခရီးစဉ် လိုက်ပို့သူ တာဝန်ခံက ဂိတ်မှူးနှင့် စကား ပြောနေစဉ် ဒစ်စတိုင်းသည် ဂိတ်ပေါက် အစောင့်အိမ်ကို လှမ်းအကဲခတ်လိုက်၏။ အစောင့်များတွင် အနီးကပ် စစ်ဆေးနိုင်သော တယ်လီဗီးရှင်း စကရင် နှစ်ခုသာ ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဒစ်စတိုင်း စိတ်ထဲတွင် သူ့အနေနှင့် နေ့ကြောင်တောင်မှာပင် အစောင့်များ မသိအောင် လူငါးဆယ်လောက် ခိုးသွင်းနိုင်ရဲ့ဟု တွေးလိုက်၏။ သို့သော် ဤအချက်သည်ပင် ကောင်းသော လက္ခဏာ မဟုတ်ပေ။ ဤကဲ့သို့ အလွယ်တကူ အစောင့် ပေါ့ဆဆ ထားခြင်းကပင် သူတို့ကိုယ် သူတို့ ပိုမို စိတ်ချယုံကြည်နေသောကြောင့်သာ ဖြစ်ရမည် မဟုတ်ပါလား။

သူသည် အဖွဲ့သားများနှင့် အတူ ဧည့်ကြို ခန်းမဘက်သို့ လျှောက်ခဲ့၏။ သည်နေရာမှာ အဏုမြူ ဓာတ်အားပေး စက်ကို ပြည်သူ အများ မြင်တွေ့နိုင်ရန် အသားပေး ပြထားသော နေရာ ဖြစ်ပေသည်။ မြက်ခင်းပြင် ညီညီများနှင့် ပန်းခင်းများကို တွေ့ရသည်။ အစစအရာရာသည် သန့်ရှင်း လှပနေ၏။ ဂိတ် ပေါက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ အညှိရောင် အိုပယ်ကား တစ်စီး လမ်း ဘေးသို့ ထိုးရပ်လာသည်ကို မြင်ရ၏။ ကားပေါ်မှ လူနှစ်ယောက် အနက် တစ်ယောက်က ဆင်း၍ အစောင့်နှင့် တစ်စုံတစ်ရာ ပြောသည်။ အစောင့်က လမ်းညွှန် ပြသနေသည့် သဘော တွေ့ရ၏။ ကားထဲဆီမှ တစ်စုံတစ်ရာသည် နေရောင်နှင့် လက်သွား၏။

ဒစ်စတိန်းသည် ဧည့်သည်များနှင့် အတူ ခန်းမကျယ်ထဲသို့ လိုက်ပါ ဝင်ရောက်ခဲ့လေသည်။ အခန်း နံရံပေါ်တွင် အဏုမြူ ဓာတ်အားပေး စက်ရုံကြီး ကို လေယာဉ်ပေါ်မှ ရိုက်ကူးထားသော ဓာတ်ပုံကြီး တစ်ပုံ ချိတ်ဆွဲထား၏။ ဒစ်စတိန်းသည် ဓာတ်ပုံကြီး ရှေ့တည့်တည့်မှာ ရပ်၍ ကြည့်သလို လုပ်နေသော် လည်း ခေါင်းထဲကမူ အိုပယ်ကား အညှိရောင် အတွက် ပူပန်နေမိ၏။

ဧည့်သည်များ အားလုံးကို ဓာတ်အားပေး စက်ရုံမှ ယူနီဖောင်းဝတ် ဧည့် ကြိုမယ် လေးဦးက ခေါင်းဆောင် ခေါ်ယူပြီး ရှင်းပြနေ၏။ ဧည့်ကြိုမယ်များက ကြီးမားသော တာဘိုင် စက်ကြီးများကို လည်းကောင်း၊ များပြားလှသော ဒိုင် ခွက်များနှင့် ရေအား ပေးသွင်းပုံ၊ ထုတ်လုပ်ပုံများကို လည်းကောင်း ရှင်းပြနေ ၏။ ဒစ်စတိန်း ခေါင်းထဲ၌မူ အိုပယ် ကားသည် သူ့နောက်သို့ နောက်ယောင်ခံ လိုက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသလား။ ဟုတ်ခဲ့ပါက ဘာကြောင့်များပါလိမ့်။

ဒစ်စတိန်း အနေနှင့် စိတ်ဝင်စားစရာ နေရာသို့ ရောက်လာသည်နှင့် ဧည့် ကြိုမယ်ကလေးအား ‘အဏုမြူ လောင်စာက ဘယ်လို ရောက်လာပါသလဲ ခင်ဗျ’ ‘ထရပ်ကားတွေနှင့်ပေါ့’

ဧည့်ကြိုမယ်က ဆက်လက် ဖြေဆိုလိုက်ရာ တချို့သော ဧည့်သည်များက ခိုးခိုးခစ်ခစ် ရယ်လိုက်ကြ၏။ သူတို့ စိတ်ထဲတွင် အဏုမြူ လောင်စာ ဖြစ်သည့် ယူရေနီယံ ဓာတ်များ ထရပ်ကားများနှင့် မြို့ထဲ ပတ်၍ လာသည်ကို မြင်ယောင် လာပုံ ရလေသည်။

ဧည့်ကြိုမယ်က ‘ဒါပေမဲ့ ဘာမှ အန္တရာယ် မရှိပါဘူးရှင်၊ ယူရေနီယံ ဓာတ်တွေဟာ အဏုမြူ လောင်စာ အဖြစ် စက်ရုံထဲ ထည့်ပြီး အသုံး မပြုမချင်း အဏုမြူ ဓာတ်အား ပြန့်သွားမှု အန္တရာယ် လုံးဝ မရှိပါဘူး၊ ယူရေနီယံ ဓာတ်ခဲ